

BERXWEDAN

BERXWEDAN JİYANE

Sayı 7 / Şubat 1985 / 1.50.-DM

İdamlar, Sömürgecilerin Yokolmasını Biraz Daha Yakınlaştıracaktır!

15 Ağustos eylemleri ile Ulusal Direniş Mücadelemizin gelişimini engelleyemeyeceğini bir kez daha gören faşist sömürgeci Türk devleti; görülmekte olan siyasal davaları sonuçlandırmaya ve idam cezaları yağdırmaya hız verdi.

Halkımızın öncü gücü şahsında halk varlığımıza kasteden ve gerçekte buna savaş açmış olan faşist sömürgeci Türk devleti, daha 13 Nisan 1981 tarihinde açmış olduğu ilk mahkemede siyasal yenilgisini farkedebilmiştir. Yenilgiyi farketmenin verdiği hırçınlık ve barbarlıkla, başta zindanlardaki savaş esirlerine yönelik olmak üzere halkımıza yönelik operasyon, toplu tutuklama ve katletme yöntemlerini yoğunlaştırmıştır.

Savaş kurallarına dahi sığmayan bu

yöntemleri ile faşist sömürgeci Türk devleti zindanlarda, bir "suçlu"yu "yargılamak" değil, bir halk gerçekliğini "yargılamak" istediğini açıkça ortaya koymuştur. Kendi çizdiği faşist yasaları dahi çiğneyerek yüzlerce yıl önce halkımıza vermek istediği idam cezasını, tek tek savaş esirlerinin şahsında infaz etmeye çalışmaktadır.

Gerçekten Hitler'in toplama kamplarını ve Vietnam'ın Saygon zindanlarını geride bırakan faşist zindanlarda, hiçbir zaman sömürgeci devletin arzuluğu başını sağlamadığı gibi, sergilenen devrimci direniş ve gösterilen kahramanlık örnekleri ile, Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi yükseltülerek, zindanlar, sö-

Devamı 17. sayfada

PKK BİRECİK GRUBU

DAVASINDA 6 DEVRİMCİNİN

İDAM CEZASI ONAYLANDI

Diyarbakır'da görülmekte olan PKK Birecik davasında Musa Aslan, Kemal Toksöz, Mustafa Çepik, Hasan Çepik, Salih Sezgi ve Ahmet Öğretmen adlı 6 PKK militanına verilen idam cezası faşist yargıtay tarafından da onaylandı.

16 Ocak 1985 tarihinde yargıtayca idamları onaylanan 6 devrimciye, 1983 Nisan'ının da faşist mahkemece idamları istenmiş ve bunun onaylanması için karar yargıtaya gönderilmişti. Ancak kanıt yetersizliğinden dolayı yargıtay devrimcilere verilerek istenen idam cezasını onaylamamıştı. ★

"Teröristlerin Rehabilitasyonu" Çabalarıyla Dayatılan İhanet ve Komplo Bozguna Uğratılacaktır!

Halkların mücadele tarihinde direnişle teslimiyetin kıyasıya dövüştüğü alanlardan birisi ve en canalıcısı da cezaevleridir. Devrimci mücadelenin her alanında olduğu gibi, bu alanda da yüce direnişler yükseltmek, onlara önderlik etmek, büyük önem taşır. Devrimin ve devrimciliğin mihenk taşı, candamarının da burada yattığını belirtmek, hiç kuşkusuz ki bir abartı olmayacaktır. Bu nedendir ki, gerici güçler de bu alanı bir deney laboratuvarı olarak ele alırlar. Devrimin önderlerini ve savaşçıları, teslimiyet ve ihanet zorlama yöntemlerinin sınımadan geçirilmesinde esas olarak bu alan, ele alınıyor ve orada sağlanan başarıya orantılı bir biçimde dışarıya taşırlar. Gericilik saldırı ve vahşetini en amansız bir dozajda bu savunmasız insanların üzerinde uygulayabileceği açıktır. Cezaevi tutsaklarına karşı uygulamalarında zoru temel alarak; gözdağı verme ve onunla birlikte çeşitli caydırma yöntemleri kullanarak, hatta bazen de "yumuşak" davranılarak devrimciler özellikle de önderler, teslim alınmaya çalışılır. Devrimin en canalıcı anlarında cezaevlerine doldurduklarını, kendi yasal süzgecinden geçirerek ve kendince cezalar yağdırarak etkisizleştirmeye çalışırken; bunu adım adım dışarıya da taşıyarak, kimini katlederek, kimini de sindirip teslim almaya çalışarak etkisizleştirmeye çalışır.

Bu gerici sınıflar açısından genel bir yöntem olmakla birlikte; Türk sömürgeciliği tarafından da tarihi boyunca en amansızca uygulanmıştır. Onun tarihsel oluşumunun bir gereği olarak; onda çok daha barbarca ve kuralısızca kendini göstermiştir.

Devamı 16. sayfada

SONUÇLANAN PKK ERZURUM DAVASINDA DURSUN ALİ KÜÇÜK'E TEKRAR İDAM CEZASI VERİLDİ

1977 yılında Ağrı'da bir faşistin öldürülmesi olayında bulunduğu iddiasıyla tutuklanıp yoğun işkencelere tabi tutulan Dursun Ali Küçük hakkında, 1982'nin Aralık ayında idam cezası istenmiş, ancak kanıt yetersizliğinden dolayı dava faşist yargıtayca bozulmak zorunda kalmıştı. Ağrı, Samsun, Niğde ve Burdur'da görülen dava sıkıyönetimin ilanından sonra Erzurum askeri mahkemesinin de devam ettirilmişti.

Devamı 17. sayfada

KUKM'nde Aydınların Yeri ve Rolü	4
Onlar Tarihte Görülmemiş İrade, Onlar Her Biri Bir Parça Vatandı!	5
"Yumuşak İniş" in Misyonerlik Seferleri ve Bruno Kraisky'nin Ortadoğu "Barış" Planı	18
Teslimiyet ve Direniş	20

NEWROZ GECELERİNE KATIL!

Newroz gecelerinde Kürdistan'da yükselen çağdaş isyan ateşini direniş sloganlarıyla selamlayalım ve provakasyonu, tasfiyeciliği, küçük-burjuva teslimiyetçiliğini güçlü militanca katılımımızla bir kez daha mahkum edelim!

Gecelerin yer, tarih ve programı 2. sayfadır.

ARNHEIM
17.3.1985

FRANKFURT
23.3.1985
Saat 17⁰⁰
Bürgerhaus Nordweststadt
6000 Frankfurt

NÜRNBERG
24.3.1985
Evangelische Studenten Gemeinde Saal
Alt Stadtnitte
Nürnberg

BIELEFELD
30.3.1985
Saat 15⁰⁰
Aula in der Kuhloschule
Bielefeld

KÖLN
31.3.1985
Saat 14⁰⁰
Stadthalle-Mülheim
5 Köln 80

İSVİÇRE
6.4.1985
Saat 16⁰⁰
BASEL Restaurant Sans 5 ouci
Basler Str. 355
4123 Allschwill Basel İsviçre

HANNOVER
23.2.1985
Saat 16⁰⁰
Stadthalle

STUTTGART
9.3.1985
Saat 15⁰⁰
Gustav-Sigle Haus
Leonhods Platz 28
7 Stuttgart 1

FRANSA / PARİS
13.4.1985
Saat 16⁰⁰
Maison De la Mutualite
24 Rue Saint-Victor
Metro Maubert-Mutualite
75005 Paris-Fransa

BERLIN
24.2.1985
Saat 15⁰⁰
Herman str. 217-219
U-Bahn Bodin Str.

MANNHEIM
10.3.1985
Saat 14⁰⁰
Köferaller Kultur Haus
Gorten Str. 9
65 Mannheim

DEN HAAG
20.4.1985
Amicitia Bu Westeinde 15 25/2
GS-Den Haag Hollanda

HAMBURG
3.3.1985
Saat 14⁰⁰
Hamburg Audi-Max Räume
Von Melle Park 8
2000-Hamburg 36

DUISBURG
16.3.1985
Saat 16⁰⁰
Universität-GMS Audi Max-Raum
Rothar Str. 65
41 Duisburg 1

İSVEÇ
27.4.1985
Asö Gymnasium Blekinge gaton
55 Aulan TS kanstull
Stockholm/İsveç

SONUÇLANAN DİYARBAKIR KAWA DAVASINDA 3 İDAM, BİR ÖMÜR BOYU HAPİS CEZASI VERİLDİ

1981 yılından bu yana görülmekte olan 329 kişilik KAWA davası sonuçlandı. Diyarbakır 7. kolordu ve Sıkıyönetim komutanlığınca yapılan açıklamaya göre sonuçlanan davada üç devrimciye idam, bir devrimciye de

ömür boyu hapis cezası verildi. İdamla yargılanan devrimcilerin isimleri şöyle: Yaşar Ceri, Hanifi Yıldız, Cemal Miraz. Ömür boyu hapis cezasına çarptırılan devrimcinin ismi ise Necmettin Uç'tur.

TDY ANKARA DAVASINDA 5 DEVRİMCİ İÇİN İDAM İSTENİYOR!

Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı bir numaralı faşist askeri mahkemede görülmekte olan TDY (Türkiye Devriminin Yolu) davasında 5 devrimci idam

istemiyle "yargılanıyor." İdamı istenen devrimcilerin isimleri şunlardır: Sema Yiğit, Zafer Koç, Tahsin Aydoğdu, Bülent Özel, Pehlil Karahan.

HAYDAR YILMAZ, GÜRSEL BASTAŞ VE BURHANETTİN DOĞAN HAKKINDAKİ İDAM KARARI YENİDEN MECLİSTE

THKP-C (Acilciler) davasında "yargılanan" ve haklarında idam kararı verilen Haydar Yılmaz, Gürsel Bastaş ve Burhanettin Doğan'ın davaları yeniden görüşülmek üzere, 2. kez meclise getirildi. Daha önce meclise gelen ve değerlendirilmek üzere başbakanlığa alınan dava geçtiğimiz ay içinde yeniden görüşülmek üzere meclise sunuldu. 53'ü politik 65 idam kararının bulunduğu mecliste, görüşmelerde politik tutukuların davalarına öncelik verileceği belirtiliyor.

Hakkındaki karar mecliste görüşü-

lecek olan Haydar Yılmaz, 12 Eylül'den sonra cezaevlerinde ilk direniş olan 81 Mamak direnişine öncülük edenlerdendir. Bu nedenle hakkındaki kesinleşmiş karar bulunmasına karşın yeniden yeniden işkeneye alınmış ve hükümlülerle birlikte geliştirilen tüm direniş eylemlerinde yer almaktan alkonamamıştır.

Mecliste kararın görüşme sırası beklediği şu aşamada ağır hasta durumda olan Haydar Yılmaz'ın hastahaneye, doktora gitmesine de izin verilmemektedir.

ARTVİN HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ DAVASI SONUÇLANDI

4 İdam, 2 Ömür boyu hapis
cezası verildi

Erzurum 2 Nolu Askeri Mahkemesince görülmekte olan 17 kişilik Halkın Devrimci Öncüleri davası sonuçlandı. Sonuçlanan devada 4 devrimciye idam, 2 devrimciye de ömür boyu hapis cezası verildi.

İdam cezası verilen devrimcilerin isimleri, Süreyya Aydın, Tahir Dede, Orhan Aksoy ve Cengiz Balkan. Ömür boyu hapis cezası ise; Nurettin Aydın ve Yusuf Pehlivan adlı devrimcilere verilmiştir.

OKUYUCUYA;

Bilindiği üzere Berxwedan, daha önce de yayınlanmaktaydı. Ancak KUKM'nin vardığı aşamada içerik ve kapsam olarak yeterince cevap vermemekteydi. O nedenle yapılan değişikliklerle Berxwedan yeniden yayın hayatına girdi. Kürtçe yayınlanan 5. sayının devamı olarak 6. sayı (geçen sayı) olarak verilmesi gerekirken teknik bir hata sonucu 1. sayı olarak verildi.

Ayrıca beyaz zemin üzerinde yazılması gereken Berxwedan ve amblem, matbaa hatası sonucunda siyah zemin üzerinde basılmıştır.

Teslimiyet ve Direniş . . .

Baştarafı 20. sayfada

şısında gerilemeden canını verenler, şimdi Kürt halkının içinde onurlu yerlerini bularak yaşıyorlar. Bir Necmettin Büyükkaya'yı fizik olarak ortadan kaldırmak olanaklı ama, O'nu yok etmek olanaklı değildir. Bu yürekli yiğit Kürt devrimcisi, tüm yaşamını halkına adanmış ve kendisine layık bir biçimde can vermiştir. Şimdi on'ların taşıdığı direniş bayrağı yerde değil. Başka ellerde yükseklerde tutuluyor. Yine Kürt kökenli olmadığı halde davasını, öldüğü güne kadar yiğitçe savunan bir Kemal Pir'i, Kürt halkı unutmuyor mu? Bilinçli ve yürekli devrimcilerin varlığı direnişin onuru ve coşkusudur. Şimdi direniş yine sürüyor, ihanet, yiğitlik yine yarışıyor. Dar geçitte saflar belirginleşiyor, kimin ne olduğu açıkça ortaya çıkıyor. Bilineni bilinmeyeni ile, isimlisi isimsiziyile direnişçiler, Kürt halkının yüz akıdır. Onları tek tek ele almak, onların onurlu savaş-

mından tek tek bahsetmek binlerce sayfalık yer tutar. Onun için birer örnek oluşturması açısından ancak bir kaçından bahsetmekle yetinilir. Bu gün faşist zulme karşı direnen binlerce saygın devrimcinin varlığı sevincimiz, gururumuzdur. Bunlardan birinden daha bahs açarak yazıyı noktalayalım.

Mehdi Zana, yıllarını devrimci harekete vermiş ve direnişiyile kendisini kanıtlamış yiğit bir devrimcidir. Şimdi O, Diyarbakır zindanlarında ve çok güç koşullarda yaşamını onurlu bir biçimde sürdürüyor. Bir emekçi ailenin çocuğu ve kendisi de daha küçük yaşlarda ekmeğini kendi emeğiyle kazanan yoksul bir insan olarak yeterli "resmi" bir eğitim görme olanağı bulamadı. Ama kısa zamanda ezginin, sömürünün temel kaynağını kavramakta gecikmedi ve halkının savaşımına katıldı. Koşullar Onu, Diyarbakır belediye başkanlığına kadar getirdi. Sömürgeci kışkaç ve Diyarbakır gibi bir ilin dev sorunları Ona arzuladığı bir çalışma olanağı vermedi. Ama yine de birşeyler yapabilmenin isteği ile çırpınıp durdu. Bir çocuk yüreği kadar saf ve temiz olan yüreği, aydın gelecekleri içine sığdıracak kadar

büyük ve halkını saran özgürlük ateşi kadar sıcaktı. Özellikle kitleyle bağ kurmakta usta ve onların arasında mutlu olan biriydi. Neki daha önce birlikte çalıştığı insanlar, kendisini "hırsızlıkla suçlayacak" kadar küçük-burjuva hırsına büründüler. Bunu yarken, bir yandan sömürgeci burjuvaziye, MC hükümetine "bu hırsızdır yakalayın" demek istiyor, kendi militanlarına da "hırsız olduğu için kovduk" diyorlardı. Oysa bunu yazanlar çok iyi biliyorlardı ki, O mala, mülke değer verecek, onun karşısında alçalacak biri değildi. Zor günlerin, dar geçitlerin adamıydı. Ve zor geçit gelip dayattığında yiğitliğini, devrimciliğini kuşkuya yer vermeyecek biçimde kanıtladı. Bunu yarken yalnız sömürgeci faşist güçlere değil, kendisine yalan ve iftiralarla saldıranlara da güzel bir yanıt veriyordu.

Evet! Direniş ve teslimiyet yarışmaya devam ediyor. Direnenler halkımızın yüzüğü ve gururu olarak devrimci harekete ivme kazandırıyor ve kişiliklerini yüceltiyorlar...

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİNDE AYDINLARIN YERİ VE RÖLÜ

Hüseyin YILDIRIM

Ulusal kurtuluş mücadelesi veren ulusların tarihlerini incelediğimizde aydınların etkin rol oynadıklarını görüyoruz. Acaba Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi tarihi boyunca, Kürt aydını gerçek rolünü oynayabilmiş midir? Bu soruya yanıt verebilmek için Kürt aydınlarının çeşitli dönemlerde yetiştikleri maddi ve manevi ortamları ve Kürt aydınlarını yönlendiren düşünceleri tahlil etmek gerekir.

Osmanlı dönemi Kürt aydınları, Kürt egemen sınıfından gelme idi. "Hamidiye Alayları" benzeri devlet çarkı içinde kendi ulusal gerçekliğine karşı yetiştirildiler. Bu düşünce ve yapı içinde şekillendirilen Kürt aydın tabakası imparatorluğun izniyle dernek açma, Kürtçe dergi çıkarmadan ileri gidemediler. Çıkarılan Kürtçe dergilerde Osmanlılığı savundular. Sultanlara, paşalara övgüler dizdiler. Osmanlı İmparatorluğunun sınırlarını muhafaza kaydıyla Kürdistan sorununa çözüm aradılar.

Mamafih bu tür dergi çıkarma, dernek açma veya cemiyet kurma girişimleri dahi tek tek Avrupa'da tahsil görmüş Kürt aydınlarının gayretleri sonucu olmuştur. Ne varki çok az olan bu tür aydın kesim, doğru bir politikanın oluşması için yeterli güce sahip olamamış, onlarda Osmanlı'nın şekillendirdiği Kürt aydın tipi içinde doğru çıkış yolu bulamamıştır. Behçet Cemal, Şeyh Sait isyanı adlı kitabında Kürdistan'daki ayaklanmaların nedenlerini değerlendirirken "Hususile 2. Abdülhamid'in Saltanatı sırasında, Kürt aşiretleri ve bunların beyleri çok şımartılmış ve bazı beyler vezirlik ve paşalık rütbesine yükseltilmişlerdir. Bu devre zarfındadır ki Bab-ı Âli tarafından tutulan ve yükseltilen bir çok Kürt ileri gelenlerinin evlatları muntazam tahsil görmüşler ve batı'daki milliyetçi cereyanlarla temasa gelmişlerdir" diyor.

Görüldüğü gibi Osmanlı, Kürt egemen sınıfından gelme aydınları Osmanlı ideeline bağlılık temelinde şekillendirmiş, onlara tanıdığı mevki vesair imtiyazlarla Kürdistan üzerindeki egemenliğini devam ettirmiş, Osmanlı'nın, Kürt egemen sınıfı dışında kalan Kürt halkına bakış açıları her türlü ahlaki değerlerden yoksundur. Şeyh Sait ayaklanması döneminde Kürdistan'ı dolayan Cumhuriyet Gazetesi muhabiri Yusuf Mazhar, 4 Mayıs 1925 günü Elazığ'dan Cumhuriyet Gazetesine yazdığı mektubunda "Boş herif denilen Sabık Stokholm Sefiri Kürt Sait Paşazade, Şerif Paşa ile belki ondan daha evvel Tanzimatı Hayriyenin ilanı ile beraber başlamış bir Kürtlük propaganda vardır. Fakat bu propaganda hiçbir zaman halk arasında girememiştir.

"Çünkü tanzimatın olsun, Meşrutiyetin olsun Kürtlerin aşavışı üzerinde yapacağı değişiklik doğrudan doğruya (ağa, bey, reis, şeyh, hocaların) bu ipti-

dai sürüler üzerindeki hüküm ve nüfuzlarını kıracak mahiyettedir. İnsanlığı bile idrak etmemiş olan bir kütleye ise, Kürtlük telkin etmeye imkan yoktur. Bu kütleye varlığını manasını bir avuç gulgul (bir nevi darı) ve bir avuç arpa tükimaktan ibaret zanneder. Cumhuriyet nedir, yaşadığı dağın arkasında ne vardır, bilmez ve bilmekte istemez" diye sözsüzce bir değerlendirmede bulunuyor.

Sonuç olarak Osmanlı dönemi Kürt aydınları, gerek geldikleri köken itibarıyla gerekse devlet çarkı içinde tanınan imkanlarla Kürdistan gerçekliğine karşı Osmanlı ideeline bağlılık temelinde yetişmeleri nedeniyle gerçek aydın rolünü oynayamadılar.

Osmanlı dönemi Kürt aydınlarında görülen bu özellikler, 19. yy isyanlarından sonra daha da gündemeleştirilmişti. Bu politika ve düşünce tarzının açtığı tahribat sonucudur ki, 1919-1940 arası ayaklanmalar döneminde varolan imkanlara rağmen Türk sömürgeciliğinin zulüm ve barbarlığına karşı Kürt aydınları uzlaşmacı bir politika izlediler. Bu uzlaşmacılık 1938 Dersim ayaklanmasının bastırılmasından sonra kemalist burjuvazinin Kürdistan üzerinde tam bir hakimiyet sağlamasına neden oldu.

1940-60 arası, gerek Kürdistan Ulusal Kurtuluşu için, gerekse Kürt aydınları için en talihsiz dönem olmuştur. Osmanlılık ideali, yerini, şekil ve biçim değiştiren, Kürt egemen sınıfından başka geniş halk kitlelerine de sinmeye çalışan, ulusal değerleri imha ve Kürt halkını Türkçülük potası içinde eritmeyi hedef alan, Kürt halkı üzerindeki sömürgeci barbarlığı yeni yöntem ve metodlarla sistemleşüren kemalist ideoloji aldı. Bu amaçla Kürdistan'da açılan köy ve yatılı-bölge okullarında beyinler, kemalist ideoloji ile yoğrulmaya çalışıldı. Yetişen yeni nesli, Kürt ulusal benliğinden uzaklaştırmak için sinsi metodlar uygulandı. Örneğin Kürtçe konuşulması yasaklandı. Evlerde Kürtçe konuşmaları engellemek için ajan öğrenci örgütlendi.

Bu dönemde yetişen Kürt aydınları da çoğunluğu Kürt egemen sınıfından gelme idi. Kürt egemen sınıfına bağlı ve bu sınıfın baskılarını yaşıdılar. Bu tarz ve ortamda yetişen Kürt aydınları ulusal öze yönelimleri görülmedi. Uzlaşıcı ve reformist ideolojilerin kaynağı oldular. Kürdistan sorununa çözüm ararlarken, hem TC'ye hem de Kürt egemen sınıfına zarar vermemeye özen göstermek, veya zorunlu olarak böyle olması gerektiğine inanmaları gibi işbirlikçi bir politikaya yöneldiler. Azınlık teşkil eden dürüst aydın kesimi, yaratılan bu kaos ortamında istemeseler de mevcut politikanın aleti durumuna düşürüldüler.

1960'lı yıllardan itibaren Kürdistan'da kapitalizmin gelişmesi ile birlikte işçi,

köylü kökenli aydınlar da yetişti. Kürdistanlı bu aydın kesimi kemalist ideolojinin öngördüğü sistem dışında bazı arayışlar içine girdiler. 1971 dönemi Türkiye devrimci hareketinden de etkilenen bu kesim 1973 ve 1974'lü yıllarda kendi ulusal gerçekliğine yöneldiler. Devrimci arayışlarla Kürdistan sorununa çözüm aradılar. Bu yeni aydın kesimi ile eski anlayışlı aydın kesimi arasında keskin ideolojik mücadele başladı. Teslim etmek gerekir ki, yeni aydın kesimi çok yönlü dezavantajlara rağmen kısa zamanda politik bir güç olarak kendini kabul ettirdi. İki aydın kesimi arasındaki ideolojik mücadele giderek politik mücadeleye dönüştü.

Gerek geçmiş dönem olaylarından çıkarılan sonuçlar, gerekse 12 Eylül sonrası sömürgeci faşist cuntanın Kürdistan'da geliştirdiği katliam ve zulüm, sömürgecilere karşı mahkeme ve zindanlarda alınan tavırlar, günümüzde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini boğmak için Türk sömürgeciliğinin geliştirdiği ve geliştirmeyi planladığı tedbir ve yöntemler çok iyi bilinmelidir. Kürdistan halkının bir tek kurtuluş yolu vardır. Bu yol Kürdistan halkına güvenerek, onun öz gücüne dayanan zor'u örgütleyerek başımsız ve demokratik bir Kürdistan yaratma yoludur. Türk sömürgeciliğine avuç açan reformist ve uzlaşmacı anlayışlar, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı dayatılmak istenen engellerdir.

Günümüz koşullarında Kürt aydınlarına büyük görevler düşmektedir. Ulusal Kurtuluşu yolda yürümek, görevlerini yerine getirmek ve rolünü oynamaları gerekir. Emperyalist çevrelerin maddi ve manevi dayatmaları ile Kürdistanlı aydınların entelektüel gücü kendi çıkar politikaları doğrultusunda kullanma çabaları açıkça görülmektedir. Geçmiş dönemlerde bu tür dayatmalarda mevcut kaos ortamında tavır alamama, çıkış yapamama belki kısmen haklı görülebilir. Ancak bugün Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde katedilen masafe ve yaratılan değerler karşısında bu tür işbirlikçi tavırlar haklı görülemez.

Kürdistan halkının ve onun fedakar evlatlarının özgücüne dayalı 15 Ağustos eylemleri ile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi yeni bir aşamaya girmiştir. Ülke ve ulus çıkarına büyük bir değer ortamı yaratılmıştır. Bu değer ortamına sahip çıkılmalı, destek olunmalıdır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde cephe sorunu acil olarak gündemdedir. Berxwedan, bu konuda önemli bir platform oluşturmuştur. Kürdistanlı aydınların yaratılan bu elverişli ortam ve olanaklardan yararlanarak entelektüel güçlerini kendi halkının çıkarı yönünde kullanmalıdırlar.

★

Di Tekoşına Serxwebûn û Azadiya Kurdistan da PÊŞMERGE'nin 7. sayısından alınmıştır.

**“Söndürmeyin, İhanet Etmeyin!
Kahrolsun Sömürgecilik, Kahrolsun Faşizm!
Yaşasın Bağımsızlık, Yaşasın Özgürlük!..”**

ONLAR TARİHTE GÖRÜLMEMİŞ İRADE, ONLAR HER BİRİ BİR PARÇA VATANDI!..

Diyarbakır gözaltı yeri Seyrantepe'deki eski bir cezaevi yeridir ve birbirinden tecrit edilmiş iki koğuştan oluşmaktadır. Burası, hemen her zaman son derece kalabalıktır. Hemen her gruptan insanlar mevcuttur ve geçici olduğu için ortama genellikle bir düzensizlik hakimdir. Burada soruşturmalarda çözülenlere büyük çoğunlukla bir eziklik ve aşağılık duygusu hakimdir. Yakalandığımız dönemde bu duruma düşmüş iki arkadaşımızla karşılaştık. Bu tür unsurlara bilinçli yıkıcılar olmadıkça özellikle başlangıçta yapıcı bir tarzda yaklaşmak büyük önem taşır. O nedenle biz de bu arkadaşlara moral vermeye çalıştık.

Yaşadığımız (yakalandıktan sonra) ilk komün yaşamı esas olarak burada şekillendi. Bu koğuşlarda yaşam asla insanlık kurallarıyla izah edilemeyecek bir vahşet altında geçmektedir. Sayımız sürekli kalabalık olduğu ve soruşturmadan çıkanların çoğu sakat ve hasta durumda buldukları halde, kişiler ancak ya bayıldıklarında veya ölüm derekesine düştüklerinde doktor yüzü görebiliyorlardı. Yemek vb. ihtiyaçlar kısıtlanıp tutuklular üzerinde sömürgeci-faşist uygulamalarla köleci insiyatif sağlanmaya çalışılıyordu. Gözaltında bir kaç gün kaldıktan sonra 7.1.1981 tarihinde götürüldüğümüz savcılıkta tutuklandık. Baştan sona küfürlerle sorgulama yapan askeri savcı, “*ailece devlet düşmanısınız*” dedikten sonra küfür ederek tutuklandığımızı belirtti.

Ertesi gün 2 nolu diye bilinen Diyarbakır Askeri Cezaevine götürüldük. Toplam sayımız 25-30 arası idi. İçeriye girer girmez eşyalarımız ve üstümüz arandıktan sonra on'ar on'ar alınıp götürüldük. Yeni getirilenlere dayak atıldığını gözaltında iken durumu bilen arkadaşlardan öğrendiğimiz için ne ile karşılaşacağımızı biliyorduk. Bizi alıp götürdüklerinde, gardiyanların bağırıp çağrışmaları hayvanları andırıyordu. Belli ki, bunu, gözdağı vermede araç olarak kullanıyorlardı. Bizi küçük bir odaya alıp istiklal marşını okumamızı söylediklerinde, “*biz tutukluuz, bu marşları okumayız*” dedik ama, bununla birlikte küçük oda gardiyan ve işkenceci askerlerle doldu ve bize bir müddet rastgele dayak attılar. Yarı baygın bir halde götürüp bir hücreye bıraktılar. Her hücreye 12 kişiden az olmamak kaydıyla hücrelere doldurdular. Hücre bölümleri; karşı karşıya uzanan iki bölmeden (şimdiki 35. ve 36. koğuşlar) oluşuyordu. Her bölmede ise 4 kat vardı. **Hücrelere parmaklıkları bir kapıdan geçilerek gidiliyordu.** Her katta 10 tane hücre bulunmaktaydı. Bu hücrelerin önü açık,

kapısı dahi parmaklıktan yapılmış, diğer üç tarafı duvarla kaplı ve aslan kafesini andırıyordu. Ayrıyeten cezaevinin her yerinde, her odaya, hücreye bakan, içerideki kişinin tüm faaliyetlerini kontrol edebilen yapıda açılmış gözetleme delikleri vardı. Biz 12 kişiyi bir hücreye koymalarından sonra yan hücredeki arkadaşlarla hemen ilişki kurarak genel durum hakkında bilgi edindik. Buna göre 5-6 günden beridir yeni bir açlık grevi eylemi başlamıştı. Cuntadan sonra faşist sömürgeciler ilk etapta esirlere yönelmekte, bunda da ilk planda gelen doğal olarak Diyarbakır zindanı ve PKK militan ve sempatanları gelmekteydi. Eyleme katılan sivrilmiş yoldaşları koğuştan hücreye toplamaşlardı. Bunun üzerine direnişçi arkadaşlar, ilk karşı hareket olarak yemeğin alınmayacağını söyleyerek moral yükseltici Kürtçe marşlar okudular. Genelde tüm hücreler bir komün olarak örgütlendi. Bu komünün de her katta bir kolu vardı. Her katın ilk hücresi veya ikinci hücresi, o katın komünsel ihtiyaçlarını gidermeye çalışmakla görevli idi. Paralar ve elbiseler (fazla elbise) orada toplanıp ihtiyaçları olanlara dağıtılıyordu. Eylemin 12. gününde Şükrü Gümüş arkadaş, tarihsel önemini vurguladıktan sonra eyleme son verildiğini açıkladı, ekmeğe ve yemeğin alınacağını belirtti. Akşam, arkadaşlar eylemin önemini içeren ve daha aktif bir direnmeye hazırlanmak gerektiğini belirten bir yazı metnini tüm hücrelere gönderdiler (eşya alıp vermede karşılıklı kol uzatarak yapıldı).

Bu eylem, cuntanın her türlü uygulamasına karşı direnmeye ilk adımdı. Düşmanın yönelimlerinin cevapsız kalmasını pratikte göstermek, ona devrimci muhalefet ve direnişçiliği hissettirmek, uygulamalarını biraz daha tanımak, daha aktif direnmeler için ileriki döneme hazırlık amacıyla devrimci kararlılık temelinde ve zamanında uygulanan, son derece hayatı önemde olumlu bir eylemdi. Bu eylem ile düşmanın uygulamalarındaki kararlılığı ve uzun vadeli bir baskı planını uygulamaya koyduğu, bu nedenle ortamı lehine çevirmek istediği uygulamalarından ve faşist tavırlarından kesin olarak anlaşılıyordu. Durumun ciddiyetini farkederek küçük-burjuva reformistleri ve sosyal-şovenler de teslimiyetçi ve uzlaşıcı yüzlerini göstermekte gecikmediler. Eyleme katılmaları şöyle dursun, eylemin anti-propagandasını geliştirmeye çalıştılar. Bunlar, işler zorlaştıkça giderek daha fazla huzursuzluk, gevezelik, pasiflik ve teslimiyetin kaynağını oluşturuyorlardı. Bu

durumda da biz, düşmanın saldırıdaki kararlılığını buna karşı direnme gücümüzü ve yanımızda zorlukları göğüsleyebilen gücümüzü iyi anlamış olduk. Kemal ve Mazlum yoldaşlar, şimdiki 36. koğuştaki idiler. Hücre yaşantısı sürekli subaylarla çekişmeli geçiyordu. Orada günlerce su vermiyorlardı. Amaçları direniş kitlesini bu tür baskılarla yıldırma ve güçten düşürmekti. Bunu protesto için hep beraber bağırıp slogan atıyor, gürültü çıkarıyorduk. Subayların gelip küfür ve tehdit etmeye başladığı daha ilk anda biz, gene tek ağızdan son şiddetle slogan atıyorduk. Sloganlarımız, “*kahrolsun sömürgecilik*”, “*kahrolsun faşist cunta*” vb. idi. Hiçbir gerekçe gösterilmeden hücrenin dağıtılmaması, subayların genel tavırları, sinsi ve vahşi planlarının uygulamaya konulduğunu göstermeye yeterliydi.

Mart ayının ortalarına doğru cezaevine sistemli yoketme yöntemlerle işkencede uzmanlaşmış barbar mı barbar, vahşi mi vahşi, Türk hakim sınıflarının tarihi barbarlığını şahında somutlaştırmış, her türlü katliam yetkileri ile, cezaevi “*iç güvenlik amiri*” adı ile Esat Oktay Yıldırım yüzbashi atandı. Kısa sürede ekibini de oluşturan bu faşist seçme komando takımıyla, jop ve kalaslarla direnişçi kitleyi teslim alma çabasına girişti. Daha önce amatörcü ve bilinçsizce yapılan işkence, şimdi daha bilinçli, yani teslim almaya yönelik olarak ve daha sistemli biçimde sürdürülmeye başlandı. Cezaevi artık bir cezaevinden çok, bir toplama kampına dönmüştü. Basit gibi görünen konularda kendi insiyatifini kurup kitleyi susturarak kendine bağlamaya ve denetimine almaya çalışan bu faşist yönetim, kuralları kabul edenlere askeri kurallar adı altında işkence uygulamalarını sistemli ve sürekli biçimde uygulamaya devam ediyordu. Bu uygulamalar görünürde yüzbashının uygulamaları biçiminde idi. Fakat bu faşistin esasta bir kukla uygulamacı olduğu, asıl uzmanların ise onun gerisinde yer aldığı, bu sapığın günlük uygulamalarından ve tavırlarından bile anlaşılıyordu.

Artık en ufak bir biçimde gardiyana karşı çıkan büyük bir işkenceden sonra hücreye atıyorlardı. Uygulamaları kabul eden koğuşlara er eğitimi yaptırıldı. Hücre bölümlerine de ilkin yemek duasını okumayı dayattılar. Hücredeki tüm direnişçi kitle bu ortamda direniş konumunu kayrayıp bu olumsuz gelişmenin ancak düşmanı yıpratmak, Partimizin ve halkımızın ise onurunu yüceltecek bir mücadele ile tersyüz edilebileceğini kavramakta gecikmedi. Coşkun bir fedakarlık, direniş

geliştirildi. En ufak bir tavizin verilmesi halinde düşmanın saldırlarının daha da yoğunlaşacağı biliniyordu. Düşman da günden güne işkence yöntemlerini geliştirerek cezaevini tam bir işkence fabrikasına çeviriyordu. Çünkü dayattığı şeylerin hiçbiri yapılmıyordu; Türküm denilmiyor, istiklal marşı okunmuyor, askeri kuralların hiçbiri yapılmayarak karşı çıkılıyordu. "Biz siyasi tutukluyuz" deniliyordu. Buna karşı akla gelmeyen yöntemler uygulanıyor, kişiler teslim alınmaya çalışılıyordu. Bu dönemde direnişe karşı çıkıp yanlış olduğunu saçmalayan küçük-burjuva reformist grubu, teslimiyete yönelen ilk kişileri oluşturmakta, idare ile uzlaşarak aynı koğuşa toplanıp ilk eğitimi yapanlar olmaktaydılar. (26. koğuş) Koğuşlarda direnen kesim bırakılmama amacıyla kurallara karşı çıkanları hücreye götürüyorlardı. İşkence ve baskılar çok sistemli, teslim alma biçiminde geliştirilerek, bazen günün 24 saati nöbetleşe ve keyfi uygulamalar biçiminde yürütülüyordu. Bu dönemdeki işkence yöntemleri; ilkin yüzbaşının tehditvari kemalizm ajitesi ile başlayıp, ellere yoruluncaya kadar vurma, falakada bayıltuncaya kadar kalaslarla dövme ve kişi yıkıncaya kadar rastgele her tarafına vurma idi. Kemal yoldaş, işkence esnasında ve sonrasında kitle moralini yükseltmek amacıyla, çeşitli esprilerin yanı sıra, Kürtçe ezberlediği "ki kü şemiti, ew sewiti" sözünü tekrarlıyordu. Gardiyanların içtimaya çağırıldığı anlarda ortalıkta askerler kalmayınca Kemal yoldaş, Türk burjuvazisinin yapısını, içine girdiği bunalımı, tarihsel çöküşünü sesli bir şekilde anlatarak kitleye moral ve cesaret veriyordu. Yüzbaşı geldikten beri, her sabah içtima yapılır, gardiyanlara ve çavuşlara günlük talimat verilir. İçtima dağıldığında, ilkin kalabalık bir sürü asker hücreye gelip işkenceye başlıyorlardı. "Dayak vaziyeti al" denildiğinde kollarmızı parmaklıklar arasından dışarıya doğru uzatıyorduk. "Dayağa karşı zaaf göstermiyoruz" diye ellerimizi uzatmamızın doğru bir taktik olmadığı sonradan öğrenildi. Çünkü karşı hücreler (şimdiki 35.) bu uygulamaya farklı bir şekilde karşılık veriyorlardı. Onlar, el uzatmayıp gardiyan ve işkencecileri uğraştırıyor, onları dayak için hücreyi açıp içeriye girmek zorunda bırakıyorlardı. Mahkemeye çıkan bir arkadaş 35'in böyle davrandığını haber alıp hücreye dönüşünde durumu arkadaşlara bildirince, bir arkadaş durumu açıkladıktan sonra bizim bulunduğumuz yerde de aynı taktik kullanıldı. "Dayak vaziyeti" veya "falaka vaziyeti al" diye bağırduklarında kimsede kimildanma olmayınca artık tek tek hücreleri açıp adam çıkarmaya başladılar. Bu nedenle sabahtan öğleye kadar ancak bir iki hücre ile uğraşabildiler. Birkaç gün böyle davrandığımızda ellerimizin şişliği, morarması, tabanlarımızın şişliği ve ağrısı önemli oranda indi. Bir müddet böyle devam ettikten sonra Kemal ve Hayri arkadaşlarla birlikte sıradan aldıkları bir grup arkadaş 35. koğuşa götürdüler. Orada Hayri, Kemal ve Ali Ereğ yoldaş-

larla birlikte toplam 10 arkadaş ölüm orucuna başladı. Eylem başladığında bu yoldaşlara çok çeşitli işkenceler yapılarak onları direnişlerinden vazgeçirmeye çalıştılar. Yüzbaşı gelip, "askeri kural gereği ben geldiğimde ayağa kalkacaksınız" dediğinde kimsenin uygulamadığını görünce her hücreye 30-35 kişi doldurarak arkadaşları üst üste yığdı. Bizleri birbirine yapışık halde "tek kişilik" hücrelere dolduran yüzbaşı, sandalyesini hücre kapısının önüne atturarak, kahkahalarla faşist cellat karakteri gereği psikolojik işkenceye başladı. O halde iken bize "oturun çocuklar, niye oturmuyorsunuz" diyerek bağırıyor, sözde bizi sindirmeye ve aşağılamaya çalışıyordu. Eylemin 31. gününde yüzbaşının kendisi, Ali EREK arkadaşına işkence ile yemek yedirmeye çalışarak onu katletti. Daha çok siyasi savunma yapabilmeyen ortamının hazırlanması amacı ile başlatılmış bulunan bu direniş eylemi 43. gününde iken, ileri sürülen "baskıların kaldırılması" istemi, adli müşavirlik, yüzbaşı ve cezaevi müdürü binbaşının ısrarla yalvarıncasına anlaşmaya yavaşmalarıyla bütün isteklerin kabul edileceğini belirtmeleri sonucu başarıyla sonuçlandı. Direnişçi arkadaşların eylemi sona erdirmelerinin bir diğer nedeni de, mahkemelerin henüz açılmamış ve kamuoyunun hazır olmaması düşüncesiydi.

Bir müddet sonra 13 Nisan 1981'de PKK ana grup davası (Urfa, Diyarbakır, Mardin, Siirt-Batman) birleştirilmiş haliyle, bir dava olarak açıldı. Faşist cezaevi idaresi bütün güvenlik güçlerini harekete geçirecek büyük bir panik içinde, tutukluları saat gecenin 2⁰⁰'sinden sabah 7⁰⁰'ye kadar salonda bekleterek uyuşturmaya çalıştılar. Sömürgeci-faşistler, tutukluları mahkemeye tanklar, panzerler, çok sayıda komando ve bütün bunların yanı sıra, çevreyi helikopterlerle denetleyerek, içeride ise mahkemeye götüreceklere tümünü teşpih taneleri gibi zincire bağlayarak, kutu gibi arabalara 60 kişi doldurarak götürdüler. Gidiş-geliş bu şekilde sağlanıyor ve hem mahkemeye giderken, hem de gelirken özel olarak işkence yapıyordu. Bu dönemden başlanarak, atılan her adımda, yapılan her normal davranışta (sağa-sola bakma, yanındakinle konuşma vb) en barbar yöntemler uygulanarak, bütün militan yurtsever ve sempatanlar üzerinde "Apoculuktan yargılanıyor" fobisi geliştirilmek istendi. Bu arada fiziki yokedme plan ve uygulamaları da günden güne su yüzüne çıkıyordu. Her geçen gün yeni bir metod uygulanarak yaşam, tamamıyla bir mucize haline getirilmişti. Bu özellikle işkence fabrikasına çevrilen 2. nolu ölüm kampında çok açık bir şekilde görülen bir durumdu. Faşist sömürgeciler, ortamı bir işkence yöntemini üretme fabrikası haline getirmiş, direnenleri teslim almak için işkencenin dozunu habire arttırıyorlardı.

Koğuştaki arkadaşlar da kuralları red edemeseler de direniş ve eylemin etkisi ile dayanışma içinde birbirlerine sahip çıkma, koğuş içi sorunlara müdahale etme, insiyatif kurma, ispiyonculara karşı olumlu

tavırlar takınarak idarenin oyunlarını boşa çıkarma, şartlara göre, tüm koğuş veya gruplar halinde komünsel yaşamı inşa etme, gereken örgütlenmeyi sağlayarak, idarenin uygulamalarında (er eğitimi, sayım ve dua okumada) gevşeklik yaratma vb. gibi çabaları gösterdiler. Düşmanın teslimiyeti yaygınlaştırmaya çalıştığı bir dönemde direniş eyleminin önemli bir kazanımı da bu oldu. Faşist yönetim bu gelişmeler karşısında kendisine göre zaafli, dayağa ve yemeğe karşı satın alınabilen kişiler olarak gördüğü unsurlar üzerinde yoğun bir ajanlaştırma çabası yürüterek, faaliyetleri engellemeye girişti. Tespit edilen koğuş büyük bir dayaktan geçirilerek o koğuşa gözdağı verilmesi çalışılıyor ve saptanan kişi, hücreye götürülerek gözü korkutulmaya ve böylece satın alınmaya çalışılıyordu. Eylemden sonra daha şiddetli ve değişik yöntemlerle tekrar işkenceye başladılar. Uzun bir aradan sonra mahkemeler tekrar devam etti. Mahkemeler, artık toplu olarak değil, gruplara bölünerek yapıldı. Davayı birbirinden ayırma, baskı uygulamada kolaylık sağladığı gibi, daha da etkili oldu. Nitekim direnişten dökülmeler esas olarak bu dönemde başlayıp gelişti. Direniş çemberi gitgide daralıyor ve bundan moral ve cesaret alan faşist-sömürgeci güçlerin saldırları daha yoğunlaşıyordu. Her türlü insanlık dışı, onur ve gururu yokedici uygulamalar yapıyor, bu yolla kitle teslim olmaya zorlanıyordu. Tutuklular ilkin cezaevi kurallarını kabul etmeye, daha sonrada tam insiyatif altına alınarak teslim olmaya zorlanıyorlardı. Düşmanın yeni saldırlar geliştirmesi karşısında kitle çok zor durumda kalmış, dökülmeler direnme çemberini alabilmesine daraltmıştı. İdare, sürekli "sizi görüştüreyim, sadece istediğimiz bazı kuralları uygulayın, istiklal marşı, and ve bir marş, başka istediğimiz bir şey olmaz, devlet bunu istiyor, biz kendimiz uygulamıyoruz" gibi bir tavır takınarak, bir ay'a kadar bunu aşılama çalıştılar. "Bazı konularda anlaşalım" diyorlardı. Diğer yandan da çok yoğun bir baskı uygulayarak direniş kitlesini alabilmesine sıkıştırıyorlardı. Bu durumun böyle sürmesi daha çok zarar getirecekti. direnişçi grubu belki daha da azaltarak ve en son kalan grubu kitleden tam tecrit edecek, üzerlerinde istedikleri her türlü oyun, katliam ve vahşeti uygulayabileceklerdi.

Direnişçi ruhu ayakta tutabilmek için arkadaşlar bir yazı metni ile durumu tüm hücrelere bildirdiler. Yazıda, "devlet politikası olarak bütün insani haklarımız, dışarda olduğu gibi içeride de hem de çok daha katmerli bir biçimde sömürgeci-faşist cunta tarafından işkence ve hayvanca uygulamalarla gasedilmiştir. Sömürgeciler her türlü kişiliksizleştirme yöntemi ile bizi ihanete sürüklemeye çalışmaktadırlar. Mevcut direniş kitle bünyesinden çıkarıp dar bir grubun eylemi haline sokmaya çalışan sömürgeci-faşistler, 6 aydan beridir çok şiddetli bir baskı uygulamakta ve bunun sonunda da direnişçi tabanımızı belli oranda da azaltmayı başarmış bulunmaktadır.

Henüz kamuoyu önünde Partimizin siyasi savunmasını yapmadığımız bu dönemde (henüz mahkemeler yeni açılmış, siyasi savunmalar sağlıklı bir şekilde gündeme gelmemiş idi) bizi anarşist, çete diye nitelendirip savunmalarımızı kısıtlamaları daha kolay olacaktır. Bu nedenle savunmalarımızı yapabilememiz için bazı kurallara uymayı geçici de olsa kabul ediyoruz. Ancak kuralları kabul etmemiz elbette ki kurallara tümüyle uyacağımız veya kendimizi koyacağımız anlamına gelmez. Bizi götürcekleri her yerde direnişçi ruhumuzu sürekli dinç tutalım, ileride çok daha büyük eylemler geliştireceğiz, yeter ki şartlara göre davranmasını bilelim..." vb. belirlemeler yer almaktaydı. Bu yazı hücreden hücreye ulaştırılarak okutuldu. Bu arada direnişin bütün şiddetiyle yaşandığı bir dönemde, hücrede bulunan Yıldırım Merkit, çeşitli zaafıklar göstererek ihanete yöneldi. Elazığ grubunun Diyarbakır'a getirilmesi ile hain Şahin'in faaliyetleri de buna eklenince cezaevindeki kitlemiz üzerinde tehditler daha da arttı. Gelişen tehlikeler karşısında, "bu böyle devam etmez, eylemsiz ve direnişsiz kalındı mı düşman, fırsat bulduğunda üzerimize daha şiddetli gelecektir ve işte o temelde de hertürlü alçaklığı geliştirecektir. Bu nedenle eylem gereklidir" düşüncesi devrimci sorumluluk sahibi tüm arkadaşlara egemen tek düşünce oldu. Nasıl ve ne zaman böyle bir eyleme girişilebilir? Şimdi sorun buydu. Çok kısa bir süre baskıları çok az miktarda gevşeten idare, göze batmış bazı yoldaşları hücrede bırakarak, diğerlerinin bir kısmını dağıttı. Dağıtım, idarenin istediğine göre, fakat sakın bir havada yapıldı. Koğuşa götürülen arkadaş, kalan arkadaşlara danışarak gidiyordu. Koğuşa gidildiğinde, durumun tahmin edildiğinden de kötü olduğu görülerek, mevcut yapının korunabilmesi için belli kişilerle ilişki geliştirildi. O dönemde koğuşlara fazla baskı yapılmamasına karşın, tüm koğuş ürkek, panik ve korku içinde idi. Belli ki, o zamana kadar çok fazla olmasa da maddi işkence ile çok fazla gözdağı verilerek, koğuş avuç içine alınmıştı. Gardiyana "komutanım" deniliyordu ve kişilerin birbirine güveni yitmeye doğru gidiyor, dürüst insanlar çok az hareket eder durumda ve olumsuzluk, ortama hakim durumdaydı. Başka koğuşlarla ilişki kurmak tümenden olanaksız hale getirilmişti. Normal ihtiyaçların temininin hücredekenden pek farklı yanı yoktu. Bu koğuşlarda "cezalınsınız, hatalınsınız" gibi bahanelerle, esasta üzerlerinde insiyatif kurma amacıyla yemek, ekmek, su gibi ihtiyaçları günlerce kesilmesi biçiminde uygulanıyordu. Getirdiklerinde ise, 1-2 bardak su ve iki kişiye en fazla bir buçuk kepece yemek halinde getiriyorlardı. Havalandırmada, pazartesi, çarşamba ve perşembe günlerinde "er eğitimi" adı altında sabah 2, öğleden sonra 2 saat olmak üzere günde 4 saat yoğun işkence yapılıyordu. Bu arada bayılanları kalaslarla bir müddet vuruyor, sonra yerden sürükleyerek duvarın dibine en kötü yere (yazın güneşin en çok ısıttığı, kışın da karın

ve buzun biriktiği yere) götürüyorlardı. Bu haldeki tutukluları çoğunlukla da lağım çukurlarına batırıyorlardı. Zindanlara barbarca uygulamaların egemen kılındığı bu dönemde 17 Aralık 1981'de mahkememiz (Siirt-Batman ek grubu) açıldı. Mahkemeye kelepçeli ve zincirle bağlanmış olarak götürülüyorduk. Mahkeme 40-45 gün üst üste (cumartesi ve pazar hariç) gitmek suretiyle devam etti. İlk günlerde ihanetin bizim gruptaki esas unsuru Mehmet Girgin, ifadesinin gruptan ayrı alınmasını isteyerek, güvenlik gerekçesi ile hemen cezaevine gönderilmeyi istediğini mahkemeye belirtince bu hain, önceden planladıkları biçimiyle cezaevine gönderildi. Arkadaşlardan Alaaddin Aktaş ve Kazım Ateş, Mehmet Girgin'in ifadesini kabul etmediklerini belirtmelerine karşın heyet adeta duymamazlıktan geliyor, arkadaşların bu açıklamalarını zapta geçirmiyordu. Mahkeme gidiş-gelişleri; A bloku salonunda yüzler duvara dönük, kafalar eğik (zincirler bağlı halde) 1-2 saat bekletme ilk baskıydı, bu arada tutuklulara keyfi dayak atılıp, küfür ediliyordu. Kutu gibi arabalara 60 kişi bindirilerek mahkeme salonuna götürülüyorduk; arabadan inip salona gidişte ve salonda oturduktan sonra, sağa-sola bakılmaz, herhangi bir kol ve el hareketinde; adeta terbiye edilmiş hayvan gibi 10 gardiyanın jopları bir anda rastgele tutukluların üzerine inip kalkıyordu. Dönüşler de, gelişler gibi yoğun bir baskı ve vahşet ortamında gerçekleşiyordu. Mahkemedeki kişinin durumunu dinleyen, hareketteki konumunu anlayan gardiyanlar, dönuşte türlü bahanelerle bu kişileri bayılıncaya kadar dövüyorlardı. Fakat tüm yapılanlar ve bu ortam devrimci ve yurtseverlerin kararlıklarını arttırmak ve ileriki eylemler için deneyim ve tecrübelerini pekiştirmekten, onları pişirmekten başka bir sonuç vermiyordu. M. Girgin'in çabasıyla Recep Tiril ve Emin Gökdemir adlı arkadaşlar, ihanet denebilecek olayları üslenme ve pişmanlık duyma tutumuna girdiler. Bu olayları üstlendikten 2-3 celse sonra ikisi de "idarenin zorlaması ve ölüm tehditi ile geçen celselerde o olayları üstlenmek, hayali açıklamasını yapmak zorunda kaldıklarım" belirtip, bu ifadelerini geri aldılar, "PKK'ye layık olmadıklarını, halka karşı suç işlediklerini" belirttiler. Bu durum mahkemenin aleyhine oldu. Diğer taraftan çığ gibi büyüyen siyasi savunmalar mahkeme heyeti ve onun şahsında Türk cuntasını çok zor durumda bırakıyor, ne yapacaklarını şaşır bir konuma sokuyordu. Alaaddin Aktaş, Kazım Ateş, Hıfzullah Korkut, Mahmut Oğuz, Faik Keser, Emin Gökdemir, Recep Tiril, Şeyhmus Özdemir, Abdullah Özlük arkadaşlar, siyasi savunma yapıyor veya PKK sempatisini olduklarını belirtiyorlardı. Ceza alma ihtimalleri yüksek olan (en az 18-24 yıl) arkadaşlar böyle tavır takınırken; bırakılma ihtimali olan arkadaşlar, bütün suçlamaları reddedip, hiç bir örgütle ilişkilerinin olmadığını belirtiyorlardı. Bu durum mahkemenin bitimine kadar devam etti.

O dönemde idare tarafından bütün koğuşlara hoparlör takılarak arada bir yüzbaşı tehditler savuruyor, kişilerin ihanete sürüklenmesi ve bunalmalara girmesi için yoğun bir çalışma yürütüyor, bunun için çeşitli sinsi planlar hazırladığı göze çarpıyordu. Bir yandan da kendine bağlı bir ajan yapı oluşturmak için, "size haksızlık yapılıyorsa, mahkemede söyleyemediğiniz bir durumunuz varsa bana gelin, kaç kişi olursa olsun, nerede olursanız olunuz, koğuş gardiyanınıza haber verip, hemen bana gelin" biçimindeki açıklama ve buna dayalı tehditler savurarak, iradesi zayıf insanları kazanma girişimine başladı ve hemen her koğuşta hesabına çalışan bir ispiyoncu örgütledi. Koğuştaki faaliyetlerimiz:

Kömünü ve devrimci kişilikleri mümkün oldukça koruyabilmek ve inançsızlık, yılgınlık yaratılmaması için moral seviyesini mümkün olduğu oranda yüksek tutmak. İlişkilerimiz özellikle komün üyeleri ile ispiyonu göze alıp bizimle konuşan, komüne alınması için henüz erken olan kişiler arasında oluyordu. Koğuşumuzu dağıttıklarında bir kısmımız 5. koğuşa, diğer kısım da 9. koğuşa götürüldük. Ben, 5. koğuşa götürülenlerle idim. Bizim grupla beraber resmi ajanlardan Faysal İşler ve Sait Aydın'da gelmişti. Koğuşa gittiğimizde (4. koğuşun üstü oluyor) orada devrimci temelde ekonomik birlik olmadığı gibi, basit, düzensizlik, yardımlaşma dahi yoktu. Bu ortamda komün yaşamdan söz etmek mümkün değildi. Bu ilişkileri daha çok Mardinli Ubeydullah Eren, Urfalı Sabri Diken geliştirip, basit meslemlerle birbirlerine girişip sorunlar çıkarıyorlardı. Buna bilmiş demek biraz zor, çünkü sakın zamanda Ubeydullah ile konuştuğumuzda imamlık yapmış olmasından dolayı meselelerin farkında olgun bir tipe bürünüyor, kompleksli davranışlarından öğrenildiği kadariyle, koğuşta hareketin sempatisan ve yurtseverlerini bir ağa gibi çevresinde toplamak idi. Bazen de çok demogojik bir yapıya girdiği de oluyordu. Biz, oraya götürülmeden önce Kurtuluşçu Halim Yıldırım'ın (Mardinli) çeşitli oyunları sonucu arkadaşlar arasındaki çelişki daha da derinleşmiş, dağılık kalmalarına neden olmuştu.

Biz gittiğimizde bütün arkadaşlarla ve dürüst unsurlarla konuşup, ilişkimizi geliştirerek, iki kişi dahi olsak mutlaka komün halinde yaşayacağımızı yakın çevremize kavradıktan sonra belli bir yapı oluştu. İdareye ve onun ajanları ile ispiyonculara açık vermemeye özen göstererek, ilişkileri gizli bir biçimde geliştirip güçlendirerek gereken gizlilik kurallarına dikkat ederek, dürüst insanları (başka siyasetten de olabilir) ve yakınlık gösteren herkesi belli bir birlik temelinde toparlamaya çalıştık. Kısa zamanda sayımız 30'u buldu. Sistemsiz de olsa siyasi konular, gazete getirdiklerinde ise gazete haberleri üzerine yorumlarla düşünce faaliyeti geliştirmeye çalışıyorduk. Bu haberleri okurken dışardaki hareketin gelişkinlik seviyesini yorumlayabiliyorduk. Bu ortam, insanların doğru-dürüst birarada oturmadığı, gardiyanın gözetleme delik-

lerinden ayrılmadığı, ispiyoncuların en ufak bir sezinlemeyi hemen ispiyon ettikleri dönemde gerçekleşiyordu. İspiyon edilen kişi bir haftaya kadar işkencecilerin özel bir dikkati altında işkenceye uğruyordu. Cezaevi genelinde sürdürülen bu uygulamalar bazı kişileri umutsuzluk ve yılgınlığa düşürürken, kimisini de çelikleştiriyordu.

Direnisten sonra bir takım yalpalanmalar, basit çelişkileri derinleştirme eğilimi belirmişti. Cezaevi genelinde ise, faşist sömürgeciler büyük oranda insiyatif kurmuşlardı fakat, Ferhat arkadaşın bulunduğu 33. koğuşa, komün yaşamını en olumlu bir tarzda sürdürüp, devrimci insiyatifi koğuşa genelinde kurarak cezaevinin hiçbir yerinde gerçekleştirilemediği düzeyde devrimci çalışma yürütüyordu. Bu koğuştaki hukuki durumları gereği de aşıktan tavır takılmamakla birlikte, direnme için gizli muazzam devrimci çalışmalar yapılmıştı. Eğitim için her havalandırmaya çıkarıldıklarında özellikle Ferhat arkadaşın sürekli tehditler savrulmuş, ihanete sürüklenmesi için mahkemede ihanetçilerce açıklanan konumu öne sürülerek yüzbaşı tarafından teslim olmaya zorlanmıştır. O dönemde bütün cezaevinde olumsuzluk, teslimiyet, bunalm, kin, nefret duyguları alabildiğine gelişmekte, kimisinde inançsızlık ve ihanet belirtileri çıkmakta idi. Bu konuşmalarla, ilgilenmelerle önu alınmayacak bir durum ve bunalmın hakim olduğu bir dönem idi. Faşist cezaevi yönetimi bir başka tedbir ile bunu daha da derinleştirmeye çalışıyordu. İdare, bir yandan bizzat kendisi hoparlörlerle ihanete çağrı yaparken, diğer yandan pazartesi, salı, çarşamba ve perşembe günleri bir imam tarafından dini yayınlar yapılarak, direnmenin dinimize göre günah olduğunu vaaz ediyordu. (Bu uygulama 14 Temmuz eyleminden sonra uygulandı) Mevcut olumsuzluğa ve hayvanca uygulamaya dur demek gerektiği herkesin kafasındaki tek düşünce idi. Yapılan işkence ve uygulamalar sistemli ve planlı olduğu için yaratılan bu bunalmı ortamı değerlendirmeye başlayan idare, ihanetçilerin ifadelerini yayınlıyor, kişileri zor durumda bırakıp ihanete sürüklemek için ihanetçileri konuşturuyor, ifadelerinin belli kısımlarını okuyorlardı. Koğuştaki baskılar doruk noktasına ulaşmıştı. Faşist güçler, yapacakları başka bir işkencenin kalmadığını açıkça belirterek, bizi imha etmek çabası içinde olduklarını açık bir biçimde gösteriyorlardı. Pencereleleri de koğuşa sorumlularına kapattırıyorlar, bunu tam yapmayan sorumluyu günlerce işkenceye tabi tutup değiştiriyor, yerine idarenin işine uygun birini –elbette ki ispiyoncu ya da dürüstte olsa zayıf kişileri– getiriyorlardı. Bu uygulama bizim aramızda çelişki yaratmak için yapılan planlı bir uygulama idi.

Cezaevi genelinde bazı önemli çabalar içinde oldukları ve bunu sinsice yaptıkları subay değişimlerinden ve yeni gelenlerin tavırlarından görülebiliyordu. Yeni gelenler, asteğmen kılıgı altındaki “Minik” kod ismini kullanan emniyet amiri ile “Göz-lüklü” lakabı ile tanınan bir asteğmeni.

Bu asteğmen aynı zamanda tahminen bir boksördü. Bunlar içeride görev yapıyorlardı. Düşman bu hazırlıklar sonunda alçakça planını açığa çıkarıp bir halkın gözbebeğini katletmekle sinsi oyununun ilk hamlesini gerçekleştirdi.

21 Mart 1982’de Mazlum yoldaş katledildi. Bu saldırı, büyük bir uğraş ve planlama sonucu gerçekleştirilmiştir. Olayın 21 Mart’a denk getirilmesi ise planın sürekliliğini ve sinsiliğini göstermekteydi. Artık yeni bir döneme girilmiş idi. 82’nin başlarından itibaren yürürlüğe konan bu plan gereği önder kadro yoldaşları 35. koğuştan 4. katına yerleştiriyorlar, aralarında bir hücreyi boş bırakarak ilişkilerini kesmeye çalışıyorlar, Mazlum arkadaşını 4. kat 9. hücreye kapatıyorlar. Hertürlü işkence yöntemleri para etmediği için yalnız başlarına bırakarak, onları bunalmaya sürüklemeye, bunun için de yoğun psikolojik işkenceye başvuruyorlardı. Arkadaşlar, “Minik” asteğmenin denetiminde sürekli tehdit ediliyorlardı. Olaylardan 3-4 gün önce Mazlum yoldaş, Hayri yoldaşa seslenerek; «Hayri, hücremin arkasında geceleyin duvara vururcasına sesler geliyor, ölümden korktuğumu sanmayın ama, bazı oyunlar dönüyor santayorum, haberiniz olsun diye söylüyorum» demiş ve bunu diğer bir kısım yoldaşlarda duymuşlardı. Ayrıca Mazlum yoldaş, olay gecesinde diğer günlere nazaran farklı tehdit ediliyor. Sabahleyin yemek dağıtmak için hücresinin önüne giden bir tutuklu, Mazlum arkadaşını görmüyor, bir kaç kez çağırmasına rağmen cevap alamıyor. Faşist güçlere haber vererek durumu bildiriyor. Yüzbaşı gelir gelmez hemen Mazlum arkadaşın hücresinin açıyor ve tuvalette boruya bağlı olan Mazlum yoldaşın boğazındaki halkayı çözüp O’nu yere uzatıyor ve Hayri yoldaşı başına getiriyorlar. Hayri yoldaşın Fuat Çavgun’a anlattığına göre, Hayri arkadaş, hücreye girdiğinde Mazlum yoldaşı yere uzatılmış olarak görüyor, o an bakışları Mazlum yoldaşın sol yanına ilişiyor. Bacağında, kalça hizasında ve omuzunda birer damlalık kan izini görüyor. Fazla bekletmeyerek Hayri yoldaşı hücre sine geri götürüyorlar.

Yüzbaşı ve cezaevi idaresi bunu intihar biçiminde göstermeye çalıştılar. Mazlum yoldaşın katledilmesi olayının askerler üzerinde yarattığı etkiyi dağıtmak için, bizi “canavar, her birimiz o kişi öldürmüş caniler vb.” olarak gösterdiler; ardından kemalizmin propagandasını yapmaya başladılar. Çünkü gardiyanlar bu uygulamalardan dolayı adeta birer psikopat olmuşlardı.

Mazlum yoldaşa yönelen saldırı, faşist Türk sömürgecilerinin temelini imhası için birer dinamit rolü oynayan ve faşist sömürgeciliği kendi mahkemelerinde yargılayıp yenilgiye götüren, halkın teslim olmayan ileri savaşçısı önderlerinin sırayla en sinsi biçimde imha edilmesini planlarının artık uygulamaya geçirileceğini gösterdi. Bu planın adım adım uygulanacağı gerçeğini dikkate alarak tutuklular, bu duruma karşı eylem geliştirme zorunluğunu duydular. Ve bu eylem ilerideki kit-

lesel direnişi örgütleyebilecek ve dışarıda kamuoyunu yaratabilecek nitelikte olmalıydı. İşte Mazlum yoldaşın katledilmesi olayından sonra Ferhat KURTAY yoldaşın önderlik ettiği eylem, böyle görkemli bir eylem oldu.

1981’deki direniş, 1982 Mart’ında Mazlum yoldaşın katledilmesiyle sonuçlanınca, Ferhat ve bir grup arkadaş, 33. koğuşa getirildiler. Koğuştaki devrimci çalışmalar çok olumlu gelişti ve tek bir komün oluşturuldu. Fakat bazı ihanetçiler ve soruşturmada çözülenler, o ana kadar konumu tespit edilemeyen Ferhat yoldaşın konumunu açıklamışlardı. Yüzbaşı, Ferhat yoldaşı ihanete sürüklemek için çok çalıştı. Fakat boşuna. Mazlum yoldaşın katledildiğini duyan Ferhat yoldaş, bu durumu ve uygulamaları protesto etmek sorumluluğunu duyarak kararlı üç arkadaşla anlaşarak eylem kararı alıyorlar. Mayıs’ın 17’sini 18’e bağlayan gece eylemin son hazırlıklarını tamamlamak için kendilerini nöbete yazdırıyorlar. O gece bütün kitlenin moralini yükseltmek için çabalıyorlar. Ferhat yoldaş bazı arkadaşlara; «idare sizi bazı konularda zorlarsa uyanık olun, idarenin oyununa gelmeyin» diyerek dolaylı olarak arkadaşları uyarıyor. Nöbet sırasında kısa bir yazı metni yazıyorlar. Ve gece yarısı 81’in ortalarından beri idarenin tutuklulara zorla aldırıldığı Atatürk resimleri, faşist sloganlar yazımında kullandığı yağlı boya ve nefti alarak kalorifer kazanının altında çevrelerine yağlı boya, onun üzerine de nefti döküyorlar. Kendi vücutlarını neftle ıslatıyorlar, kafalarına naylon geçiriyorlar. Kalorifer kazanına bağlı demir çemberin içine giren Ferhat KURTAY, Necmi ÖNER, Eşref ANYAK, Mahmut ZENGİN kollarını birbirinin omuzuna atıp, kibriti çakıyorlar. Birkaç dakika içinde içeri duman ile dolunca herkes kalkıp o ruh haliyle önce ateşi söndürmeye çalışıyorlar. Ateşi söndürmeye çalışanlara Ferhat yoldaş, alevler içinden bağıarak; «İHANET ETMEYİN... SÖNDÜRMEYİN... ALEVLENDİRİN!...»¹¹ deyip «Kahrolsun Sömürgecilik, Kahrolsun Faşizm», «Yaşasın Bağımsızlık ve Özgürlük», «Yaşasın PKK!» sloganlarını atınca ateşi söndürme müdahalesi durduruluyor. Bağışma, kalabalık, toplu slogan seslerini duyan nöbetçiler, bütün gardiyanlar, subay, astsubaylar işkence aletleriyle kapıya ve çatıya doluyorlar, fakat içeriye girmeye cesaret edemiyorlar. Cezaevi müdürü, binbaşı, işkence uygulayıcı yüzbaşı ve asteğmenler, kapı deliğini açmış seyrediyorlar. Sonunda binbaşı panik ve heyecan içinde “kapıyı açın” diyor, fakat yüzbaşı daha da bir korku ve panik içinde, “sakın açmayın bu bir oyundur. Kapıyı açarsak bizi rehin alırlar, öldürürler” diyerek kapının açılmasını engelliyor. Bu arada komando birlikleri tüm cezaevini sarmış tetikte beklemektedir. Slogan sesleri arasında, sonunda tutukluların müdahalesiyle ateş söndürülüyor. Yanan arkadaşlar battaniyeler üzerinde kapıya yavaşlıyorlar. Faşist güçler hemen büyük bir asker gücüyle içeriye baskın yapıp olayın şokunu yaşayan kit-

leyi çoğunu bayılıncaya kadar kalaslarla dayaktan geçiriyorlar, üzerlerine su döküyorlar. O esnada bir arkadaş yapılanları protesto etmek için ranzanın altında bileğini kesip orada bayılıyor, o esnada Ferhat, Necmi, Eşref ve Mahmut yoldaşların yanık vücutlarını kaldırıyorlar. Ferhat yoldaş henüz canlı ve biraz kımlıdanca subayların tekmeleri altında katlediliyor. Koğuştakileri sayım için yarı baygın halleriyle, inleye inleye salona çıkarılıyorlar. Bir kişi eksik çıkınca aramaya başlıyorlar. Koğuşa giren gardiyan ranzanın altında su gibi kanın akıtılmış olduğunu görünce arkadaşları ranzanın altından baygın halde çekip salona, oradan hastahaneye kaldırıyorlar. Bir süre komada kaldıktan sonra biraz kendine geliyor, fakat şimdi tam bir yarım insan durumundadır.

Bu olaydan sonra, koğuş kitlesi üzerinde çok yoğun baskı uygulayarak hepsini ajanlaştırma yoluna gidiyorlar. O anda birisi çözülüyor ve önceki komün ilişkilerini açıklıyor. Bunun üzerine 22 arkadaşın ismini okuyarak 35. koğuşa götürüyorlar. O anda tahliye olmuş, fakat idareden tahliye istemlerini bekleyen bir arkadaşı geri getiriyorlar. 35. koğuşa götürürlerken yaptıkları işkence sonucu ayağı kırılıyor. Tahliye olduğu halde bir ay bekletiyorlar ve tehditle bırakılıyor. Diğer arkadaşları ise koğuştan hücreye getirirlerken, koğuşun tümünde yaptıkları arama sırasında 400 bin liraya yakın para topluyorlar. Yüzbaşı tümenden bu paraya el koyuyor. Arama sırasında arkadaşlar bir kısım parayı çeşitli yerlerinde saklayarak 35. koğuşa götürüyorlar.

35. koğuşta iki, ikibuçuk ay beklettikten sonra, cezaevinin çeşitli koğuşlarına dağıtıyorlar. Cezaevinin tümünü yönetiminde tutan sömürgeci-faşist idare, bu eylemin (bir ay sonra) mahkemede açıklanmasını geciktiriyor. 35. koğuşta da bir kaç gün sonra -o da belli arkadaşlar- duyuluyor. Bu dönem, tam bir vahşet uygulamasının olduğu dönemdir. Aynı hücreye konuldukları halde soumlu arkadaşlar bir kaç gün sonra haberdar oldular. Durumu öğrenen Kemal PİR yoldaş, Hayri yoldaşa; «*bu eylemi bizim yapmamız gerekirdi, arkadaşlar bu konuda bizi geçtiler*» demişti.

Sömürgeci-faşistler bu eylemin verdiği paniği, korkuyu ve bunun beraberesinde yeni eylemlerin gelişeceğini bildikleri halde, eskisinden farklı ve etkili bir yol bulamıyorlardı. Artık izleyebilecekleri tek yol direkt katliam yapmaya dayanmıştı. Çünkü hiç bir şiddet yöntemi direnişi kıramamıştı. Yıllardır uyguladıkları bütün planlı ve şiddetli uygulamalarının ürünü sadece ne idüğü belirsiz sınıf ve toplum dışı kalmış 10-15 kişilik, alçaktan başka kimse yoktu. Planları dört dörtlük ters bir sonuç vermişti. Şimdi sıra çok planlı, üstü kapalı, sinsice gerçekleştirileceği tek tek ve toplu katliamlara gelmişti. Bu uygulama ile sonuca ulaşmaya çalışacaklardı. Ve böyle de oldu. Yüzbaşı ve tüm idarenin önder yoldaşlara yönelik tehditleri arttı. Yüzbaşının kendisi önderimiz Hayri yoldaşa, «*Mazlum gibi intihar et,*

ben cezaevinde bir dakika bile kalmam, madem ki halk için mücadele ediyorsun, kendini halk için intihar et» biçiminde alçakça işkence ve baskı yapıyordu. Bu da düşmanca planlarını su yüzüne çıkarıyordu. Bu yüzbaşı, özel olarak katliamlar için gönderilmiştir. Mazlum yoldaşın katledilmesinden sonra faşist-sömürgecilerin bu katliam planlarını farkedene yoldaşlarımız, oynanmak istenen oyunları boşa çıkarmak için 14 Temmuz direnişini yükselttiler.

14 Temmuz 1982'de mahkemeye çağrılan Urfa Grubu Davasında Hayri yoldaş, eylemin gerekçesini açıklayarak, Kemal PİR yoldaşla birlikte direnişi başlattı.

Cezaevine getirildiklerinde 37. koğuşun ayrı ayrı hücrelerine koydular. (şimdiki 36.) Durumu öğrenen diğer arkadaşlar ertesi günlerde ölüm orucuna başlarken, düzenli aralıklarla gelişen bu eylemler kitlesel eylemin temeli, örgütleyicisi oldu. Kısa aralıklarla; Mustafa Karasu, Fuat Çavgun, Ali Çiçek, Akif Yılmaz, M. Hayri Aslan (Partizan), Bedrettin Kavak, Ali Kılıç eyleme başladılar. Eyleme katılanları 37'ye götürüp hertürlü vazgeçirme ve yıldırma uygulamasına tabi tutmalarına karşın, yoldaşlarımız, tarihte ender rastlanan bir biçimde güçlü iradelerini dosta, düşmana kabul ettirdiler. İdarenin alçakça oyunları bu iradeyi zerre kadar karartmadı. O şartlarda M. Hayri yoldaş, «*benim ölmem gerekir, ben öleceğim*» diyerek eylem kararlılığını her zaman dile getiriyordu. 30. güne kadar eylemi sürdüren Bedrettin Kavak (Batmanlı) tansiyonu düşüp hastahaneye kaldırıldı. Ali Kılıç daha sonra çıldırdı.

Sürdürülen bu eylemde 1982'nin 7 Eylül'ünde Kemal PİR, 12 Eylül'de M. Hayri DURMUŞ, 14 Eylül'de Akif YILMAZ, 17 Eylül'de, Ali ÇİÇEK yoldaşlar ebediyen silinmemek üzere gönlümüzde yerlettiler. Onlar, tarihte görülmemiş irade; Onlar her biri bir parça vatan; halkça dayandığımız çeliktan disiplin, mücadele azmi; Onlar, sürekli yaşayacak ve bize yol gösterecek en değerli varlıklarımız, kararlılıklarımızdır.

Ve 14 Temmuz direnişi devam etti. Düşman sürekli anlaşmayı gündeme getiriyordu. Eylemin devam ettiricilerinden olan Mustafa Karasu ile sorunu konuştuklarında, Mustafa Karasu, «*arkadaşlarım danışmadan hiç bir şey demem*» diyor. Daha sonra arkadaşlarla konuşurken «*kamuoyunun direnişten epey etkilendiğini, cezaevinde kitlesel eylem için zeminin daha da geliştirildiğini, ileride daha güçlü etkinlik sağlayabilmek, kitleyi etkileyip harekete geçirebilmek için bu denli kararlı, iradeli, seçkin kadrolara ihtiyaç olduğunu, bir defalık eylemle bu kadroları kaybetmenin pek doğru olmadığını*» açıklayarak, ortak görüşe varıldı. Ve eyleme son verildi. Eylemden sonra Mustafa Karasu ve Fuat Çavgun yoldaşların sağlık durumları bozulup bir müddet sakat kaldılar. 14 Temmuz direnişinden sonra yüzbaşı ortadan kayboldu.

Direnişin sonuçlandırılmasından son-

ra kısa bir müddet baskılar gevşetildiyse de, tekrar yoğunlaştırılıp kişileri ihanete sürüklemek için etkin bir çabaya giriştiler. Şahin Dömez, mahkemeye çıktığında sürekli can güvenliğinin olmadığını, yüzbaşının kendisini yüzüstü bıraktığını, söyleyip mahkemeden can güvenliğinin sağlanmasını istemişti. İhanetçilerin kemalistler örgütü (Genç Kemalistler) bu dönemde oluşturuldu ve ihanetçiler, mahkemede alçakça bunu savunuyorlardı. 1981'den beri cezaevinde işkence ile yakından ilgilenen ve bu sürede üstegmen olan Ali Osman Aydın adıyla bilinen üstegmen, cezaevi "iç güvenlik" adıyla işkence amirliğine getirildi. Sadist üstegmenin ilk hoparlör konuşması, «*sizin hiç şansınız yok, şimdiye kadar adam olmadınız. Hakkınızda en şiddetli işlemler yapılacaktır. Ve en şiddetli cezalara çarptılacaksınız. Uçurumdan yuvarlandınız. Hiç biriniz sağ kurtulacağınızı sanmayın. Bu kararın değişmesi size bağlı, yani bize, devlete yardımcı olmanıza bağlı. Kurtuluşunuz ancak o zaman olacaktır*» biçiminde tehditle oldu. Diğer yandan kitleyi tamamıyla pasifize etmek için çeşitli oyunlar tezgahlandı. Bazı koğuşlara televizyon verip bir hafta sonra «*disiplin bozuldu*» diye tekrar aldı. Bunu, işkencenin dozunu yükseltmesi, televizyon verilmeyen koğuşlara, «*niye disiplinsizsiniz*» deyip, şiddetli işkence yapılması izledi. Bu arada kemalizm sürekli işlenip, kemalizm içerikli kitaplar tüm koğuşlara dağıtılarak zorunlu okuma istendi. Pasif ortamı geliştirmeye yönelik etkin çaba sarfetti. Fakat kitap okutulurken koğuşta kitabın çevresinde biraraya gelen arkadaşlar kitaba bakarak değişik sorunları konuşma fırsatı bulmuş oldular.

1 Eylül 1983'e kadar uygulama biçimi teslimiyeti, ihaneti ve pişmanlığı geliştirmek biçimindeydi. 1 Eylül'de 25'e yakın kişi ölüm orucuna başladı. Ve bunu 4 Eylül günü yapılan "Suruç Grubu Davası"nda açıkladılar. O zamana kadar patlama noktasına gelen cezaevinde 5 Eylül'de bütün tutukluların slogan atmasıyla geniş kapsamlı, kitlesel direniş başladı. İdare büyük bir kayaya çarptığını anladı ve panik içinde itfaye hortumlarını hazırladı. O döneme kadar cezaevi, gardiyanların çığlıklarından geçilmezken, şimdi ise hiç ses çıkmıyordu. Pencerelerden bağırarak, her tarafla ilişki kuruluyordu. Ögleye kadar ardarda slogan atıldı, marşlar söylendi. Yeni gelen yüzbaşı ve kel üstegmen şaşkın halde Mustafa Karasu ile konuşup, yalvarıncasına, cezaevindeki bağırma durdurmasını söylüyor, Mustafa arkadaşta, «*bizim oluşturacağımız komiteyi bütün koğuşlara gezdirirseniz, bağırma keseriz*» deyince yüzbaşı hemen kabul ediyor. O zamana kadar koğuşlararası ilişkiler kesik idi. Eyleme sistemli bir yapı kazandırmak için bir fırsat doğmuştu bunu en iyi bir şekilde kullanmak gerekirdi. Koğuşlarla sıkı ilişki kurup eyleme merkezi yapı kazandırmak, bu fırsatla gerçekleştirilebilirdi. Mustafa Karasu, Muzaffer Ayata, Rıza Altun ve Celalettin Delibaş arkadaşlardan oluşan komite bütün koğuşlara gezdirildi. Yükselen dire-

niş feryatları en coşkulu bir biçimde gök-
lere kadar yükseliyordu. Yüzbaşının içine
girmiş olduğu anlık şaşkınlık ve panik neye
malolursa olsun ilk etapta bu bağırma-
yı susturmaya çalıştı ve bunun için de
devrimcilere taviz vermek zorunda kaldı..

Direnış önderlerinin koğuşları dolaş-
tırılmaları, ciddi bir çıkışa karşı faşist
sömürgecilerin düştüğü şaşkınlık ve içine
girmiş oldukları paniği gösteriyordu. Ko-
ğuşları dolaşan arkadaşlar, Mustafa Ka-
rasu sözcülüğünde eylemin başlangıç bi-
çiminin ölüm orucu olduğunu, kitlesel olarak
konulan kuralları reddetmek gerektiğini,
durumu uygun olanların ölüm orucuna
başlamalarını ve eylemin kitlesel olarak
desteklenmesi gerektiğini gizli biçimlerde
açıklayarak eylemin propagandasını ve
gerekli örgütlenmeyi sağlıyorlardı. Bu
arada diğer arkadaşlar da gizlice nasıl
davranılması gerektiğini belirtiyorlardı.
Böyle bir ilişkinin kurulması direnişin canlı,
kararlı ve en önemlisi sistemli geçmesinde
büyük rol oynadı. Eylemin uzun vadeli
olabileceği ihtimali gözönünde bulunduru-
larak, hazırlıklar ona göre yapıyor, ölüm
orucu sayılarında asgari bir seviye tut-
turulmaya çalışılıyordu. Buna rağmen,
bireysel katılmalar, bir anlık isyan duy-
gusu ile ölüm orucuna katılanlar oldu. Bu
da eylem sırasında dökülmelere neden
oldu. Faşist güçler birkaç gün sonra bütün
koğuşları ayırmak için gezdiler. Eleme
biçimi büyük bir psikolojik baskı ortamı
yaratılarak yapıldı. Tehditler savurarak
kalabalık komando kordonu içinde tutuk-
luları kollarından tutup birkaç oda ve
sinema salonunu dolaştırdıktan sonra, ana
salona getiriyorlar, bir masanın başında
oturmuş bir heyet, birkaç soru soruyordu:
"Bize, devlete güvenmiyor musunuz,
kuralları kabul edersen seni iyi bir
koğuşa göndeririz, yoksa çok ezilirsin"
biçimindeki son tehdidi savurduktan son-
ra kişi, eğer bu ortamda soğukkanlı olabil-
mişse, kararlı davranmış, gereken ihtilalci
tavrı takınmış, devrimci tarzda gereken
cevabı vermişse, direnişçilerin içine gön-
deriliyordu. Bu arada panik ve heyecan
içinde olanlar bu psikolojik baskı orta-
mından etkilenerek yılgınlık, pişmanlık
gösterdiler, ki bunların sayıları oldukça
düşük ve PKK dışı unsurlardı. Bunları bir
koğuşa topluyor, kuralları onların üzerine
uyguluyorlardı. Bu kuralları 1981'den beri
uygulanan barbarca uygulamaların biraz
üstü kapalı biçimiydi. Direnenlerin konul-
duğu koğuşlar ise, oldukça kalabalık,
hertürlü ihtiyaçlar kısıtlıydı. Direnişçi
kesim içinde yılgınlık yaratmak için çeşitli
yöntemlere başvuruyorlardı. 38. koğuş-
taki ihanetçiler takımına direnenlerin
havalandırma saatinde spor yaptırıyor-
lardı. Eylem başladığından beri görüşe
çıkılmıyordu. Bunun için dışarda büyük
bir görüşçü kitlesi, cezaevi kapısını taş-
layacak kadar direnişe sahip çıkmada
kararlılık gösteriyorlardı. Cezaevinin dire-
nişçi kitlesi, (aşağı-yukarı %80'i) alabildi-
ğine coşkun bir kararlılık sergileyerek bir
hançer gibi düşmanın yüreğine saplandılar.
Bu dönemde düşman çaresizlik içinde
anlaşmaya yanaşıp isteklerimizi kabul etti.
27 Eylül'de idareyle anlaşma sağlanarak

eskisine göre daha "iyi" bir ortam ya-
ratıldı. Düşman, bazı değişiklikleri yap-
mak zorunda kaldı; çünkü bu eylemde bir
kez daha düşman alevlenen direniş ateşin-
in bütün zindanı sardığını, etkisini tüm
ülkeye ve dünyaya yaydığını, PKK sa-
vaşçılarının gerektiğinde on on, yetmezse
yüz yüz, omuz omuza yüksek moral ile
ölümün üstüne üstüne gittiğini çok yakın-
dan gördü, kitleyi tanıdı, kitlenin direngen
ruhuna yakından tanık oldu. Bu nedenle
kitlenin günlük yaşamı haline gelen
baskıyı yaygın olarak uygulamaktan çek-
kindi. Entrikaları, kitlenin birliği, yüksek
direnış gücü ve azmi karşısında safdışı
kaldı. Üç yıllık yaşanan barbarlıktan sonra
böylesi gelişmelerin olmaması mümkün
değildi. Buna karşı düşmanın izlediği
yöntem ise, yıllardır üzerinde kan kustuğu,
yarım insan durumuna getirdiği ve insan-
lıktan tecrit etmeye çalıştığı tutukluların
yüz yıllık "dostu" görünmeye çalışma ve
bununla direnmeyi bölme biçiminde ol-
du.

Faşist idarenin bu yeni uygulaması
yaklaşık bir ay devam etti. Ardından
hemen baskıları yoğunlaştırdılar. Tutuklu-
lardan yana gibi görünen binbaşı, son
olarak, "cezaevine cezaevi elbisesi getirt-
mişiz, bütün cezaevlerinde giyiliyor, siz
de giyeceksiniz" diyerek, ihtiyaçlarımızı
kısıtlamaya başladılar. Havalandırmaya
çıkığımızda yüzlerce asker gönderdiler.
Biz, "askerler havalandırma yerine ge-
lirse çıkmayacağız" diyerek protesto
ettik. İdareyi uyarmak için akşam yeme-
ğini almadık. Büyük bir saldırının başlatı-
lacağına beltileri açığa çıkmıştı. Biz,
muhtemel saldırılara karşı ön hazırlık-
lara başladık.

3 Ocak 1984'te faşist sömürgeciler,
1981-82 döneminin benzeri bir biçimde terör
estirerek, saldırıya geçtiler. Buna karşı
bütün tutuklular slogan atarak direnişe
geçti. Bütün koğuşlarda barikatlar ku-
ruldu, koruma önlemleri alındı. Kimse
dışarı verilmeyecek ve mahkemeye gidiş-
ler reddedilecekti. Aynı günden baş-
layarak beş gün yemek ve su vermediler.
Aynı 13'ünde yaklaşık 27 arkadaş ölüm
orucuna başladı. Bu arkadaşları aynı yer-
lere topladılar. Yüzbaşı ve binbaşı koğuş-
ların önüne gelerek, "sis bombası ge-
tirmişiz, barikatları kaldırmazsanız
atacağız, hepiniz boğulacaksınız" biçiminde
tehditler savurdular. İtfaiye arabalarıyla
koğuş baskınlarına başladılar. İlk 1., 2.
koğuşlara cezaevi elbiselerini giydirdiler,
direnışin olduğu 4. koğuş ve diğer-
lerine kanlı baskına geçtiler. Fakat faşist
güçler, her koğuşu basmaya gittiklerinde
en canlı biçimde sloganlar atılıyor, marşlar
söyleniyordu. 3. kattaki koğuşlar
dışarıya görebildikleri için toplanan kala-
balığa açıklama yapıyorlardı. Faşist güç-
ler baskına girişirken koğuşlar yakı-
lıyor, itfaiye arabaları ile gözetleme te-
liklerinden şiddetli su fişkırtılıyor, koğuşun
içinde rastgele jop ve kalas sal-
layarak duman içindeki arkadaşları tüm-
den bayılıp, dışarıya çıkarıyorlardı. Enkaz
haline gelmiş koğuşlardan baygın halde
çıkarılan arkadaşları sinema salonunda
topladılar. Burada on kişiye yakın gar-

diyan, arkadaşlara zorla elbise giydirterek
yarı baygın halde koğuşa geri götürüyor-
lardı. Diğer koğuşları bastıklarında teslim
olanların dışında herkesi hücreye kapattılar.
Bu uygulamanın etkisi ile 10. koğuşta
bulunan Özgürlük Yolu'ndan Yılmaz
Demir adındaki tutuklu, bıraktığı notta
ancak kendisini asarak direnişi destek-
leyebileceğini belirtmişti. Komalık olan-
ları hastahaneye kaldırdılar.

Saldırıların en çok yoğunlaştığı bir
anda arkadaşlarımız sesli bir biçimde
bağırarak, "arkadaşlar, herhangi bir
koğuşa baskın yaparlarsa, her koğuştan
bir arkadaş bunu protesto etmek için ken-
disini yakabilir" demeleriyle idare birkaç
gün saldırılarını durdurdu. Koğuş baskın-
larını eski üsteğmen Ali Osman Aydın
yönetiyordu.

Daha sonraki günlerde arkadaşların
ortak kararıyla koğuşların önüne yapılan
barikatlar kaldırıldı. Baskın sırası 24.
koğuştaydı. Kısa bir süre geçmişti ki, itfaiye
arabası koğuşa yanaşarak hortumları
düzeltmeye başladılar. Bizim koğuşun
(32) arka kısma bakan pencerelerinden
olup biteni görebiliyorduk. 24. koğuşu
bastıklarında aynı anda üst koğuş olan 25.
koğuştan iki arkadaş Ahmet Bayık ve
Timur Fidan arkadaşlar, kendilerini yak-
ma eylemine geçtiler. Yanan kızgın ateşin
içinde Timur Fidan arkadaş kafasını
duvara vurarak bayılıp ateşin kenarına
düşüyor, Ahmet Bayık arkadaş ise alevin
içine atılarak her tarafı yanıyor. Bizim
koğuş karşıda olduğu için tuvaletten
yükselen alevi görebiliyorduk. Yirmi da-
kika sonra koğuşun kapısı açılınca tüm
arkadaşlar jilede ve ele geçirdikleri kalasla
sarılıp ampulü kırıyorlar ve faşist güçlere
bağırarak "sakin üstümüze gelmeyin,
üstümüze gelerseniz kendimizle beraber
sizi de imha ederiz, sadece yanan arka-
daşları alıp gidin, bize yaşamayın"
dediler. Şehit oldukları bilinen iki arkadaş
alañ üsteğmen ve gardiyanlar diğer arka-
daşlara yanaşmadan geri gittiler. Bu
esnada basılan 24. koğuşta Mehmet Şener
ve Necmettin Büyükkaya asıl hedef seçi-
liyorlar. Necmettin Büyükkaya, üsteğ-
men tarafından seçilerek, "bu adam
ölmelidir" diyerek şiddetli işkenceye baş-
lıyorlar. Mehmet Şener ise dayak atı-
larak bilinmeyen bir yere götürülüyor.
Koğuştaki tutuklulara sinema salonunda
zorla elbise giydireyorlar. Bu durumu
protesto eden Ala Rızgarıcı bir tutuklu,
bıraktığı notta direnişi desteklediğini ya-
zarak intihar etti. Mehmet Şener, hücreye
geri getirildiğinde yarılı felç durumundaydı.
Benim kaldığım 32. koğuş ile 34. koğuşlar
cezaevinin son kısmında bulunduğu için en
son basılan koğuşlar oldular. 24. koğuşun
basılmasından iki gün sonra aynı yöntemle
bizim koğuşu da bastılar. On kişi teslim
oldu. Bizi sinema salonunda toplayarak
çeşitli tehditlerde bulundular. İşkence ve
dayak sesleri yükselmeye başlayınca biz
hep bir ağızdan slogan atmaya başladık.
Yüzlerce komando üstümüze atlayarak
ağzımızı kapatmaya çalıştılar. Kalas ve jop-
larla rastgele yumruklarla bizi teslim
almak istediler. Fakat attığımız sloganlar
diğer koğuşlara ulaşmış, tüm cezaevi slo-

gan atıyordu. Ellerimizi, kollarımızı bağlayarak elbiselerimizi çıkarıp cezaevi elbiselerini giydirip hücrelerimizin yakınında topladılar. Bu arada hücrelerde bulunan arkadaşlar bu uygulamaları protesto etmek için slogan atıp tabakları parmaklıklara vurarak sömürgeci-faşistleri acz içine soktular. Dayakla yerde sürüklenerek hücrelerimize doldurulduk. Bizim koğuştan sonra 34. koğuşu basacaklarını bildiğimiz için oradaki arkadaşların koğuşlara dağıtılmalarını sağlamak için hücrelerin anahtarlarını bozduk, aradan iki-üç saat geçmemişti ki, 34. koğuştaki arkadaşları getirdiler. Yine sloganlar atıldı ve gürültü çıkarıldı, hepsini hücrelerin önündeki koridora toplayarak hücrelere kapamak istediler. Fakat anahtarların bozuk olduğunu görünce yüzbaşı, "yine marksist felsefeyi karıştırmışlar" diyerek, askerlere dayak emri verdi. Diğer yandan hortumlarla şiddetli su dökmeye başladılar. Fakat yine de sürekli sloganlar atılıyor, askerlerin, subayların dayak ve küfürlerine fazlasıyla karşılık veriliyordu. Tutukluların yüksek moral gücü ile düşmanın morali çökertildi. Bir saate kadar bu çatışma sürdükten sonra faşist güçler kendiliğinden geri gittiler.

Arkadaşlarımız hücrenin önünde, boşlukta öylece birkaç gün bekletildikten

sonra hücrelere kapatıldılar. O sırada ölüm orucu süresi bir ayı geçiyordu ve bireysel olarak katılm olmasına karşılık eylemden tek tek vazgeçenler de çıkıyordu. Vazgeçenleri 19. koğuşa toplayarak ıslah etmeye çalışıyorlardı. Bir gece direnişten vazgeçenlerin durumunu diğer arkadaşlara bağıarak bildirdiği için bir arkadaşı işkenceye aldılar ve tümümüze saldırdılar. 45 dakika süren çatışma sonucunda geri çekilmek zorunda kaldılar.

Ölüm orucunun 49. gününde PKK'li Cemal Arat (Diyarbakırlı) ve Orhan Keskin'in (Dev Yolcu) şehit olmalarından sonra anlaşma yapıldı. Mustafa Karasu tüm tutuklulara anlaşmanın maddelerini açıklayarak, eylemin sonuçlarını bildirdi.

Anlaşmanın gereği olarak bazı ufak tefek değişiklikler yapıldı. Hücredeki tutuklu sayısını on kişiye indirdiler -ki bu sayı bile normalin çok çok üstündeydi- O ana kadar beraber olduğumuz Fuat Çavgun verem belirtisinden dolayı, veremliler koğuşuna götürüldü. Biz 65 kişiyi 16. koğuşa yerleştirdiler. Yanımızda idarenin kurallarına uyan ve 11 (onbir) kişi kalan koğuş vardı. Duvara vurarak onlarla konuştuğumuzda bize, "sizi kalben destekliyoruz, koşullar çok zor, karşı ko-

yamıyoruz" diyorlardı. 12. ve 13. koğuşlar da bu konuda idiler. Cezaevinde direniş sürekli canlı tutacak bir komün düzeni inşa edildi, insiyatif arkadaşların elindeydi.

Benim içinde bulunduğum grubun mahkemesi 18 Nisan 1984'te sonuçlandı. Mahkeme salonunda verilen cezaı protesto etmek için sloganlar attık. Çevremizdeki komandolar üzerimize saldırarak, ağzımızı kapatmaya çalıştılar, jop, yumruk, tekme ve kalaslarla rastgele dövmeye başladılar. Ama biz, yine de bağırdık, slogan attık, mahkemeyi protesto ettik.

Mahkeme sonunda (daha sonra) altmışa yakın arkadaşla birlikte tahliye oldum.

Bu anlattıklarım, Diyarbakır cezaevinde yaşanan gerçekliğin sadece binde biri olarak görülmelidir.

C...

[1] Konuya ilişkin olarak, direniş hareketimizin ve halkımızın yiğit önderi M.Hayri DURMUŞ, şanlı Ölüm Orucu kararlarını faşist sömürgeci mahkemede ilan ederken şu açıklamayı yapmıştı: «Bazı arkadaşlarımız, Mazlum DOĞAN, Ferhat KURTAY, Eşref ANYAK yakıldılar ve asılarak öldürüldüler...» Okuyucu, bu hususu dikkate almalıdır.

Eğitim Köşesi...

Baştarafı 32. sayfada

alınmış yeni bir kişilik tarafından birleştirilmiş olmakla beraber, sömürgeleştirilmiş ülkeye getirilmiş olan, yabancı egemen sınıf kendisini, kendi toplununun, çelişkilerinden kurtaramaz.

Yerli kitleler ile işbirliği halindeki, yerli küçük-burjuvazinin bir azınlığının öncülüğü ile bağımsızlık öncesi hareket başlatıldığında, kitleler yabancı gücün kişiliği ile hiçbir zaman karıştırmamış oldukları ve nasıl karışacağına da bilmedikleri kendi kişiliklerini vurgulama ya da yenden vurgulama gereksinmesini duyuyacaktır. Bu gereksinme yalnızca, kendisini, kitleleri sömürgeci güç ile karşı karşıya getiren mücadele içinde yerini belli etmeye zorunlu bir durumda bulan yerli küçük-burjuvazi tarafından duyulur. Bununla beraber, sömürgeci güçten farklı bir kişiliğin yeniden vurgulanması bütün küçük-burjuvaların, her zaman elde ettikleri bir sonuç değildir. Bunu yapan yalnızca bir azınlıktır, bu arada bir diğer azınlık, çoğu kere gürültülü bir biçimde, egemen yabancı sınıfın kişiliğini benimser ve yine bu arada sessiz çoğunluk kararsızlık içinde bocalar.

Dahası sömürgeci gücünden farklı, dolayısıyla da kitlelerinki ile aynı bir kişilik yeniden benimsense bile, bu kendisini her yerde aynı şekilde göstermez. Bağımsızlık öncesi harekete karşın orta sınıf azınlığının bir bölümü, yabancı kültürel ölçüleri kullanarak, kitlelerin umut ve acılarını ifade yerine, kendisinin kişiliğini keşfedini ifade etmek amacıyla edebiyata ve sanata başvurur. Ve tamamıyla sömürgeci güç azınlığının dil ve konuşmasını kullanış yüzünden, genellikle alfabetize olan ve artistik ifadenin diğer biçimlerine aşinalığı bulunan kitleleri yalnızca çok ender olarak etkilemeyi başara-

bilir. Bununla beraber bu durum, sözünü ettiğimiz küçük-burjuva azınlığının mücadelesinin gelişimine yaptıkları katkının değerini ortadan kaldırmaz, çünkü bu azınlık köksüzleştirilmiş ya da kendi sınıflarına geç dönmüş olanların bir bölümünü ve sömürgeci metropollerdeki kamuoyunun önemli bir bölümünü, özellikle entellektüeller sınıfını aynı zamanda etkiler.

Bağımsızlık öncesi hareketle başlangıçta birleşmiş olan aşağı-orta sınıfın diğer bölümü kurtuluş mücadelesindeki ve kitleler ile bütünleşmedeki hazır paylarında sömürgeci güçten farklı kişiliklerini ifade etmenin en iyi araçlarını bulurlar.

Bu durum, kitleler ile özdeşleşmenin ve kişiliğin yeniden bulunmasının, mücadelesinin kendisinin gerektirdiği günlük çabalar ve fedakarlıkların işi altında, geçici ya da mutlak, görünüşte ya da gerçek olabilirliğinin nedenidir. Mücadele (bir yandan bir kültürün örgütlü siyasal ifadesi iken bir yandan da zorunlu olarak yalnızca kişinin değil vekarın da ispatıdır.)

Sömürgeci egemenlik süreci boyunca, ait oldukları grubun toplumsal yapısının özellikleri ne olursa olsun, kitleler sömürgeci güce direnmeyi durdurmazlar. İlk safhada -alaylı bir şekilde "pasifikasyon" dedikleri, fetih döneminden- kitleler yabancı işgaline karşı silah elde direnirler. İkinci safhada -muzaffer sömürgeciliğin altın çağında- yabancı egemenliğine karşı, hemen hemen sessiz, fakat genellikle bireysel ve arada bir kolektif birçok başkaldırıyla bezenmiş, bir pasif direnme gösterirler. Başkaldırı, özellikle iş alanında, vergi konusunda, hatta sömürgeci gücün yabancı ya da yerli temsilcisiyle toplumsal ilişkilerde meydana gelir. Üçüncü safhada -yani kurtuluş mücadelesinde- yabancı egemenliğe meydan okumak ve onu yok etmek için politik ya da silahlı direniş kul-

lanan asıl gücü sağlayan kitlelerdir. Böyle uzayan ve değişen direnç, ancak kitlelerin bir yandan kültür ve kişiliklerini korurken, bir yandan da sık sık yüzüye geldikleri eziyet, hakaret ve vahşetlere rağmen, bireysel ve kolektif vekar duygularını dokunulmadan korumalarıyla gerçekleşir.

Yerli küçük-burjuvazi tarafından, sömürgeci gücünden farklı bir kişiliğe sahip çıkılması tek başına bu sınıfa bir vekar duygusu iade edememektedir. Bu bağlamda görürüz ki, küçük-burjuva sınıfının vekar duygusu, her bir bireyin objektif ahlak ve toplumsal duygularına ve sömürgeciliğin günlük dramını içinde yaşamaya zorunlu bulunduğu sömürgeci savaşın iki kutbuna karşı takındığı subjektif tavra bağlıdır. Bu dram, küçük-burjuvazi görevini yerine getirirken hem yabancı egemen sınıf ile ve hem de kitleler ile yanyana yaşamaya zorlanırsa daha da yıkıcı olur. Küçük-burjuvazi bir yandan hergün değile bile sık sık yabancıların hakaretinin kurbanı olur, öte yandan da kitlelerin karşı karşıya olduğu adaletsizliğin ve onların direncinin ve ayaklanma ruhunun farkındadır. Böylece sömürgeci egemenliğin, anlaşılması zor olmayan paradoksu doğar; sömürgeciliğin kendisi tarafından yetiştirilmiş bir toplumsal sınıf olan yerli küçük-burjuvazinin içinde, kitleleri sömürgeci güce karşı mücadele vermek için harekete geçirme ve örgütlenme yolunda ilk önemli adımlar atılır.

Mücadele, hertürlü engeller karşısında ve biçimlerin çeşitliliği içinde, tam bir kişiliğin bilinç ve kavrayışını yansıtır, siyasal bilincin gelişimi ile güçlenmiş vekar duygusunu genelleştirir ve pekiştirir, ve ayaklanma içindeki kitlelerin kültür ya da kültürlerinden önde gelen kuvvetlerinden birisini elde eder.

Berxwedan Okuyucularına;

Bu sayfada Avrupa'lı ilerici, demokratik kişilerin KUKM'ne ilişkin görüş, düşünce ve değerlendirmelerine yer vereceğimizi belirtmiştik. Bilindiği gibi böylesi bir sayfayı açmamızda ki en önemli nedenlerden birisi de, Avrupa'lı ilerici dost çevrelerin halkımız, ülkemiz ve mücadelemiz hakkındaki düşüncelerini, önerilerini bizzat kendi kalemlerinde Kürdistanlı kitlelere iletmeyi sağlamaktır. Bu sayı da, Diyarbakır zindanlarında PKK'li savaş esirlerinin direnişine ve dayatılan her türlü teslimiyet, ihanete bizzat tanık olan, devrimci direnişten olumlu yönde etkilenerek KUKM'ne karşı ilgi ve sempatisi artan Alman demokrat, R. Raymond Braun'un gazetemize gönderdiği yazıyı sizlere sunuyoruz.

“Kürdistan Sorununu Çözmek, Herşeyden önce Kürdistan Halkının Kendi Görevidir”

Ralph-Raymond Braun

Şüphesiz, faşizm bir savaşı kazanmıştır; ancak bunun kesin bir zafere götürülmesine mücadele etmemeliyiz. İlerici güçler geçmiş dönem yenilgilerinden sonuçlar çıkarabilmeli ve gelecekte savaşlarımızın illegallitede sürdürmelidirler.

Çıkarılması gereken sonuçlardan biri, mücadelenin olanaklar dahilinde geniş temeller üzerinde yükseltilebilmesi sorunudur. Özellikle sınıflı toplumun, topyekun halkın sömürgeci

mi” için verilen uğraşları boşuna adlandıyorum. Ermenistan Sovyet Cumhuriyeti'nde görüldüğü gibi, bir halkın, örneğin Kürt azınlığının da özgür gelişimi, başka halklarla birlikte oluşturulan devlet birliklerinde ilke olarak mümkündür. Ama buna karşılık Türkiye için, varolan devlet ideolojisi, ekonomik ve militarist çıkarlar nedeniyle, Kürdistan halkına olan baskı bir zorunluluktur. Başka bir deyişle: Kürdistan'da oluşmuş bir otonomi statüsü,

ittifakının yıkılmasında da, bölgede umudu kendisine bağlamıştır. Bu gerçeğin bir ürünü olarak, Batı-Almanya'da Kürdistan halkıyla dayanışmayı gerçekleştirme görevi ortaya çıkar. Batı-Alman dayanışım güçleri burada, militarizme ve NATO'ya karşı, Türkiye'ye yapılan askersel yardıma ve silah ihracına, yine yabancı düşmanlığı ve kışkırtıcı iltica politikası eylemine karşı savaşmalıdırlar: Kürdistan sorununu çözmek, herkesten önce Kürdistan halkının kendi görevidir. Bundan hareketle de, taktik ve stratejik meselelere ilişkin her çeşit çok bilmişliğimizi kendimize saklamalıyız ve davası için savaşanların takdirine bırakmalıyız. Kürdistanlı arkadaşlar sorunlarını genel tarihi yasalar ve ulusal özellikler ışığında tahlil etmeli, bizleri de analizlerinin teorik doğruluğu ile pratik başarısıyla ikna etmelidirler ve önerinde sadece toplumlarının yenilenmesinde katedecekleri uzun bir yollar olduğunu da, unutmamak gerekir.

Dayanışma demek, detaylarını bilmemeye veya başka düşünceleri beslemeye rağmen bu sonuçlara katılmak ve bunları burada özümüzde temsil etmek demektir. Öncelikle, Kürdistan Kurtuluş Mücadelesinin taktik ve stratejisini FAC toplumunun kıstaslarıyla karşılaştırma hatasına düşmemeliyiz. Veya denilenin tersi; buradaki doğru adım ve tutumları da Kürdistan koşullarıyla ölçerek, kınamalıyız.

Aynı şekilde Kürt solu da, Kürt göçmenlerine ilişkin ajitasyonun Kürdistan'daki insanlara nazaran çok daha değişik koşullar içerisinde yürütülebileneceğini kavramalı ve bunu bu şekilde uygulayabilmelidir.

Bu yeni yayın organından beklentim, onun Kürdistan sorunu üzerindeki tartışmalarda geniş bir foruma doğru gelişmesi, bizleri bu kurtuluş savaşına yakınlaştırabilmesi ve dayanışma çabalarımızı da ileteceğimiz yazılarla, yansıtması olacaktır.

Kürdistan bağımsızlık mücadelesine bir yürüyüş esnasında desteğini sunan bir grup Avrupalı demokrat

baskı altına alınmış olduğuna özdeş gelen Kürdistan'da, ulusal küçük-burjuvazinin ve toprak sahiplerinin belirli bir kesitini direnişe çekmek, hem olanaklı hem de anlamlıdır. Türk sollarıyla nereye kadar ortak çalışılabileceği ise, onların kendilerini başka halklara karşı baskı ideolojisi olarak yansıtan Kemalizmden kurtarmak istemelerine bağlıdır.

Ben, günümüzdeki mevcut koşullarda ve bir NATO devleti olan Türkiye'de, Kürdistan'a “kültürel otono-

Türkiye'nin NATO'nun bölgedeki bir temel direği olarak çökmesi anlamına gelir.

Kürdistan'ın bu jeo-stratejik anahtar rolü pozisyonu, bizlere Kürdistan sorununun iki başka ilişkisine, yol göstermektedir. Kürdistan halkının kaderini tayin hakkı meselesi, Ortadoğu probleminin sıkı sıkıya bağlıdır, yani Filistin halkının kaderini tayin etmesiyle en yakından ilişkilidir. O ayrıca, emperyalizmin çıkarlarını hakim kılmaya çalışan saldırgan NATO askeri

DİLİNDEN

Değerli Berxwedan Okuyucuları;

Geçen sayımızda sizlere, Emekçilerin Dilinden sayfamızı açmış bulunduğumuzdu duyurmuştuk. Sayfamızın amacı, ülkelerinden kopartılarak, emekleri dış ülkelerde pazarlanan emekçilerimizin sorunlarını dile getirmektir. Yurtdışındaki Kürdistanlı emekçilerin bu ülkelerdeki yaşam koşulları ve ortaya çıkan çeşitli sorunlarını, ülkemiz kurtuluş mücadelesiyle kopmaz bir biçimde ele alıp; onların mücadeleye ilişkin düşünce, öneri ve eleştirilerini diğer okuyucularımıza iletmeyi bir görev biliyoruz. Bu amaçla bir Kürdistanlı emekçi arkadaşımızla yaptığımız röportajın yanıtları için arkadaşımıza teşekkür ediyor ve siz okuyucularımıza da sunuyoruz.

“Yüreğimiz, Kafamız, Elimiz Herşeyimiz Artık PKK ve Onun Askeri Gücü HRK İçin Çalışmalıdır”

SORU- Kürdistan'ın neresindensiniz, hangi nedenlerden dolayı ve ne zaman Avrupa'ya geldiniz?

YANIT- Maraşlıyım. 1970 yılında ekonomik nedenlerden dolayı Avrupa'ya geldim.

SORU- Avrupa'ya geldikten sonra karşılaştığınız sorunlar oldumu? Bunlar ne tür sorunlardı?

YANIT- Çok yönlü sorunlarla karşılaştım. İlk geldiğimde B.Almanya'ya sözleşmeli işçi olarak geldim. Daha sonra eşim de geldi. Batı Berline geçtik. İlk karşılaştığım sorun, ev bulma sorunu. 1300 DM'ye bodrum katında bir ev buldum. Çok rutubetli ve sağhğa son derece zararlıydı. Bir yandan çok ağır iş koşulları, diğer yandan sağlıksız yaşam koşullarından ötürü hastalandım. Hep işimi kaybederim korkusuyla, hasta olmama rağmen aynı işte çalıştım. Önce eşim de aynı işte çalışıyordu. Çocuklar oldu yuva bulamıyorduk. Çocuğu çok uzak bir semtte oturan bakıcı bir kadına bırakıyorduk, işe yetişebilmek için, her gün sabah dörtten kalkıp götürmek zorunda kalıyorduk. Sonra eşime çıkış verdiler. Daha uygun bir ev buluruz diye yıllarca evden eve dolaştık. Şimdi oturduğumuz ev fena değil, ama artık hem ben hem de eşim sağlığımızı kaybettik. Hep sorunlarla boğuştuğumuz halde, ülkedekilerin durumunun çok daha kötü olduğunun bilincindeydik. Babamın ağır hasta olduğunu öğrendim. Büyük mali yüke rağmen Kürdistan'dan getirterek, 9 ay tedavi ettirmek zorunda kaldım. Yine de kurtaramadım. Geleceğimi garanti altında görmüyorum. Belki bir çok kişi katlandıkları tüm zorluklara rağmen; kazançlarından kısmi bir tasarruf sağlayarak ülkeye aktarabiliyorlar. Biz de tüm zorluklara katlanıyoruz ama beş kuruş bir birikim yapamadık. Yakınlarımız çok yoksul, onlara yardım etmeye çalışıyoruz. 1980'den sonra ise yakınlarımızdan bir çok kişi tutuklandı. Onlara ve ailelerine yardım etmek zorundayız. Velhasıl burada karın tok-

luğuna çabalıyoruz.

SORU- Gelirken hiç kuşkusuz ki bir çok umutla, sorunlarınızın çözülebileceği inancıyla gelmişsiniz. Fakat anlattıklarınızdan da anlaşılıyor ki bunlar mümkün olamamış. Ne düşünüyorsunuz, Avrupa bir kurtuluş olabilir mi?

YANIT- Hayır. Kesinlikle mümkün değildir. Kurtuluşumuz ancak Kürdistan'da gerçekleşecek devrime bağlıdır. Burada belki ekmek bulabiliriz ama onun da bir garantisi yoktur.

SORU- Avrupa'daki emekçilerimizin genellikle ülkeyle yakın bağları var. Daha önceki konuşmanızdan anladığımız kadarıyla sizin de ülkeyle ilişkileriniz var. Herhalde izine gidip geliyorsunuzdur. En son ne zaman gittiniz? Giderken ve orada hangi sorunlarla karşılaştınız? Karşılaştığınız özel sorunlar oldumu?

YANIT- En son 19 temmuz 1984 'te gittim. İlk kez bu yıl karayolundan arabayla gittim. Türk gümrüğüne gelir gelmez “Ne mutlu türküm diyene” yazılı büyük bir levhayla karşılaştım. Bir kaç yerden anons ediliyordu “Eşyalarınızın tümünü beyan ediniz, beyan etmedikleriniz olursa tutuklarız”. İlk tutuklama tehdidi orada başladı. Gece 21'den sabaha kadar sırada bekledik. Ben o noktadan sonra Maraş'a kadar çektiklerimi anlatsam sizin sayfalarınızı doldururum. Anlatacaklarım, yaşadığımın, gördüklerimin onda biri bile değildir. Kayseri'ye kadar, arama tarama, rüşvet vb. olmasına rağmen; oradan itibaren olup bitenlerin yanında anlatmaya bile değmez. Kayseri'den itibaren Kürdistan'a girildiği, askerden ve kontrolden hemen belli oluyordu. Hiçbir suçumuz olmadığı halde yolda rüşvet isteniyordu. Trafik kontrollerini genellikle asker yapıyor ve açıkça tehdit savuruyordu. Bir yerde arabamı kenara çekmem emredildi. 2000 TL'si istedi. Niye, sorduğumda ise böyle birşey soramayacağımı, ya hiç itiraz etmeden vereceğimi, ya da orada beklemek

zorunda olduğum söylendi. Hiç çıkar yol yoktu, vermek zorundaydım.

Keyfi uygulamalar oldukça fazlaydı. Bir gün yakın bir köye akraba ziyaretine gidiyorduk. Arabama bir motor çarptı. Polisler geldi, yazdı, çizdi. Haklı olduğumu söylediler. Sonradan bir başçavuş geldi ve bizi karakola götürdü. Karakolda ifadelerimiz alındı. Bir müddet sonra bizi hazırol'a geçirdiler. Yeğenimi de götürüp bir sürü dayaktan geçirdiler. Akşama kadar orada bekletildikten sonra, ertesi gün tekrar karakola gelmemiz söylendi. “Burda bekleyeceksin” dediler. Gölge bir yerde durmak istedim. “Hayır. Güneşte bekleyeceksin, akşama kadar da her gelen geçen askere selam vereceksin” aediler. Bu da herhalde “Güneş Cezası” diye düşündüm. Ve birisine 10.000 TL'si, bir diğerine de bir şişe viski vererek kurtuldum.

Hatay ve Mersin cezaevlerinde yakınlarım var. Mersin cezaevindeki amcamın oğlunun ziyaretine gitmek istedim. Akralalık belgesi gerekli olduğunu, onu da nüfus idaresinden temin edebileceğimi söylediler. Amcamla birlikte nüfus idaresine gittik. İlk soruları “...senin neyindir, aranyor, onu getirmeden sana hiç bir şey vermeyeceğiz.” Devam ediyordu: “... senin neyindir”. Sorduklarının hepsinin de 4 seneden bu yana cezaevinde oldukları, bunun da kendilerinin bilmemelerinin mümkün olmadığını söyledim. Bu kez de yeni birşey ortaya attılar ve amcama döndüler: “Sen aranyorsun, polis gelip senin durumun belli olunca kadar seni bırakmayacağız.” Amcam ise 3 ay yattığını ve işkenceyle birlikte her şeyi fazlasıyla ödediğini söyledi. Birlikte karakola gittik. Bu kez de amcama benim kim olduğumu sormaya başladılar, ve bana dönerek: “Sizin o köy hep anarşisttir. Sen de mi anarşistisin?” Hayır, 15 yıldan beri Almanya'dayım dedim. O gün başımıza bir iş gelmeden karakoldan ayrıldık. İkinci gün 80 yaşındaki amcamı, belgeyi

almak için göndermemizin daha uygun olacağını düşünerek, onu gönderdik. Orada çalışan bayan "o anarşistleri görmeye gidiyorsunuz, saçınızı sakalınızı kestirmeden gönderemeyiz," deyince, amcam "kızım benim sakalım size ne yapıyor, ben 80 yaşında bir adamım, en az 30 yıldan beri de sakalım var." Bayan memur daha da sinirlenerek "olmaz, ben bir anarşistin kızı olamam, bana kızım diyemesin."

Hatayda durum daha da kötüydü. Mevcut zaman içinde ancak iki kez gidebilirdim. İkinci gittiğimde, biz sırada beklerken, yaşlı bir Kürdistan'lı ağlıyordu: "Benim oğlumu burada döve döve deli ettiler. Şimdi Ela zığ'da yatıyor. Burada oğlumun parası ve eşyaları var, onları almak için geldim" diyordu. Bir gardiyan yanına geldi ve "senin oğlun yine buraya gelecek, onun için hiçbir şeyini veremeyeceğiz"

Faşist ordunun operasyonlarından bir görüntü

Nihayet belgeyi aldıktan sonra cezaevine gittik. Ama gördük ki belgenin bir geçerli tarafı yok. Ancak rüşvetle ve on yerde aranarak içeri girdik. Sıradayken bir sürü küfür ve hakaretle karşılaştık. Görüşme esnasında iki gardiyan bir jandarma benim arkamda, iki gardiyan bir jandarma tutuklunun arkasında olduğu halde görüşmeye çalıştık. Hiç ses duyulmuyordu. Herkes birbiriyle bağırarak konuşmak zorunda kaldığı için, sesler hepten birbirine karışıyordu. (Bu durum Hatay'da daha kötüydü). Cam kirli olduğundan mı, boyalıydı bilemiyorum. Ama karşımdakini görmekte güçlük çekiyordum. Bir kadın bağırarak ağlıyordu: "Çocuklarımızın bir yüzünü görebiliyorduk, onu da bizden mahrum ettiniz." Tartaklayarak dışarı attılar. Cezaevinde yatan amcamın oğlu Türkiye sol hareketindedi. Sordu: "Avrupa'ya gelenler ne yapıyorlar? Biz burada yatarken onlar Avrupa'da "demokrasi" mi arıyorlar? Biz dışarı çı, karşısak onlara soracaklarımız var. Onlara bunu söyleyin. Fakat hiç çıkmasak dahi soracakların çıkacağına inanıyoruz."

dedi. O sırada 7-8 tutukluyu çıkardılar. Sanıyorum başka yere sevk ediyorlardı. Her iki - üç kişi birbirine bağlıydı. Birer elleri de arkalarına doğru bağlıydı. Bir araç onları götürmeye geldi. O sırada 20-30 asker, silahlarının ağızına mermi vererek onları sardı. Kurşuna mı dizecekler diye çok ürkümüştüm. Halbuki ayakta duramayacak kadar zayıf, bitkin, birbirine bağlı bu insanları arabaya bindirmek içinmiş bu gösteri.. Biraz da herhalde biz ziyaretçilere göz dağı vermek içindi. Velhasıl anlatmakla bitmez. Bizim derdimiz bir burası değil, esas derdimiz orada, ülkededir.

Soru - Bildiğiniz gibi 15 Ağustos'ta PKK önderliğindeki HRK militanlarınca direniş ve saldırı eylemleri gerçekleşti. Bu eylemler gerçekleştiğinde ülkedemiydiniz? Nasıl öğrendiniz ve siz bu eylemleri nasıl değerlendiriyorsunuz?

Yanıt: Oradaydım. TRT tarafından haber çok kısa verildi. Bir karakolun basıldığı üç er'in "şehit" edildiği.. Tüm yakınlarımızla birlikte çok sevinmiştik. Adeta o gün bizim için büyük bir bayramdı. Halkta hemen bir canlanma,

bir coşku görüldü. Sanki herkes için beklenen andı. Artık döneceğim gündü. İkinci haberi İstanbul'da Özal'ın açıklamasından duydum. O meşhur, "büyütülecek birşey olmadığı, "şanlı" ordularının hemen bastırıldığı" açıklamasıydı. Ama bana göre bu "şanlı" orduları çok perişan oldu. Hüsrana uğradı. Peş peşe devletin en yetkili adamları Kürdistan'ın o yörelerine gittiler. Ve her gidişlerinde devrimcilerden aldıkları cevabı duydukları bir "oh" çektim. Herhalde her Kürdistanlı yurtsever aynı duyguları yaşamıştır. Her "çember daraldığın"da üç-beş "şehit" verdikçe, geleceğe olan umudum artıyordu. PKK'nin önderliğinde ki bu eylemler yeni bir başlangıçtır. Umutlarımız gerçekleşmeye başlamıştır. Bugün beş-on asker, karakol; yarın beş-on garnizon ve zafere kadar böyle gidecektir.

Soru- PKK'nin başlattığı yeni dönemde, Avrupa'daki emekçilerimizi hangi görevler bekliyor, Sizce?

Yanıt- Biz ülkeye bağlıyız. Ülkemizi seviyoruz diyorsak, ona yardım etmemiz gerekiyor. Ekmeğimizi sağlayabiliyoruz dedik. Ekmeğimizin bir parçasını PKK'ye ve onun askeri gücü HRK'ye aktarmalıyız. Yani nasıl ekmeğimiz için çalışmak zorundayız; Kürdistan için de çalışmak zorundayız. Bir defa düzenli maddi yardım sunmalıyız. Yurtsever bilinci, kurtuluşçu yolu iyi öğrenmeye çalışmalıyız. Bunu öğreten gazete, kitapları hem kendimiz okumalıyız, hem de başkalarına okutmalıyız. Yüreğimiz, kafamız, elimiz, herşeyimiz artık PKK ve onun askeri gücü HRK için çalışmalıdır.

Soru- Berxwedan gazetesine yapabileceğiniz öneriler ve Gazetemiz aracılığıyla halkımıza ileteceğiniz bir mesaj var mı?

Yanıt- İlk önce, bana bu olanağı tanıdığı için Berxwedan gazetesine teşekkür ederim. İnançım odur ki Berxwedan gazetesi ülkedeki mücadeleyle, biz Avrupadaki işçiler arasında bir köprü görevi görecekler. Bizlere bilinç sunacak, bizleri eğitecektir. Halkımıza ne diyebilirim. Denilebilecek her şeyi HRK'nin eylemleriyle PKK dedi. Bizlere düşen PKK'nin açtığı bu yeni döneme uygun, gücümüz oranında mücadelede yerimizi almaktır. Mücadele 7'den 70'e tüm halkı sarmıştır. PKK halktır. Her yurtsever, her Kürdistanlı insan bu halk saflarında yerini almıştır.

“Rêyên Welatê min”

Rê hene bi xwîn
Rê hene bi kevîr
Rê hene talî û hêstir
Rê hene serfirazî û şekir...

Lê belê, hemî rê
Çi reş û tarî!
Çi geş û şîrîn!
Tev diçin Diyarbekir...

Rêyên welatê min digihin “Hoşê Mîn”
Derbas dibin “Hitin”
San Salvador,
Namîbiya,
Nîkaragua dilbirin...

Rêyên welatê min
Bi rûmeta berxwedana
Bi xwîna gelek Doğana
Bi destên pala û şervana
Hatîn vekirin
Zinar jê hilkirin
Şehîdên Diyarbekir...

Boyi zarokên Kurdistan
û her sê cihana...
Rêyên welatê min
Weke çêrokên dêwan
Bi tirsîn... Dirêjin
Têre diholin weke şêran
Rêhevalên min
Lawjanên hevnetewiyê dibêjin
Li ser milên wan
Klaşnikov dibrisin,
Dilojin....

Rêyên welatê min
Di dirokê de, bi nav û dengîn
Her û her li ser wan şer û cengîn
Talankerên Asiya, Roma... Tetarin..
Erebên zengin..
Îngilîzin.. Firengin...

Lê îro, li ser rêyên welatê min
Top û leşkerên dûr welatîn
Ji her “Metropolekê” hatin
Rengarengin...

Bi “NATO” xwe navkirin
Dersên gelan dane “SENTO” ji bir kirin
Çi dixwazin?!...

Berê zû de em talankirin
Xaka welatê me serbin kirin...

Rêyek welatê min heye,
Mazlum bi xwîna xwe vekir
Ew rê tê ji Diyarbekir
Di Asiya re,
Afrika re,
Lateyn Emrika re.. digere..

Bi karkerên dezgan re
Şoresgeran dicivîne
Rêz dike leşkerê azadiya gelan
Bi Newrozê re serfiraziyê distîne
Hemî rêyên welatê min dike yek
leşkerê serxwebûna me
Dadikeve Diyarbekir
Lek bi lek...

Cankurd

GORIYA WÎNDA

Ka were ez bêjim derd ê xwe û te
Em tev rêwîbûn me rê windakir
Me tevaya da der qencî û başî
Xerabî bi kar hat me çê windakir

Hinan rabûn xwe dane cihên bilind
Ji bêkestî me cih û war windakir
Hawirdor dijminbû em man bi tenê
Me bangîn û gazî hewar windakir

Belê tenha em man reben û kole
Jiberku me ew text û tac windakir
Lîstik û tevlokî me kir kar ê xwe
Ta ku me hêvî û armanc windakir

Azadî û rûmetî ji parvekirin
Em ji xwediyê parêbûn me par windakir
Em bûn malfiroş ê ku mêzîn pê ma
Xesari tenha ma me kar windakir

Şûr ê me kirîn bi çengek-dîdo zêr
Şer û dijmin li wir me gac windakir

Hêvî qesr û qonax mêrg û ayibûn
Tev kon ê reş me qerac windakir

Xelkê bêder rakir çewal dagirtin
Lê me tev tov û halet cot windakir
Ji rezên me gelek şîrani hila
Me tev rez û kerge û mot windakir

Me kir xelkê xwar ka bi me çi ma?
Bûn bazîrgan ê ku karwan windakir
Me ne qeraş dit û negihane aş
Rêde tev kerê me arvan windakir

Bû nalîn a dil ji evîn a yarê
Dilî ya me bû lê me yar windakir
Ji germ û tîhbûn me ziman derketî
Çûn ku avê binin me car windakir

De ka wê çawabî rewş a min û te?
Ji valayî me evqa sal windakir
Va salên bori çûn qet venagerin
Me gelek rêzan û heval windakir

XAL HEM

“Teröristlerin Rehabilitasyonu” Çabalarıyla Dayatılan İhanet ve Komplo Bozguna Uğratılacaktır!

Baştarafı 1. sayfada

Türk burjuvazisi daha oluşum döneminde sultanlıkla ve emperyalizmle doğrudan işbirliği içinde doğan bir sınıf olması itibarıyla, daha başından emperyalist emeller beslemiştir. Beslediği bu emellerin bir sonucu olarak; Osmanlılığın egemenliği altındaki halkların bağımsızlık ve özgürlük taleplerini bastırma doğrultusunda yoğun bir çaba göstermiştir. Katliamcılıkta öncellerini ve o dönemde Avrupa'da gelişen faşizmi örnek alan bu güç, davaya ihanet ettirmede, kendine has yöntemleri olan, hatta amacına ulaşmada, her yolu mübah sayan özellikleriyle her direnişi ezmeyi, her direnişi teslim almayı, teslim alamıyorsa imha etmeyi bir gelenek haline getirmiştir. Onun bu geleniği sadece kişiler ya da örgütler düzeyinde kalmamış, bizzat halklar ve uluslara kadar büyümüştür. Ermeni halkının katledilişini, Balkan halklarına olan kıyımları, bu özelliklerin birer yansıması olarak görülmektedir.

TC'nin daha kuruluş döneminde, Türk burjuva iktidarı karşısında önemli birer tehlike olarak dikilen TKP'nin doğuşu, Yeşil Ordu olayı vardır. Bunlar, burjuvazinin feodalizmle olan ittifakının karşısında daha halkçı ve devrimci karakterde idiler. Bu ilk oluşumlara bile, TC'nin alabildiğine sahtekâr ve barbar bir yaklaşım gösterdiği ve bu konuda hiçbir insanlık kuralı tanımadığı rahatlıkla gözlenebilmektedir.

Bu da gösteriyor ki, Türk burjuvazisi daha başlangıçtan itibaren bu yollara pek yabancı değildi. Benzer yöntemler Kürdistan'daki 1925-40 döneminde ağırlıklı olarak kullanıldı. Yine en önde olanlar darağacına gönderildi, geri kalanlar sürgünlerde ve birçok yolla teslim alındı, ihanet ettirildi. Geliştirilen bu ihanetlerin üzerine, yok etme ve halk olarak tarihten silme planları oturtuldu. Misak-i Milli'nin kabul ettirilmesi; tek devlet, tek ulus anlayışının hakim kılması, hep bahsedilen ihanetin yarattığı ortamın ürünüdür.

1970'ler, bilindiği gibi TC'ye karşı muhalefette devrimci çıkışların gündeme geldiği dönemdir. Bu yılların başında devrimci gençlik hareketi, pasifizmi ve ihanet aşmada önemli başarılar kazanmıştır. Zayıf temelli ve düşmanını iyi değerlendirmede yetersiz olan bu hareketlerin, yine önderlerinin imhasını ve geriye kalanların teslim alınmaya çalışıldığını ve bunun özellikle cezaevlerinde gerçekleştirilme durumunda olduğunu görüyoruz.

1971 sonrası ihanet ettirme ve tasfiyeye uğratma girişimlerinde burjuvazinin oldukça başarılı örnekler sergilediğini görüyoruz. Sol cemahta onlarca örgütün mantar gibi türemesi ve hiçbirinin diğeri ile doğru bir ilişki geliştirme ve birlik olgusunu ele alma kaygısı duymadığı bir dönem yaşandı. Buna rağmen yine de kitlelerin çürüten Türk kapitalizmi ve onun burjuva iktidarına olan öfkeleri devrimci mücadelede çok büyük bir sıçrama yarattı.

Adeta devletin dayanamayacağı türden bir kabarmayı ifade ediyordu.

70'li yılların en büyük özelliği ise Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin hızlanarak geliştiği bir dönemi ifade etmesidir. İdeolojik anlamdaki gelişmenin giderek siyasal ve eylemsel özelliklerine kavuşması Türk burjuvazisini yeni bir bunalıma soktu. Bu dönemde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini tasfiye etmek amacıyla ortaya konan birçok girişimden söz edebiliriz. Feodal çetelerden, UDG'lere kadar birçok gücün bu tasfiye girişiminde rol oynadıkları bilinmektedir.

Ancak tüm çabalara rağmen, istediği sonucu elde edememesi; 12 Eylül faşist askeri müdahalesine başvurusunun temel nedeni olmuştur. 12 Eylül siyasal biçim değişikliğiyle açtığı savaşı atlatamadığı bunalımlı yapısını çıplak askeri zorla yaşatmak, devrimci-demokratik hareketi, özellikle de KUKM'yi ezmeyi amaçlamıştır. Bu doğrultuda katliamlar düzenlenmiş, yüzbinleri zindanlara doldurmuş, en barbara baskı ve işkencelere başvurmış, politik manevralar geliştirmiş, yarattığı ağır baskı koşullarında, devrimcileri bunalıma ve hareketleri dağıtıp yok etmeye çalışmıştır.

Cezaevleri bu anlamda çatışmanın en yoğun olarak yaşandığı alanlar oldu. Devrimcilerin bir kısmını imha ederek bir kısmını ise zindanlara doldurarak mücadeleyi bitirmeyi böylesine bir biçimde gerçekleştirmek istedi.

Cezaevlerinde başlangıçta işkencenin en yoğunluğu kişinin örgütünü ele vermesini hedefleyen faşist yönetim; bunda hedefine ulaşın ulaşmasın tutuklu üzerindeki baskısını hiçbir şekilde azaltmamakta; ta ki, onu düşüncelerine, inancına karşı savaştan biri durumuna getirinceye kadar.

Devrimin tasfiyesinde zindanlara düşen devrimciler üzerindeki oyunlarla sonuca gitmeyi bir gelenek haline getiren faşist Türk yönetimleri bu alandaki en vahşi girişimleri 1980 sonrası ve özellikle de Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı gerçekleştirmeye çalıştı. İçerde teslim aldığı birkaç haini kullanarak tüm tutuklu kitlesini böylece teslim alma yolunu seçmektedir.

Gericiilik yıllarında geri çekilmenin zorunlu olduğu anlar aynı zamanda zindanlarda devrimin sınava çekildiği yıllardır da. İçerde direnilemez ve düşman en güçlü olduğunu zannettiği alanlarda yenilgiye uğratılmazsa devrimin moral gücü zayıflar. Dışarda mücadeleyi sürdürmek durumunda olanların ister istemez cezaevindeki direnmenin gücüne ihtiyacı doğar.

Bunu çok iyi bilen sömürgeci-faşist TC, bu dönemde bütün gücüyle cezaevlerine yüklendi. Bir yandan “Genç Kemalistler” vb. faşist milis teşkilatlarıyla savaş

esirlerini ve tutuklu ailelerini etkileyip inancından boşaltmaya çalışırken bir yandan da kollarını daha başka alanlara uzatarak, bu planını hareketin geneline yansıtmaya çalıştı.

İlk girişiminde UKM önder devrimcileri Mazlum, Kemal ve Hayri'lerin direnişleri ile başarısızlığa uğradı. Önderlerin ve daha birçok militanın TC'ye en ağır siyasal yenilgilerinden birini tattırmaları ve ölüm silahını onun elinden alarak bu noktada yapabileceği tüm gücü derveye sokarken kendisi de sınırlar aşarak, PKK'yi yoketme histerisine kapıldı.

Zindanlarda egemen kılan direnişin dışarda da devralınarak halk savaşına dönüştürülme özelliğine kavuşunca faşist yönetimin tedirginliği daha da arttı. Hemen provakatörlerini her alanda harekete geçirirken, peşpeşe idam cezalarını yağdırmaya başladı. PKK'yi kuşatma ve ezme seferlerine girişti. Bunun için harekete geçirebileceği tüm güçleri devreye sokarken kendisi de sınırlar aşarak, PKK'yi yoketme histerisine kapıldı.

Sömürgeci faşist yönetimin PKK'ye bu derece yönelmesinin anlamı oldukça kapsamlı bir konudur. Burada ancak sorunun bazı yanlarına kısaca değinmek yeterli olacaktır. Direnmeyi hakim kılmaya doğrultusunda tavizsiz ilerleyen bu gücün aksine kendisine “sol”, “sosyalist”, “devrimci”, “komünist” diyen tüm güçler içerde olsun, dışarda olsun faşizmin siyasal manevra alanına düşmüş ve onun oyununa gelmişti. Demokrasiye dönüş safatasına inanmak isteyen ve bunun için sosyal-demokrasiyi, hatta muhafazakâr kesimleri dört gözle izleyen geniş bir yelpaze oluştu. Tümü de ister sağ isterse sol görünsün sonuçta aynı noktaya ulaşmaktadırlar.

Cuntanın bu güçlere yönelik ilk kozu af sorunu oldu. Af sorunu rahatlıkla birçok gücü ağa taktı. Bunun yanı sıra sosyal-demokrasinin yaklaşımı ve Ecevit'in Avrupa ziyaretleri de geniş bir kesimi büyük (özünde çok basit ve iğrenç) umutlara yöneltti. Sola tüm bu yöntemlerle tasfiyecilik dayatıldı. Zindanlarda da yapılan aslında bunun başka araç ve yöntemlerle uygulanışıydı. Tasfiyecilikle en sorumlu mevkilerde karşılaşılan bahsedilen sol; sanki önceden hazırmış (gerçekte hazırlık süreci vardı) gibi kısa sürede yörüngeye girdi. Buna en büyük tehlikeleri bile göze alarak karşı duran PKK ise istenmeyen örgüt ilan edildi.

Cezaevlerinde sürekli ihanet ve Kemalizmi dayatarak devrimcileri ideolojilerinden ve inançlarından boşaltmayı planlayan faşizm; dışarda da çözümlenmiş ve tartışma kabul etmez konularda tartışmalar açtırma yoluna gitti. Bu durumda sorunlarını çözme durumundaki birçok güç kendi kendini tartışarak, emperyalizmin dayattığı ideolojik tartışmalara saplanarak tükendi. Bu konuda cuntanın bir taktiği de bu yönlü sorunlarını ilk elde çözen PKK'ye de aynı tartışmayı dayat-

masıydı.

Faşizmin planları Türkiye ve Kürdistan'da birçok güç üzerinde etki yaratarak onları istenen rotaya sokarken, UK Hareketinin bu oyunları boşa çıkarması ve ülke temelinde mücadeleyi daha üst boyutlara yükseltmesi yaşandı. Ortaya çıkan objektif yapı her gücü, kendini buna göre mevzileştirme zorunda bırakırken, sömürgeci faşizmi de aniden yediği bu darbenin şokundan sıyrılır sıyrılmaz, yeni tedbirler geliştirmeye yöneldi.

Dışarıda alınan tedbirler çoğunlukla bilinmektedir. Ancak cezaevlerine ilişkin olarak ortaya konan politikaya kısaca değinmek gerekir.

Af vb. ilişkin yalanlar her alanda tartışmaya sokularak birçok güç ve çevre böylece avlanırken, 15 Ağustos devrimci direniş atılımının tüm bu gelişmeleri dar-madağın eden çıkışı görüyoruz. Ardından da cuntanın af silahının 15 Ağustos atılımına karşı kullanılmak istenmesi bizzat rejimin başı tarafından dile getirildi. Eylemler olmasa belki af da çıkarılabileceklerini ifade eden Evren'in bu sözlerinin birçok çevrede etkisini gösterdiği açıkça hissedildi. Ama direniş atılımının kitleler üzerindeki etkisi bunu geçersiz kıldı.

Faşist kukla hükümetinin "Adalet" Bakanının peşpeşe gelen açıklamaları yine mücadelenin yükselişi karşısında zindanların kendisini mahkum eden değil, silah olarak kullanılabileceği alanlar durumuna getirme amacını dile getiriyordu. Dışarda gürleyen silahların zindanları düşmana karşı önemli bir savaş alanı durumuna getireceği açıktı.

Eldem, önce "örgütünü ihbar edenin cezası düşecek" diyerek, savaş içindeki zayıf unsurlara seslendi, bununla özünde halihazır zindanda olanları değil dışarda savaşım içinde olanlara sesleniyordu.

İdamlar, Sömürgecilerin Yokolmasını Biraz Daha Yakınlaştıracaktır!

Baştarafı 1. sayfada

mürgecilğin yargılandığı alanlara dönüştürülmüştür.

İşte 15 Ağustos atılımıyla sömürgeci faşist Türk devleti tarihin kendisini ölüme mahkum ettiğini ve infaz olayının parça parça gerçekleştirildiğini birkez daha farketmesiyle ki, sıradan, okuma-yazma dahi bilmeyen köylüleri tutuklayıp idam cezasıyla "yargılamaya" başlamış, görülmekte olan davaları, biran önce sonuçlandırmaya çalışmakta, ellerinde hiçbir kanıt bulunmadığı halde direnen devrimcileri keyfi idam cezaları yağdırmaktadır.

15 Ağustos direniş atılımının ardından direnişçi odakları dolaşan cunta başı K. Evren, idam kelimesini ağzından düşürmemiştir. Tarih boyunca uyguladığı yöntemleri bu kez çok daha çılgınca gündemleştirmeye çalışmıştır. Devrimcilerin asla affedilemeyeceği sözlerinin ardındaki yatan gerçek nedir?

Ölüm tehdidi olayı daima teslimiyete

Ama faşist yönetim içerdeki tehlikeyi de bertaraf etmenin yolunu ihmal etmiyordu. Bunun için de yine Adalet Bakanının ağzından "siyasal tutukluların hiçbir biçimde adi suçluların yanında bırakılmayacaklarını" söyledi. Bu onların diğer mahkumlar arasındaki etkisini kırma ve onları da siyasallaştırmamanın yöntemiydi. Ancak bu yöntem siyasal tutukluları beş merkezi toplama kampında birleştirme biçiminde yapılıyordu ki, özünde asıl amacın onları siyasal tutuklu konumundan çıkarıp birer kukla durumuna getirmenin planıydı bu. Evren'in deyişiyle "kafaların kesseniz" düşüncelerinden vazgeçmeyenleri zorla, dayak ve işkenceyle kendi düşüncesinden sapturmak mümkün müydü?

"Uzman"ların görüşüne göre böyle bir yöntem klasiktir. Yeterince başarı sağlamaz. Bu klasik yöntemin yanına modern yöntemleri de ekleyerek hedefe varmak gerekir.

İşte Ocak ayı ortalarında yapılan bir gizli toplantıda bu sorunlar ele alındı. Basına kapalı olarak yapılan adına "Teröristlerin Rehabilitasyonu, Uluslararası Sempozyumu" dedikleri bu toplantının ana teması siyasal suçluların nasıl "rehabilit" (yani devrimcilerin ıslah!) edileceğiydi. Toplantıya uluslararası alanda ün yapmış "terör uzmanları"nın katıldığı açıklandı. Bunların başında da Paul Henze gelmekteydi.

Bilindiği üzere, Paul Henze ABD'de "terör uzmanı" değil, CIA ve Pentagon'un en yetkili Türkiye uzmanıdır ve aynı güçlerin gözünde cunta generallerinden daha yetkili bir Türkiye sorumlusudur.

Görüldüğü gibi, ABD Türkiye cezaevleri, işkencehaneleri için sadece psikolojik ve fiziki işkence uzmanları yetiştirmekle kalmıyor. Bizzat bu alanların tüm sorun-

zorlamanın bir aracı olarak işletilmiştir. Sömürgecilerin ellerindeki bu silah, bizzat ölüme yaşamı yaratan büyük PKK önderleri MAZLUM, HAYRİ, KEMAL, ve daha birçok PKK militanı tarafından alınarak düşman silahsızlandırılmıştır. Teslimiyet ve ihanetin egemen kılınmaya çalışıldığı bir dönemde, ölüm orucuna giden büyük kahramanlar ölüm fermanını nasıl devrimcilerin kendi elleriyle imzalayabileceklerini göstererek düşmanı çılgına çevirmişlerdir.

Bu yüce devrimcilerin şahsında, UKM ve Kürdistan halkı siyasal bir üstünlük elde etmiş, kolaylaştırılan ölümün üstüne üstüne yürüyerek yeni çığır açabilmeyi başarmışlardır.

HRK (Hezên Rîzgariya Kürdistan) ve 15 Ağustos direnişi bunun en doğal ürünüdür. Bu noktadan itibaren her türlü ölüm tehdidinin savaşan Kürdistan halkını direnişten alıkoymayacağı, tersine yeni yeni direnişlere doğru atılım yaparak düşmanı tam bir siyasal yenilgeye uğratacağı besbellidir. O nedenle toprağa düşen her şehit, görkemli bir abide, yolumuzu sürekli aydınlatan bir meşale olarak, düşmanın yok olmasını biraz daha yaklaştıracak kin ve öfkemizi bileyecektir.

larıyla ayrıntılı biçimde ilgileniyor.

Ortaya atılan en son modern yöntem olarak da "karıştır-barıştır" yöntemi diye lanse ediliyor. Buna göre sol ve sağ kesime mensup tutuklular içiçe karıştırılarak birbirleriyle ilişkilerinin sağlanacağı ve dolaşısıyla solcularla sağcıların barıştırılmasıyla her iki kesimin de devlete hizmet edeceğinin sağlanabileceği iddia ediliyor.

"Devrimci fikirlerinden boşalmış, i-nancını yitirmiş ve bir faşistle kardeş oturan bir yaratık". İşte faşizmin istediği insan tipi budur. Sadece tutukluları değil, tüm toplumu bu duruma sokmanın uğraşı içindedir. Dışardaki tasfiyecilik faşizmin bir uzantısından başka bir şey olmayan, sosyal-demokrat görünümlere hızla yaklaşmak istiyorsa, ondan medet umuyorsa onun saflarına "karışmaya" hevesleniyorsa, bunun anlamı nedir? Elbetteki bu da "karıştır-barıştır" yönteminin bir başka cenahta hayat bulması olacaktır.

Bundan sonraki savaşım sadece bir silahlı savaşım biçiminde olmayacaktır. Bu aynı zamanda bir moral ve sınırlı savaşım biçiminde gelişecektir. Mücadele çok yönlü olacak her alanda dövüşülecektir.

Düşman ordu gücü ve emperyalizm dayanağı ile ezmek isteyecek, halkımız halk savaşımını dayatacaktır.

Düşman kendini en güçlü görmek istediği zindanlardan başlayarak bir moral savaşım sürdürmeye çalışacak, bunu tüm toplum içinde yaygınlaştırmayı ihmal etmeyecektir.

Halkımız ise dışarının savaş heyecanını zindanlarda en güçlü tarzda yansıttak ve devrimin moral gücünü ve otoritesini düşmanın işkence ve oyunlarını boşa çıkaran bir silah durumuna getirecektir.

PKK Erzurum Davası ...

Baştarafı 1. sayfada

Bilindiği gibi uzun süreden beri sömürgeci faşist uygulamalara maruz kalan Dursun Ali Küçük zindanlarda direnişin başına geçerek gerek cezaevlerinde ve gerekse dışarda sömürgecilerin kendisi ve ailesi üzerindeki yıldırma ve teslim alma oyunlarını boşa çıkarmıştır.

9. Kolordu ve sıkıyönetim komutanlığı 2 numaralı askeri mahkemesinde görülen davada, savaş esiri Dursun Ali Küçük'e yeniden idam cezası verilirken kararın açıklandığı anda O, soğukkanlılığını ve üstün direnme gücünü ortaya koymuş, bir PKK militanına yakışır şekilde idam kararına sloganlarla cevap vermiştir. Aynı olaya karışıkları iddiasıyla Mehmet Savaş'a da yaşamı küçük olması nedeniyle 20 yıl ağır hapis cezası verilirken, İbrahim Hakkı Tuncer, Mehmet Okçu, Talat Aktaş ve Salih Hamaldaloğulları adlı devrimcilere de 10'ar yıl ağır hapis cezası verilmiştir. ★

80'li yıllara gelindiğinde ağır bunalımın etkisiyle kapitalist-emperyalist sistem sarsıntılar geçirmekteydi. Sistem içinde önemli çatlaklıklar meydana gelmiş; Ortadoğu, Latin Amerika, Afrika gibi bazı zayıf halkalar "kanayan yara" haline gelmişlerdi. Denge gün geçtikçe emperyalizmin aleyhine sosyalizmin lehine bozulmaktaydı. Karşı-devrim kampı sarsıntılarını hafifletmek, sistemi onarmak amacıyla daha sert ve baskıcı yönetimlere ihtiyaç duydu. Emperyalist metropollerde iç gerici iktidara yöneltirken; bağımlı ülkelere de askeri faşist yönetimlere yönelmişti. Öte yandan, sosyalist ülkelere karşı propaganda azgınlığı ve bununla da yetinilmeyerek iç işlerine müdahale edecek kadar ileri gidilebilmiştir. Yine ulusal kurtuluş hareketleri ve ilerici radikal yönetimlere en sert baskı ve kuşatma yöntemleri gündemleştirilmiştir.

Ancak emperyalist sistemin yapısal sorunlarını çözmesi mümkün olamamış; sarsıntılarını hafifletemediği gibi, yaraları daha da kanamıştır. O nedenle emperyalizm mevcut politikasını dört yıl daha sürdürmekte kararlı olduğunu göstermiştir. Reagan'ın yeniden seçilmesi sistemin bu yönlü bir onayıydı. Ne ki, önümüzdeki dört yıl içinde sistemin sorunlarını çözemeyeceği, daha da derinleşerek kendisinden kopmalar ortaya çıkacağı şimdiden besbellidir. İşte o nedenle sistem devreye olarak iktidara getirdiği liberalleri iktidara hazırlamaktadır. Emperyalizm şimdiden buna uygun bir hazırlık ve örgütlenme içindedir. 88'lere doğru böyle bir "yumuşak iniş"le devrimci gelişmelerin önüne sis perdesi çekmeyi amaçlamaktadır.

ABD'de Kennedy, Avrupa'da ise Sosyal-Demokratlar gelecek dönemin iktidarları için hazırlanmaktadır. Bu konuda emperyalistlerin kendi aralarında bir görev bölümü yaptıkları, kuşku götürmeyecek kadar açıktır. Emperyalizmin sosyal-demokrasi kanadı böyle bir "yumuşak iniş"e hazırlanırken, üzerine düşen görev bölümünü şimdiden yürütmeye çalış-

"Yumuşak İniş"ın Misyonerlik Seferleri ve Bruno Kraisky'nin Ortadoğu "Barış" Planı

maktadır. Sosyalist Enternasyonalin tanınmış simaları Willy Brandt, Bruno Kraisky ve Mitterand kendi aralarında bir işbölümüyle gezi ve toplantı misyonerliğine çıkmışlardır.

Hiç kuşkusuz ki, emperyalist metropollerde bir liberal yönetime hazırlanmış; bağımlı ülkelere düzenlenen misyonluk seferleri ve yeni alternatif iktidarlar hazırlama çabaları sıradan olağan gelişmeler değildir. Tüm bunlar emperyalizmin sistemli hazırlıklarının ürünüdür. Özellikle sömürge, yeni-sömürge halklara bu dönemde dayatılan azgın karşı-devrimci zor; bir yandan halk muhalefeti geliştirmiş, öte yan-

Amerika, Uzakdoğu, Afrika ve Ortadoğu alınmıştır.

Bu amaçla bölgemizde yakın doğu'dan uzak doğuya uzanan bir misyonerlik gezisi Avusturya eski başbakanı ve Sosyalist Enternasyonalin yöneticisi Bruno Kraisky'ye verilmiştir.

Önümüzdeki süreçte Bruno Kraisky bazı Arap ülkelerini ve İsrail'i de kapsayan bir gezi sürdürecektir. Bu gezide, Sosyalist Enternasyonalin görüşünü yansıtan Ortadoğu "Barış Planı" sunulacağı belirtilmektedir. Yine daha önce gerçekleştirmiş olduğu Hindistan ziyaretinden sonra Kraisky,

Sosyalist Enternasyonalin tanınmış simaları Willy Brandt, Bruno Kraisky ve Mitterand.

dan önemli tahripler yaratmıştır. Genel olarak sol muhalif güçlerini adım adım yasal bir çizgiye çekmeye, Sosyal - Demokrat pota içinde eritmeye yönelik sistemli bir çalışma yürütülmüştür. Özellikle devrimci güçlerin iktidara alternatif bir mücadeleye yönelecekleri bir dönemde; radikal devrimci alternatifini tasfiye etmek için; sol muhalefeti denetim altına almaya çalışarak emperyalizmin sosyal-demokrat kanadının güdümünde iktidarlar hazırlanmaktadır.

Bu sistemli çabalar geçen dört yıl içinde de yürütüldü. Yaşanan karanlık, azgın gerici yıllarında tasfiyeci bir sol örgütlenmeye çalışıldı. Buna en yakından Türkiye solu içindeki gelişmelerde tanık olduk. Şimdi ise düzenlenen misyonerlik gezileri ve toplantılar bunun bir devamı olup daha da sistemleştirilmesine yöneliktir.

Bu geziler esnasında "kanayan yara" halkalarına özel önem verilmiş ve Sosyalist Enternasyonalin yeni "barış planı" sunulmaya çalışılmıştır. En önemli ve hassas alanlar olarak Latin

Birleşik Arap Emirliklerinde Arafat'la ikili görüşmede bulunmuştu. Keza Kudüs'ü ziyaret etmeden önce Washington'u ziyaret edeceği yabancı yayın organlarında belirtilmektedir.

Çeşitli ajanslara göre Kraisky, plan konusunda detaylı açıklamalara yanaşmamakta; ancak ona yakın çevrelerden ajanslara sızan haberlere göre "Barış Planı" İsrail'in, işgal edilen Arap topraklarından çekilmesi buna karşılık olarak ise Arap devletlerinin resmi olarak İsrail'i tanımaları ve bu yönlü bir anlaşma imzalamalarını içermektedir.

Anlaşılabileceği üzere plan, "yumuşak" bir "iniş"le karşı-devrim bölge hattını onarmak, Filistin Devrimini tümünden boğmak, direnişçi odakları tasfiye etmek ve bölge ilerici radikal yönetimleri uzlaşma ve işbirliğine zorlamayı hedeflemektedir.

Ne ki, tüm bunlar emperyalizmin iradesini yansıtır. Bu iradenin başarılı olacağı söylenebilir mi? Bu herşeyden önce devrim ve karşı-devrim güçlerinin konumuna yakından bağlıdır. Emper-

yalizm tarih boyunca kendi iradesini istediği gibi uygulama olanağı bulamamıştır. Bir defa onun yaşadığı çürümüşlük ve yozluk buna izin vermemektedir. Hiç kuşku yok ki, emperyalizmi, iradesini uygulamaktan alıkoymak devrimci gelişmeler ortaya çıkacaktır. Yani devrimin örgütlü iradesinin bu iradenin önüne geçme durumu vardır. Daha şimdiden bu yönlü olumlu gelişmelerden bahsetmek mümkündür. Belirleyici rolü ise güçlerin kendi öz çabaları oynayacağı besbellidir.

Tüm bu girişimler safları daha da netleştirecek; özellikle Kürdistan'da odaklaşan direnişçi olgunun tüm bölgeye yayılarak; sosyalist sistemle bölge ilerici devrimci güçleri daha sıkı bir dayanışma sergileyeceklerdir. Bu komploların boşa çıkartılmasıyla, bölge halklarının mücadeleleri yeni yeni zaferlerle taçlandırılacaktır.

İtalya'da Gazetecilerin

Genel Grevi

Hayatı Felce Uğrattı

5 Şubat 1985 salı günü tüm İtalyan gazetecileri yeni yıla ait iş sözleşmeleri henüz imzalanmadığı gerekçesiyle, yarıncıları ve yarımcıları protesto etmek amacıyla bir günlük genel greve gittiler.

Basın mensuplarının grevde olması nedeniyle, 60 milyonluk İtalyan nüfusunun birgün dünyaya ve ülkenin yörelerinin birbirleri arasında tüm irtibatları kesildi. Radyo, televizyon ve tüm gazete çalışanları o gün hiçbir faaliyette bulunmamışlardır. En önemli haberler bile televizyon ve radyo haber bültenlerince sunulmayacağı haberi verilmiştir. Roma'daki tüm teleksler ve basın suskunluğa gömülmüştü.

Çarşamba günü sadece İtalyan Gazeteciler Birliği'yle anlaşmalı birkaç gazete çıkabilmiştir. Roma'da "Paese Sera," "Manifesto" "Osservatore Romano" ve Palermo ile Bologna'da tek tek bazı yerel gazeteler çıkabilmiştir.

Güney Kore'de Kitlesele Gösteriler yükseliyor!

Başkent Seul'de Askeri Faşist Diktatörlük Protesto Edildi!

ABD, emperyalist kampın öncülüğüne geldiğinin ilk yıllarında, yeni-sömürgeci politikasını uygulamaya koyarken; özgürlük ve bağımsızlığına ilk kastettiği ülkelerden birisi de Kore'dir.

yaşadığı derin bunalım Güney Kore'yi de etkilemiş, sürekli zor sistemini daha da katmerleştirmiştir. Son yıllarda tutuklama, baskı, işkence ve katliamın boyutları daha da artmıştır.

Güney Kore halkı ile faşist güçler arasında çıkan çatışmalardan bir görüntü

ABD ve diğer gerici güçlerin askeri kuvvetlerinin bizzat saldırısına uğrayarak; Kore halkının devrimci gelişmesi engellenmek istenmiştir. Azgın karşı-devrimci zora karşı destansı direnişler sunan Kore halkı ülkesinin Kuzey kesiminin kurtuluşunu sağlayarak, sosyalist inşa yolunda ilerlemeyi başarmıştır.

Ne ki, ülkenin Güney kesiminde emperyalizmin işbirlikçi yönetimleri varlığını sürdürmüştür. Günümüze doğru gelirken karşı-devrim kampın

Tüm bunlara karşı Güney Kore halkı sessiz kalmayıp, direnişçi geleneğine bağlı kalarak sesini yükseltmektedir.

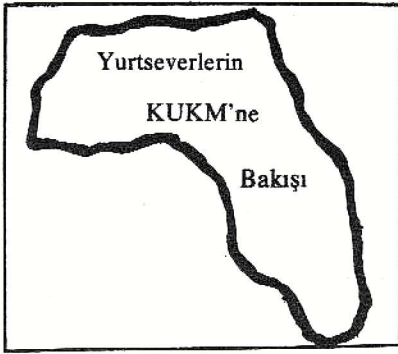
Nitekim geçenlerde Güney Kore başkenti Seul'de binlere varan kitleler, askeri diktatörlüğü protesto etmek amacıyla gösteriler düzenlediler. Bu gösterileri dağıtmak isteyen karşı-devrim güvenlik kuvvetleri zor kullanmışsa da halk muhalefetinin direnişiyi karşılamıştır. Polis, gösteriler esnasında 200 kişiyi tutuklamıştır.

DOMİNİK'TE KİTLE PROTESTOLARI YÜKSELİYOR!

Günlük tüketim maddeleri, elektrik ve benzine yapılan zamlardan sonra Dominik Cumhuriyetinde birçok işyeri greve gitti. Yabancı kaynaklı gazetelerin haberlerine göre 28 Ocak 1985 tarihinde başlayan grevlerden sonra ticaret ve ulaşımda büyük aksamalar başgösterirken, okulların da kapatılmasıyla hayat felce uğradı. Aynı kaynaklardan alınan bilgilere göre şu ana kadar 50 kişi değişik şekillerde yarala-

nırken, ülkenin birçok yoksul alanlarında ise kitleler ticaret ürünlerine elkoymakta ve grevler sokak gösterilerine dönüşerek devam etmektedir.

Santo Dominik, kaynaklarının habere göre ise, ekonomik uygulamalara yönelik gelişen bu hareket, başkan Jorge Blanc yönetimine karşı halk savaşı komitesinin örgütlendirilmesi için bir kaldıraç rolü oynamaktadır.

Toplumsal gelişim ve değişimi direnişler, savaşimler sağlar. Bu direniş olurken, ihanetle yiğitlik, korkaklıkla cesaret, alçalmayla yücelme, inançla inançsızlık, bilinçle cehalet, geleceğe olan bağlılıkla ona sırt dönme birlikte yarışır. Yaşamını geleceğe, aydın, eşit ve özgürce yaşanacak olan geleceğe adayanlar, bugün olduğu gibi yarın da insanlığın ilerici kesiminin gururu, yüzüğü ve övüncesidir. Destansı kahramanlıklar yaratan, işkencehanelerde, zindanlarda, savaş alanlarında bilerek ve isteyerek direnen insanlar inanılmaz çilelere, zulme, baskıya direnerek ölümsüzleşirler. Onlar geleceğe olan derin bağlılıkları, inançları, halklarına olan inanılmaz sevgileri, kor gibi yanan yürekleri, bilinçleriyle bir insanın yıllarla ölçülen yaşamlarını ölümsüzleştirir ve yıllar, yüzyıllarca yaşama onuruna kavuşurlar. Ama zor dönemlerde rahatlarını, öz benliklerini önde görenler duraksamadan teslim olur ve kap-kara ihanetin içine gömülürler. Ama insanlığın ileriye doğru yürüyüşü durmadan, durdurulmadan sürer. Bu gün insanlığın ilerici kesimi, kendisini böyle bir geleceğe adayan evlatlarıyla övünüyor ve övünecek...

Direnış, bir yaşam biçimidir. Dağlarda, savaş alanlarında, işkencehanelerde, zindanlarda, darağaçlarında sürüp gider. Bilerek ve isteyerek kendini feda etmeye hazır bir insan için korku yoktur. Ölüm, onların bilinci ve cesareti karşısında bir hiçtir. Yeterki uğrunda savaşım verdikleri davada bayrak başka ellere geçsin, yeterki onların savaş sesleri kendilerinden sonrakilere ulaşsın. Birer isimsiz savaş eri olarak zulme, baskıya, sömürüye ve zorbalığa karşı direnmenin onuru, bilinci ile coşku buluş ve yücelirler. Tarihin her döneminde toplumsal gelişim süreci içinde direnişlerin biçim ve düzeyi de değişir. Köleci zulme, feodal egemenliğe, kapitalist sömürü ve baskıya, sömürgeci yoketmeye, faşist barbarlığa karşı direnişin kendine özgü işleyişi, düzeyi ve biçimi vardır. Ama hepsi toplumsal gelişim ve dönüşümü sağlayarak toplumun önündeki engelleri kaldırmak ve eşit ve özgür bir geleceğin yollarını açmak içindir. Bunun için de bütünüyle insanlığın direnişinin tarihini oluşturur. Her toplumsunki gibi Kürdistan tarihi de direniş ve ihanetin örnekleri ile doludur...

Tarihi gelişim süreci içinde Kürdistan halkı tarihini zulme ve sömürüye karşı

TESLİMİYET VE DİRENİŞ

İhsan AKSOY

başkaldırarak, buna direnerek zenginleş-tirmiş ve süslemiştir. Kürt halkı her koşulda zulmü ve baskıyı redderek ona karşı sesini yükseltmiş, dağlarını direnişlerle anlamlandırmıştır. En güçlü düşmana karşı, yoksulluğu, güçsüzlüğü bir yana iterek her zaman başkaldırmış, her zaman var olduğunu ve var olacağını kanıtlamıştır. Elbette özgürlüğe ve eşitliğe ulaşmak kolay değildir ve ağır bir bedeli vardır. Acı, çile ve kanla yoğrulur direniş. Kazanır da, yenilir de direniş. Ama her yenilgi kazanmaya götüreceği yeni bir atılımın başlangıcıdır. Her damla kan oluşacak yeni direniş saflarının harcına büyük bir katkıdır. Direnerek, acıya, çilelere katlanarak yoğrulup gelişir. Böylesi bir gelişimde ihanete uğramakta vardır. Nice dönemler rahatlarını, kendi kişiliklerini düşünerek teslim olurlar. Niceleri halkına karşı sömürücülerin saflarında yer alır. Her toplumda olduğu gibi Kürdistan'da da uşak insanlar çıkmış ve çıkacaktır...

Kürdistan'da direniş ve ihaneti uzaklara gitmeden son 60 yıllık savaşım tarihinde izlemek olanaklı. Dersim, Ağrı direnişlerinde, Şeyh Sait Ayaklanmasında, Irak ve İran'daki Kürt hareketlerinde her zaman teslimiyet ve direniş birlikte yarışmıştır. Sömürgeci burjuvazi, Kürdistan'ın feodal yapısından yararlanarak kendisine uşaklık yapacak feodal beyleri, ağaları, aşiret şeflerini yanına almış ve onları Kürt direnişlerine karşı kullanmıştır. Mustafa Kemal ve kadrosu birer uşak olarak kullandıkları aşiret reislerinden bir çoğunu, işini bitirdikten sonra öldürtmüş ve onlar, uşaklıklarının bedelini bu biçimde ödemişler. Kürdistan ulusal demokratik hareketi gelişimini sürdürmüş, ağır baskılar, zulüm ve sömürü bu gelişimi engellememiştir. -Hergün biraz daha gü, hergün biraz daha gelişkin, daha sağlam temellere oturarak bu gelişim sürüyor. Kapitalizmin gelişimi Kürdistan'da sınıfsal ayrışmayı belirginleştirmiş ve Kürdistan'ın kurtuluşunun sınıfsal öncülük savaşımı da giderek yoğunlaşmıştır. 1960'lardan sonra Kürdistan'da sol düşünceler yavaş yavaş uç vermeye başlamış ve Kürt halkının demokratik savaşımında işçi ve emekçi sınıf ve tabakaların öncü kadroları oluşma sürecine girmiştir. Sorun salt ulusal ölçümlerle dile getirmeye ve buna ulaşmanın sınırlarını aşarak daha üst bir düzeye kavuşmuş, sınıfsal konumlar yerini almaya başlamıştır. 1971 tutuklamalarında Diyarbakır'da odaklaşan Kürt ilerici, yurtsever ve devrimcileri zindanlarda işkencehanelerde ve faşist yargı önünde saflaşmış, teslimiyetle direniş kendisini göstermiştir. Kurtulmak, kişisel olarak kurtulmak isteyen bir çok insan, Kürt halkının demokratik savaşımını savunmadan başını eğmiş ceza yemeyerek salınmanın yolunu aramıştır. Buna karşın işkencehanelerde ve faşist yargı önünde başını dik tutarak direnen, yıllarca ağır ceza istemini hiçe sayanlar da çıkmış-

tır. Bunlardan biri de Kürt asıllı olmadığı halde ve tüm gözdağı vermelerine, ağır ceza istemlerine karşı inançlarından asla ödün vermeyen onurlu bir bilim adamı İsmail Beşikçi'dir. Faşist mahkemeleri bilimsel savunmalarıyla paçavraya çevirmiş, yiğit bir direniş göstermiştir. Aynı adam, bu günlerin coşkulu bilim adamı, bugün de yine zindanda ve aynı onur ve coşkuyla inancının, gerçek bir bilim adamı olmanın verdiği cesaret ve korkusuzlukla direnişini sürdürüyor.

1980'e geldiğinde Kürdistan ulusal demokratik savaşımı ivme kazanmış, bu gelişime karşı da sömürgeci güçlerin saldırısı yoğunlaşmıştır. Bir yandan sivil faşist cinayetler, diğer yandan yığınla tutuklamalar, ağır cezalar, idamlar ve işkence sürüp gitmiş, yüzlerce devrimci faşist kurşunlara hedef olarak, ya da işkencecilerin elinde veya darağaçlarında can vermiştir. Direniş karşısında sömürgeci faşist yönetimin kini ve öfkesi daha da kabarmış ve saldırılar yok etmeye dönüşmüştür. Kürdistan ilerici, devrimci ve demokratları, Kürdistan'ın ve Türkiye'nin bir çok yerinde işkencehanelerde ve zindanlarda tutuluyor. Türkiye'nin ve Kürdistan'ın her faşist zindanında zulüm ve işkence sürüyor. Özellikle Diyarbakır faşist zindanları gestapo zulmünü aşan bir barbarlıkta devrimcilere sürekli bir işkence yeri olmuştur. Yüzlerce, binlerce ilerici, devrimci, yurtsever insan, tüm barbarlığa, vahşete karşın başını dik tutmakta, zulme meydan okumakta ve devrimci direnişin örneklerini vermektedir. Bu davranış sömürgeci faşist yönetimin saldırılarını yok etmeye yöneltmiş ve Diyarbakır cezaevinde Kürdistan'ın yiğit devrimcileri kitlesel biçimde katledilmiştir. Bilinçli, başı dik, korkusuz devrimciler bu saldırılar karşısında gerilememiş ve yaşamlarını hiçe sayarak faşist zorbalığa karşın direnişmişlerdir. Bunun yanında ve buna karşılık uşak ruhlu bir çok insan çözülmüş, davaya sırt dönmüş, başeğip teslim olmuştur. Sömürgeci faşist güçler, bunu devrimcilerin direnişini kırmakta bir silah olarak kullanmaya çalışmış, bir çoklarını televizyonda konuşurarak halkın devrimcilere olan güvenini sarsmaya çalışmıştır. Ama uşakların varlığı, devrimcilerin, devrimci öfkelerinin daha da kabarmasına, deneyimlerinin artmasına, dirençlerinin bilmesine yol açmıştır. Faşist barbarlık devrimcilerin başlarını eğmelerine yetmemiştir ve yetmez de. Bugün yüzlerce yıllık ceza istemi, darağaçları ve işkenceler devrimcileri geriletmiyor. Onların asıl öfkeleri de bundan kaynaklanıyor ve verdikleri demeçlerde, "kendü ağızlarıyla hâlâ ihanete devam edeceklerini söyleyen bu insanları nasıl affederiz..." gibisinden sözler ediyorlar. Uşakların varlığı, faşizmin isteklerini gerçekleştirmelerine olanak vermedi. Diyarbakır'da barbarlığın kar-

Devamı 3. sayfada

TURGUT ÖZAL'IN DAVOS KONUŞMASI NEYİN İTİRAFIDIR?

Geçtiğimiz günlerde İsviçre'nin Davos kentinde "Avrupa Sevk ve Yönetim Sempozyumu" düzenlendi. Bu sempozyuma sömürgeci faşist Türk devleti adına Turgut Özal katılmıştı. Özal'ın konuşmasındaki genel içerik "Ortadoğu'da 'barış' nasıl korunur" biçiminde olmuştu. Ve yanıtın ana içeriğini de "Ortadoğu'da İstikrarı Türkiye Sağlar" sözlerinde somutlandırarak Türkiye'nin bu politikaların oluşumunda artan rolünün önemine dikkat çekmiştir. Emperyalizmin bölge jandarmalarından biri olan İsrail tarafından yürütülmeyen politikaların ancak Türkiye tarafından yürütülebileceğine, ABD emperyalizmi daha önceden ikna olmuş durumda. Bu kez de böyle bir zirvede Avrupa emperyalistleri kesin ikna edilmeye çalışılmıştır. Ortadoğu'da özlemledikleri statükonun sağlanması için belli başlı engellerin ortadan kaldırılması, giderilmesi gerektiğine, içinde endişeleri de taşıyarak şöyle dile getirilmektedir: "Ortadoğu'da barış olası mı? Bunun yanıtı, göremediğimiz gerçekler önündeki engellerin kaldırılmasında yatmaktadır." (Milliyet 4 şubat 85)

Bizzat emperyalizm tarafından başlatılan Irak-İran savaşından istenen sonuç elde edilememiş; tam tersine, giderek İran rejimi içe kapalıktan sıyrılmaya başlayarak bölge ilerici radikal yönetimlerle ortak ilişki ve güçbirliğine yönelmektedir. Uzayan savaş yeni devrimci odaklarla ilerici güçler arasında güçlü bir bloklaşmayı, doğuracağı besbellidir. Bu ise, bölge gerici güçleri için ciddi bir tehlikedir. Bu tehlikeleri bertaraf etme görevi de faşist Türk Devletine verilmiştir. İşte bu konuda Özal, daha fazla destek, güç ve genişleyen yetkiler talep etmektedir: "Eğer bu savaş birgün bitecek ise, bitmesinde, daha doğrusu Ortadoğu'ya istikrarın gelmesinde, Türkiye'nin ekonomik ve politik açıdan her geçen gün daha fazla istikrara kavuşması büyük rol oynayacaktır. Çünkü Türkiye, bölgede birbirlerine düşman olan memleketlerin hepsinin iyi dostudur, hepsiyle alışverişi vardır ve dünya üzerinde de bu şekilde olan tek ülke biziz. Eğer biz her geçen gün daha kuvvetli hale gelirsek, ekonomimiz daha düze çıkarsa, daha refaha ulaşarsak, ticarete oynadığımız köprü rolünü siyasette de oynayacağız. Ve bu bölgenin de istikrara kavuşmasında en büyük rol memleketimize düşecektir." (4 şubat 85 Milliyet)

Faşist Türk devleti, tüm Ortadoğu halkları üzerinde ABD adına bir hükümlanlık sürdürmek istemektedir. Bölge halklarına yönelik işgalci, saldırgan emeller açıkça dile getirilmektedir. Ankara'nın Ortadoğu'nun coğrafik baş şehri, sevk ve yönetim merkezi olması gerektiği; karşı-devrim güçleri için istikrarın buradan geçtiği burjuva basınında açıkça işlenmektedir. Tercüman gazetesinin köşe yazarı A. Kabaklı'nın "Ortadoğu Ortadoğuluların" dir makalesi bu yönlü oldukça ilginçlik arzeder. "Misaki-Milli" içerisinde halkımız üzerinde egemenliğin bir ifadesi olan "Türkiye Türklerin" dir şiarı, tüm Ortadoğu'ya taşınmaya çalışılmaktadır.

Osmanlı egemenliğine değinerek, "Demek ki Anadolu, Balkanlar, bir kısım Afrika, Körfez ve aşağısında olan ülkelerin coğrafi baş şehri ve yöneten beyni İstanbul olmak gerekiyor" Yine devamla Kabaklı, "Hristiyan diyarlarına karşı gerçi 'akınlar' yapıyoruz. Fakat iş sadece 'himayemizi' kabulleri ile bitiyordu..." ve buradan bir sonuca gidiliyor: "Bunları yazmaktaki amacımız, başta Amerika ve Rusya olmak üzere, bütün dünya güçlerine; Ortadoğunun Ortadoğululara ait olduğunu hatırlatmaktır. Çünkü, Ortadoğu'nun beyni de, kalbi de kolu ve kanadı da Türkiye ve kardeşlerinin teşkil edecekleri bütünlüktür."

Bir müslüman ülke olma avantajıyla, üstlendiği bu fonksiyonla İslam Birliği, İslam Bankası vb. kurumlarda aktif bir yürütücülük yapmaktadır. Birlik adı altında hertürlü yıkıcılık kışkırtılmakta ve kendi egemenliğini tesis etmek istemektedir. Bunun için de İslamlık adı altında bölge halklarının emperyalizmin himayesini kabul etmeleri talep edilmektedir. Bu konuda ABD ve Batı emperyalizminin uzlaşmaları sosyalizmin tehlikesi karşısında, kendi çıkar-

larını da zedeleyecek bir çelişme içine girmemeleri, uzlaşmalarının ortak ifadesi olarak sevk ve yönetimin Türkiye'ye verilmesinin yararları vurgulanmaya çalışılıyor. Özal'ın Davos'taki konuşmasına tarihsel bir anlam atfeden Kabaklı; tarih ile günümüz arasında kurduğu bağı şöyle ifade ediyor:

"Başbakan Özal, bu sözleri ile, tarihimizle bugünümüz arasında bir paralellik kurmuş oluyor. O gün Türkiye, maddi hakimiyeti mevkiinde idi. Bugün ise, yeni Milli-İslami hasletlerimizden ötürü, birleştirici devlet görevi bize düşmektedir" (Tercüman, 5 Şubat 85)

Emperyalizmin Türk devletine artan ölçüde verdiği önem besbellidir. Yine bilinmektedir ki, tarihin bir döneminde "hasta adam" Osmanlı İmparatorluğu; emperyalist devletlerin kendi aralarındaki çıkar çelişkisi gereği, çöken bir varlığı zorla, adeta payandalarla ayakta tutabilmişlerdi. O dönemde Osmanlı devletine böyle bir rol verilmişti. Ve birçok halkların bağımsızlığa kavuşmaları kısa bir süre için de olsa bu nedenle gecikmişti.

Bu anlamda tarihin o dönemiyle günümüz arasında bir bağ kurulabileceği doğrudur. Herşeyden önce Türk devleti, o güne benzer bir kader yaşamaktadır. Ekonomik ve siyasi anlamda derin bir çöküntü içerisinde. Başta bir kısmını kendi sınırları içinde zorla tutmaya çalıştığı Kürdistan'da ulusal direniş mücadelesi yükselmektedir. Yükselen bu mücadele Ortadoğu halklarıyla devrimci mücadelesini kaynaştırarak, artan bir önem kazanmaktadır. Bu ise, sosyalizmin lehine Ortadoğu'nun haritasında genel bir değişikliğe yol açacağı bugünden bellidir.

Türk devletini mezara taşıyacak bu güçlü gelişme; bölgeden emperyalizmi söküp atacak, gerçek barış ve istikrar alanına dönüştürecektir. Kaygı ve önemli görev üstlenilmesi bundandır. Karşı-devrimin kendi öz güçsüzlüğünden doğan "tarihi yanılmanın" en büyüğü de buradadır. Ölen bir varlığa yeniden yaşam suyu vermek hiçbir anlam taşımayacaktır. Bu mantık "hasta adam"ı diriltmemiştir. Bugün ise, en çağdaş hareketlerin yükseldiği bir anda, hangi önem ve fonksiyon verilirse verilsin, halkımızın ve bölge halklarının görkemleşen direnişi, sömürgeci faşist Türk devletini son yolculuğunda uğurluyacak ve bölgede emperyalizmin tüm karşı-devrim odaklarını söküp atacaktır.

DENGVEDANÊN KÎRYARÊN-BERXWEDAN Û ÊRÎŞA 15ê TEBAXÊ BERDEWAM DÎKÎN!

Dengvedanên gelek êrişên partizani kû li roja 15ê Tebaxa 1984a li gelek gund û qezayên bajarên Colemêrg, Sêrtê, Bedlisê, Wan û Mêrdînê yên Kurdistan pêkhatin li welat û li hemû cihanê berdeyam diki.

Di kiryarên kû li roja 15ê Tebaxa 1984a ji layê şervanên Hêzên Rizgariya Kurdistan (HRK) hatine kirinda, bi çekdari biser qereqol, dairên dewletî û gelek mezrîngên resmî yên kolonyalistan da hate girtin, bi dehan ji leşkerê dijmin hatine kuştin û bi hindiki 6 serbaz û efserên dijmin hatine bidil (êsir) girtin, partizanên deriyê girtixana Eruh vekirine û girtî azad kirine û çekên girani di mexzena serkirdayetîya cendirmê Eruh da ligel xwe birine, yên lipaş mane ji têkbirine. Weki rûdan nişan didin li çar rexê Kurdistan heji biser gelek qereqolan da tégirtin. Dîsa sixûr û saloxgeran ji derseke baş ji hêzên çekdari gelê me distandin. Weki saloxan çekdarên HRK avêtine ser qereqola Bortlen kû bi qeza Birecik ve girêdayî ye. Di vê êrişê da şervanên HRK bê kû çi ziyaneke bibinin bipaşvekêşane, lê ziyaneke gelekî mezin ya canî û malî gihandine hêzên dijmin di vê qereqolê da.

Şaşiti û bizdana kû cûnta ketiyê ji saloxên kû rojnemavaniya cûnta û BBC ji didin gelekî aşkire tê ditin. Kolonyalistên faşist kû ditin kiryarên HRK bawerî û rihê tekoşinê yê gel dijwar diki, paşî kiryarên 15ê Tebaxê li Kurdistan

jinûve rewşeke cengê beyan kirin û dinav xefleta hizra kû ewê karibi bi ser-nize (süngü) şahî û serhildana gel vemirênî weki gurên birçî êrişî gund û çiyar kirine. Kolonyalistan kû biqasî herkesekî rûbirûyî wanan bibî zana

partizaneke jêbikin tirseke mezin derbas kirin, jibo gel çavtirsandî bikin û nehêlin bi berxwedana kû guf dibi ra bibin yek ji bikar anina bê heyatirin êrişan lipaş neman. Her çend jixwe hemû hêza xwe ya leşkerî derbasî Kurdistan kiribû ji piştî kiryarên 15ê Tebaxê nêzên taqwiye yên nû ji hinartin û bi êrişên erdî û asmanî çiya ber derketiye nêçira partizanên, lê pênebûye kû yek partizani ji bigri.

Di demeke kû gotinên me ew nehêlan dikirin da, beramberî tekoşina kû weki ji axa Kurdistan bipijiqî bilind bû, şaşiti û tîrsa kolonyalist ketine navê, ji layê rojnama rengî ji nayê veşartin. Piştî kiryarê, kolonyalistan kû gotin em heji bihêzin, ev leka kû gihandine navûdengê "leşkerê binavûdeng" nayê qebûl kirin, xebitîn da van derewên xwe bi raya giştî ji bidine qebûl kirin, saloxên bi şeweyê kû her ro bi sedan endam tene girtin di rojnemada dane belavkirin, wênayên (suretên) bi tîrsî hêzên xweyî leşkerî kû êrişî gelê me dikin li çiyayên kû dibin her kevireki da partizaneke veşartîye belav dikin.

Cûnta kû neşîya pêşiyê li dorana leşkerê xwe bigri û jana ve dorane ji gelê

me yê niştimanperwer dertênî, jibo karibi dorana xwe veşerî û jibo çavê gel bitirsênî di seretada operasyon tevgêra leşkerî da diyarkirin; paşî naçar man bêjin kû oprasyoneke biçûk kirine û ev operasyona navbiri tevgêreke idara orfî ye. Hêzên leşkerê kolonyalistî-faşist, bi tankên xwe, firokek xwe û ji erdê bi hêzên xweyî leşkerî êrişî dar û berên me ji kirin, lê ne kû partizanên bigrin rasti şopa wan ji nebûn. Wanan sibera her bereki weki partizaneke zanibûn û rojên gelekî bitirs derbas kirin. Vêca li encamên van rojên bitirs, aşkire kirineke weha jixwe ji tişteki kû mirov lihêviyê bû. Hêzên cûnta kû beramberî hêzên rizgariya çekdar yên gelê me hatine doran, jibo pêşiyê li têkçûna rihî kû dinav leşker de derket û şahîya cemawer kû bilind dibû bigri naçarbû dest bavêji sextebaziyeke weha. Lêbelê, çiqasî bixebitîn bila bixebitîn nikarin rebenîya leşker û rewşa dorane dapoşin (veşerîn). Kolonyalistên-faşist, jilayeki ve bi hizra kû ewê karibin cemawer bixapinin manşetên hişk tund kû di bê "eşqîya hate tangavkirin", "xelek hinbihin teng dibi" li rojnamên xwe dinivîsin, jilayê di ve bi beyanatên kû didin naçar dimênin kû bêjin yek kes ji negirtine.

Kolonyalistên-faşist, jilayeki ve bi êrişên xweyî rezilane dixebitîn kû gel çavtirsandî bikin, ji layê di ve ji xebatê dikin kû bi propagandên bêbinyat kiryarên kêm bixin. Divan kiryarên kû şervanên HRK kirin da, cesaret nakin navê ve hêzê ji bînen ziman: Pêş gotin êrişên "çeteyên Apoci- PKK, paşî weki bixwazin gotinên xwe bigorin binayên lêhati rêkxerawên nû icad kirin û bi vî şeweyî hizir kirin kû ewê karibin navroka kiryarên kû şervanên HRK di rêberîya PKK da kirine ji camawer veşerîn.

Cûnta kû weki mekineke ocaxtafandîne dinav nexşeyên binkayî yên qirkirina gelê me daye, tevayî dexma raş kû liser navê mirovayetiye li anîya wê hatiye xistin bi hemû bê şermîya xwe ve, dixebitî kû gelê me û rêberên wî weki eşqîya û rêgira bidî diyar kirin. Di demeke kû lijêr ferman û serperestîya serokê cûnta Evren û generalên çete, leşkerê kolonyalist hebûna gelê me talan dikin û dixebitîn kû bi reziltirîn işkenca û gefên (tehditên) mirinê ji hefta ta heftêhî hemû mirovên

mebêdeng bikin, geleki aşkireye kû bi rengê "eşqîya" anjî "talankera" be-yankirina yek gelî û rêberên wê kû jibo rizgariya xwe ceng dikin çî manê nadi. Û ji vena jî wîrdetir, ev gotin, tenha û tenha her yek nimûneyeke xweşikin kû bêzariya cûnta îsbat dikin.

Heke li gotinên cûnta bènêrîn kû digotin di demeke kurt da emê darsa van 3-4 eşqîya bidine wan, îro diviya jî şoreşgeran çî nişanek nemane. Lê ji rojnameveniya cûnta jî têtêgihîştin kû leşkerê 600 hezar kesî nikariye yek partizani bigrî. Hêştâ roja pêşî 110 endam, paşî 400 û dawitîrîn jî di xeberên tarîxa 17ê Êlûnê bi şeweyê kû 437 kes hatine girtin beyan kirin. Bi qasî têtêgihîştinjunta hêjî berdewame liser girtina şoreşgeran. Bi vî rengî jimara girtîyan ewê bighî 15-20 milyonan û weha têtê ditin kû ewê hemû gelê Kurdistan bi gunehbariya "eşqiyatîyê" derênine pêş dadgahên leşkerî.

Cûnta kû li encanê kiryarên li çar aliyên Kurdistan tenekirin şaşbûye, inkara Tekoşina Berxwedana Netewayî ya di rêberîya PKK da, binaxeyê hebûna xwe dibênî. Bi vî egerî ta jê têtê dixebitî da navê tekoşina me nebê jî û gotinên xweyî têne zanîn dûbare dikî. Her weha, jiber vê yekê bû kû paşî kiryarên 15ê Tebaxê jî disa Ermenî anîne meydanê û gotin kû çek û tiştên wan ASALA cêbicê dikî. Burjuwayê kolonyalistî-faşistî Tirk kû diserê tevan da bi her şewê piştgiriya leşkerî, siyasî û aborî ya Dewletên Yekgirtî Emrêka (USA) û mezinên xweyî emperyalîstan dixebitî da liser piya bimênî, naxwazî bawer bikî bê na çawa bû yek gelê lijêr hejari û zordariyeke weha giran da bizaveke berxwedanê bilind kir û weki rewşa kû ew têtêdeye lipaş tekoşina kû gelê me bi hêza xwe, didan û neynûkên xwe bilind kiriye li hêzên biyani digeri. Û bitaybetî jî bi anîna meydanêyî mesela Ermenîyan, dixebitî Tekoşina me ya Berxwedana Netewayî bi rengê bizaveke terorê bidî nişandan.

Aşkireye kû evanan tev, astanga cûnta û efendiyên wê nişan didî, bêzariya wan dertênî meydanê. Tirs û bizdana generalan gihîştîye xelege kû êdî nematê veşartin. Ji layekî ve generalên cûntayê ser li aqilmendiya generalên Peymana Atlantîk (NATO) didin, jî layê dive jî xebatê birêvedibin kû jî nûve hemû mirasa hovaneyî çinên desthelatdarî Tirk bikine xizmeta xwe û dixebitîn nexşeyên vemirandinê kû li bingehên Peymana Atlantîk têne amadekirin bikarbinin. Ewanan neha, bi aşkireyî di bînin kû ege vî agirê kû nû heldibî (pêdikevî) venemirênin, ev

agirê kû ewê hemû Kurdistan bidî berxwe di demeke kurt de ewê dawîya wanan û efendiyên wanan bîni. Jiber vê yekêye kû ewanan, bi hemû hersa xwe êrişî gel dikin. Lê, disa evana jî encamêki ligora berjewendê wanan pêknayênî. Bo nimûne paşî kiryarên 15ê Tebaxê jibo xwe bidine dest bangewazî 32 kesa kirin, lê jî wanan yekî jî xwe nedadest. Ligora kû van kesan xwe nedanedest pênavê em bêjin wanan çek û rextên xwe girêdan û beşdarî Hêzên Rizgariyê bûn û çûne nik şoreşgeran.

Burjuwayê kolonyalistî-faşist li paşî kiryarên 15ê Tebaxê li demekê kû êrişên xwe xurt kiribûn, çaxê jî hêrsa devê wî bikefûkinc dibû û gotinên jiser-xweçûyî dikir, sûcên xweyî diroki jî jî devê xwe deranî. Di rojnama Tercuman ya tarîxa 10ê Êlûnê da di saloxa kû lijêr navûnişanê "jibo me mezinîrîn cejn li dema kû em rahû rişê eşqîya deranî ye" hate dan, jibo Hêzên Berxwedana Netewayî gotine "yên jiber şûr mayî" bikaraniye. Salox vanê Tercuman Savaş Ay di nivîsandina xwe da dibê, "mensûbê leşker kû bihezaran kilometre jî mal û kezanan xwe dîr xiz-

me rewâ ditin hizir dikirin kû vî geli serê xwe liber dijmin daniye û êdî nema gotina serxwebûn û azadiyê têne ser ziman jî. Mesela Kurdistan û rizgariya netewayî ya vî welata kû neşîyan bi şûr xelas bikin, hizir dikirin kû bi politîka netewa gorinê jî dirokê û rojgar paqij kirine. Û vêca neha, di rêberîya Partîya Karkerên Kurdistan da di tekoşina li girtîxanan, li çîyan, li deştan û di bombayên kû dinav qereqolên wan de teqîyan da dema zindibûna vî geli ditin, weki miriyekî jî gorê rabûbe ditibin tirsana wan ne tiştêki neyê têtêgihîştine. Lêbelê li demeke nêzik tiştêki di kû ewanan baş fêribibin heye, ew jî eve; yek gel çiqasî diqirkirinan da bê derbaskirin bila bêderbaskirin, eger yek kes jî lipaş bimênî û eger xwe-diyê şerefeke jî rêzê jibi, mecbûre hesabê şûrên kû di singa gelê wî da çikandine û kêşane, bi xwîna mirovên wî hatine şûştin bipirsî, jibo vêya hêzê çekî û bûhayê vena giran jî dijmin bistênî. Burjuwayê kolonyalist kû bi devê xwe gunehbariya diji gelê me kiriye dibêjî, beramberî vî serê kû bi politîka şûr û netewa gorinê bi çî rengî neşîyaye bipercîqênî hinbihin ewê hin pêtir

Partizanên HRK di fêrbûna ramyarî dene

metê dikin amanê nadine van li paşmayên şûr". Vêca ev gotin têne jî têra diyarkirina gunehbariya dirokiya derveyî mirovayetiye kû kolonyalîstan diji gelê me kirine dikî. Kolonyalîstan kû serhildanên qonaxa derbas bûyî bi şûr, barût û xwîne vemirandin bê kû cudatîyê bikine nav ciwan-pîr, jin-zaro mirovên me di qirê da derbas kirin, li salên dawitîr jî her cûre zordarî bo gelê

kabusan bibênî û germa rimîya berxwedanê kû mezin dibî, çiqasî agir-xeleka li dora wî tang bikî hîn pêtir ewê sahbikî

Wezirê karê hundir Tanriyar, merexêşîya xwe nivîrê hêla û jibo lêkolînê hate cihê rûdanan. Digot; "bi çî cureyî em destûra têtêçûna aşîtiyê nadin." Aşîtiya kû wezirê kolonyalist liser di axivî têtêzanî kû lijêr jiyaneke bi

bin vê alê kombûna gelê me û pirsina hesabê qirkirinê kû kolonyalistên Tirk bi şûr û lulên tivingên xwe li welatê me kirine êdî rûdaneke pêşiya wê nema tégirtin.

Kiryarên berxwedan û êrişê 15ê Tebaxê, jilayeki ve dinav hêzên dijmin de tirs û şaşbûneke weha pêkdiani, jilayê di ve hêzên reformistên burjuwayên-biçûk û sosyal-şoven ji şaşkiriye û rê vekiriye kû evanan careke di sicila xweyî rasteqîne liber çavan raxin. Yê kû ta doh di nav pêşbazîya avêtina hariyê da digotin, "PKK rastiyê nabêji, tenha propagandê diki, sê-çar hevalên wan hene, ew ji ligel hêzên cudane", paşi kiryarên 15ê Tebaxê tangaviyeke sext dijin kû nema karin baweriya kadirên xwe ji binin. Lêbelê vê carê ji, giranî dane ser propagandên weki "PKK sazûmaneke teroriste, bi kiryarên kû diki gel dibî qirkirinê, neha cunta ewê êrişî gel biki" û bi vî rengî xebatê dikin siberê bidine ser kiryarên û tekoşîna xeta xweyî siyasi kû ji zûve têkçûna wê hatiye beyankirin veşêrin. Lê ev propagandên bêşermane kû kirin bipêçevanî tesir kirine; ne tenha gelê me, gelek hêz û rex diji derketine. Beranberî tekoşîna me ya berxwedanê kû bilind dibî nonerê burjuwayê-biçûki reformist Kemal Burkay li Swêd roportajek bi rojnema Dagens Nyheter ra kiriye. Di vê roportajê da kû di jimara vê rojnameyê ya tarîxa 18.8.1984a hatiye belav kirin bi harbûneke weki bifûrî gotinên kû gotiye, bûne belgeyeke aşkire kû didî diyarkirin bê ma hêzên xwesiparkarê burjuwayê-biçûk iro gihiştine kîjan noqtê û ev belge rewşa wanî kû tédene ji hemû cihanê ra beyan diki. Kemal Burkay kû paşi kiryarên 15ê Tebaxê binavê sekreterê giştî yê PSK-T dinav tirsê da bazdaye bo dana "beyanata", bi rengekî gelekî nebaş xwebixwe daye dest. Rojnema Dagens Nyheter dinivîsênî kû Kemal Burkay weha axivtiye; "Hemû Kurdan weki

PKK kû rêkxeraweke teroriste nebinin. PKK dibê ez marksist-leninistim. Lêbelê ewa ne niştimanperwer û ne ji rêkxeraweke marsist-leniniste. PKK hin zortir êrişên xwe diji rêkxerawên Kurdî niştimanperwer yê di bikaranî ye". Rojname dinivîsênî kû Kemal Burkay dibê, "rêkxerawa PKK jibo Kurdên penahende kû ji welat bazdane bigihênî xwe şaxê derveyî rejîma leşkerî ya Tirk e".

Di hemen rojname da cenap Kemal Burkay, herçend ji welatê me gelekî dûre ji, jibo bermavkên tavêjine ber wanan ji wan neyêne sitandin bi tirs her dû çokên xwe dideynî destê xwe dighênî hev û dest bi lavlavê diki. Dagens Nyheter weha dinivîsênî: "Zilamê sosyalist jibo terorê Swêd agadar diki. Serokê Partiya Sosyalistê Kurd K. Burkay paşi cînayeta dawî kû diji Kurdên penahende hate kirin bi hêvî ji me dixwezî kû em hemû Kurdan weki PKK kû rêkxeraweke teroriste nebinin". Jibo "zilameki sosyalist" kû liber emperyalizmê û sosyal-demokrasi weha diçi sicûdê û dixebitî kû baweriya wanan bîni kû çi pêwendiyeye wan bi "terorê" ra nîne gotineke bê gotin nemaye.

Paşi kiryarên êriş û berxwedana 15ê Tebaxê dana roportajekê weha xwediyê giringiyeke cûdaye. Di qonaxê kû cûnta diki hewar dibê "çete, eşqîyan, talanker" û jibo têkbirina "eşqîyan" cengên vemirandinê yê nû diji gelê me diki, "zilamê sosyalist" Kemal Burkay ji bi belavkirina gotinên "terorizmê" beşdarî hememî koroyê dibî û hêzên rizgariya gelê me "şaxekî cunta" beyan diki. Ev kirinên Kemal Burkay ji helwesteke bêşermane wîrdetir, nokeriyeke aşkire ye.

Weki vê rebeniya kû reformistên burjuwayê-biçûk yê Kurd ketine navê, hêzên sosyal-şoven ji ji rijandina inci yê xweyî pêwîst lipaş nemane. Kiryarên 15ê Tebaxê kû

Hêzên Rizgariya Kurdistan kirin weki berpîrsê zordariya cûnta liser gelê me diki beyan dikin û xebatê dikin kû jibinve propaganda vena dinav cema- wer de belav bikin. Ev pengavên biçûk kû yek gelê lijêr îşkence û zilmê, tê xwestin kû gav bi gav bê tunekirin û her roja wi azabekî kû nayê kêşane, diji vê îşkencê û jiyana nayê qebl kirin avêtiye, licatî bihindikayî weki pengavên kû diji nîrê kolonyalistî hatine avêtin bêne dîtin û piştgirî li van pengavên bêkîrin, jilayê van rexan ji rûbirûyî dijin û raşkirinê mana van pengavên vî geli, berhemê hizreke "şovenî"ye kû proletarya û hêzên demokrasi yê Turkiye qebl nakin. Herçend burjuwayê kolonyalist dibêji kû gelê me li demên çuyî bi şûr qir kiriye û iro ji yê lipaş mane bê kû hizrekê biki ewê dibin derbê hememî şûrî da qir biki û burjuwazî tawanbariya xwe aşkire diki ji, hêzên sosyal-şoven illeh dikevîne xebata sipî kirine rûwê burjuwa û bi hizra eger hûn berxwedanê nekin ew ji we qir nakin êrişî berxwedanê dikin. Ev êrişên wanan, nokeriya hêzên sosyal-şoven aşkire dikin û helwêst û belgeyeke şermêne kû jilayê gelê Turkiyê û Kurdistan nayêne qebl kirin.

Kiryarên êriş û berxwedana 15ê Tebaxê kû rûbirûyî dijin û êrişên reformîzma burjuwayê-biçûki Kurd, sosyal şovenizm û cunta kolonyalistî-faşistî Tirk man, şahî û dilxweşiyeke kû nayê ziman li Kurdistan û li derve dinav gelê me da pêkanin. Çawa gelê me ev kiryar bihistin kirne cejn. Gelek xortên niştimanperwer beşdarî Hêzên Rizgariya Kurdistan bûn. Pîrên heftêh salî ji hingî şahbûne daxwazê dikin kû bikevine şer.

îşkencê da birengêki bende (kole) bêdeng girtina gelê me ye. Û vaye, kiryarên 15ê Tebaxê diji vena hatiye vekirin, diji vê jiyana koletî û bi îşkence aleke raperîneye kû bo berxwedanê bangewazî hemû gelê me diki. Li-

Impressum:

N. UGUS

"Berxwedan"

Bank Str. 69

4000 Düsseldorf 30

Yazışma Adresi

Berxwedan

Bank str. 69

4000 Düsseldorf 30

Danimarka	5.- dkr.
Avusturya	12.- s.
İngiltere	0.50 £.
Hollanda	2.- hfl.
Belçika	40.- bfr.
Norveç	4.- nkr.
Fransa	4.- ff.
İsviçre	1.50 sfr.
İsveç	4.- skr.

TEKOŞERÊN PKKÊ LI GÏRTINGAHÊN LEŞKERÎ DE DEST BÎ BERXWEDANÊ KIRÎN!

Bitaybeti dawîya livbazyên xweragirtinê di mêjûya 15ê Tebaxê pêde, cûnta faşist ji hêlekî gava li ser gel pikolî tûj dike, ji hêla din ji li girtigahan de zilm, zordarî û hingavtinên xwe li ser dilîyên cengê zedêkir. Li dûhev bîyarên bidarvekirinê dide, û dawên siyasetî bi lez dawî pê tene. Li kêleka vê jî, armanca bingehî eve kû, şoreşger ber bixwespariyê bibe, dakû li doz û gelê xwe ixanet bikin. Li derî vê yekê jî, şoreşgerên liberxwedidin

dike zindanên yek kesî de û wan dişênê deverên din. Belê şoreşgerên ku li dijî van bikaraninan xweradigrin û bawerîya xwe bi birdoza xwe datînin holê, dest bi berxwedanê kirin; girtigah kirin nava agirî de û wûsa azinên cûnta bi şewr û bawerî pûçkirin. Nûnerên cûnta faşist kû dinava tîrs û bizdanê reilîn, bi lez agir vemirandin. Dawîya bûyerê, diyar bû kû, 6 şoreşger birindarin û destûr nayê dayîn kû, malîyên xwe re bipeyivin.

- *Cûnta Faşist Têrî Xwinê Nabel!*
- *Dawa PKK a Koma Bajarê Birecik Dawî Pêhat.*

6 Şoreşger Cezayê Bidarvekirinê Girtin!

Navên şoreşgerên ku bîyara bidarvekirinê li derheqî wan hat dayîn evin; Ahmet Ogretmen, Kemal Toksoz, Mustafa Çepik, Salih Sezgi, Hasan Çepik û Musa Aslan. Ev dawe Nisan 83an de li Dîyarbêkrê dawî pê hatibû.

Ev bîyarên hatin dayîn, leqayî peşketinên din dibin. Li derheqê van şoreşgeran de ti delil bîdestnebûn. Lewma ev bidarvekirin, rewşekî siyasetî li dijî Tekoşina Berxwedana Netewî li Kurdistanê datînin holê.

Dawa PKK Li Ankarê Dawî Pêhat

Şervanek Bîyara Bidarvekirinê Girt!

Heval Mumin Agcakaya, bi hiceta li sala 1979an de sîxur û provakator Mehmet Uzun kuşt, derketibû pêşiya "dadingahê".

Gava Tevgera Rizgariya Netewî li Kurdistanê hêj nuh zabibû, hin kompo û azinên veşartî bi destê dewleta Tirk hatin birêxistin. Minaka eşkeretir a vê yekê, kuştina Haki KARER serekek ji yê PKK, li mêjûya 18ê Gulanê 1977an

de bû. Leyistokên li dijî şoreşgeran, bi destê tevgera berxwedana netewî a şoreşger hatibûn melisandin. Lewma gava li derheqê Mumin Agcakaya bîyara şenqê dan, hin cezayên giran ji li derheqê hevalên din ji xwestin. Ev heval serê 6 salan bû, zindanan de dima. Bivî awahî dewleta Tirk, xwedi li sîxur û provakatorên xwe derket û zirav û bawerî da wan.

Dawa PKK li Bajarê Erzerom Dawî Pêhat

Tekoşerê Şoreşger Dursun Ali Kuçuk, Neqla Duwemîn Bîyara Bidarvexistinê Girt!

Tekoşerê PKK Dursun Ali Kuçuk ji ber kû li bajarê Agiri faşistek kuştibû, ket destê dijmin. Ji sala 1977an virde zindanan de dilîye. Hogir Dursun Ali Kuçuk bili hingavtin û lêdanên serê heşt salan, hemû azinên dijmin pûçkir. Hogir

Kuçuk berxwedaneke serbilind ji xwera kiribû rehber û serketiya berxwedana li girtigaha Erzeromê de, meşand. Vê taliyê de, gava bîyara bidarvexistinê girt, bi ken bersiv da û bi serbilindî yekcardin dirûşmên şoreşger awazkir.

HRK, JÎ YÊN KÛ ZORDARIYÊ LI GEL DÎKÎ HESAP DÎPÎRSÎ!

COLEMÊRG: Bizava PKK kû zûve dijî palpiştên kolonyalistên-faşistî Tirk yên li Kurdistan avayîya sîxur cahş tekoşineke bi kiryar diki, ev avayî ta endazeyeke girîng belav kiriye û serrekên wan ceze kiriye. Lêbelê ev avayîya kû hêzên faşist ta iro xebateke giran dikin jibo rêkxistina wê, lipêş-pêşveçûna tekoşina şoreşgerî kospekî pêktênî. Jibo vê yekê, HRK kû hêzên leşkerî yên çekdari PKK û gelê-Kurdin, dijî rêkxistina sîxur-cahş kiryarên xwe berdewam diki.

Li roja 17ê Elûna 1984a li gundê Bayê kû 4 km.ra ji Colemêrg dûra sîxurek binavê Newzat Çiftçi hate ceza kirin.

Ev kesê kû li navçe bizanetî sîxurî ji kolonyalistan ra dikir, liser tiştê bêbin-yat îxbara gel dikir û dibû egere kû gel zordarî û îşkenceke mezin bibinî. Vî xiyanetkarî xebata şoreşgeran ji dijmin ra digot û bi saya hêza kû ji dewletê distand li nav bajarê Colemêrg bi aşkireyî zordarî li xortên xwendevan dikir. Êvaran cilê polîsan lixwe dikir biser mal û gundan da digirt, ji nerehat-kirina gel zewq distand. Lipêş-pêwendiyê şoreşgeran yên bi gel ra hatibû rewşa kospeke girîng. Jixwe ji zûve cemawer dixwest ev xayîn bê cezakin. Hêzên şoreşger, bi alikariya gel kiryara ceza kirina vî xiyanetkarî bi serkevtin pêkanin.

Cenazê sîxur Newzat Çiftçi, jilayê hêzên faşist bi aleke Tirkî mezin hate pêçan, bi bando ji gundê Bayê ta Colemêrg bi meşin birin. Ji serê meşê ta dawiyê bi bilindgoyan bangî gel dikirin û weha digotin; "hevalê me Newzat Çiftçi hevvelatîyê me yê birûmet kû di xizmeta dewleta me da bû, jilayê gawûran, komünistan, Apocîyan hate kuştin. Alikariya van gawiran nekin, jiber kû baştirin xizmtkarên dewleta me yek bi yek dikujin. Evanan nokerên Rusya ne..." Walî, serperestê liwa û hinek ber-pîrsên dewletê ji rada bilind ji beşdarî merasima cenaze kû hate kirin bûn.

DİJMİNÊ KURD Û KURDÎSTAN SERWANÊ FAŞÎSTÎ HAR JÎLAYÊ HRK HATE KUŞTÎN!

BEYTUŞŞEBAP: Li ser rêya Beytuşşebap-Uludere serperestê fewca cendirmê qeza Beytuşşebap serwanê cendirmê faşistê har û serbazek di kemîna kû jilayên şervanên HRK hatibû danîn da hatine kuştin.

Kiryara kû li roja 10ê Çiryapêşi 1984a hate kirin, li navce şahîyêke mezin pêkanî. Kuştina serwan kû ji zûve li gora xwestina dilê xwe kiryarên zordariyê, operasyon û îşkencê bikartanî û beramberî gelê Kurd dijmineki har bû, jilayê cemawer gelekî dihate xwestin. Şoreşgeran ev daxwaza cemawer ji liber çavê xwe girtin û bi rengekî serkevtî kiryar pêkanin.

Hêzên Leşkerê-Faşist Ketin Kemînê

1 SERWANÊ DİJMİN, ASTSUBAY Û SERBAZEK JÎLAYÊ HRK BÎ MİRİNÊ HATINE CEZA KIRIN!

Li bajarê Colemêrg qeza Şemzînan kiryara kû diji serwanekî û dû serbazan hate kirin bi serkevtin temam bû.

Li roja 1ê Çiryapêşi 1984a li qeza Şemzînan nêzîkî gundê Kerket maşîna dijmin kete kemînê û serwanek, efserek (bi rûbta astsubay) û cendirmeyek kû di maşîna da bûn bi mirinê hatine ceza kirin.

Piştî kiryarên 15ê Tebaxê hêzên dijmin ligel zordarî û îşkencên diji cemaweran, ketine xebatên nişandana heza xwe û bi gefên xweyî har bê bizav kirina gel. Hêzên faşist cihên ava serûbin kirin, xebitîn da gel çavtirsandî bikin. Yek gund û yek kes nema kû rûbirûyî tehdîta "eger em sahbikin kû pêşmerge bêne gundê we anji malên we, eger em bibihîzin kû win piştigiriyê li wan dikin anji nan didine wan xwe mirî û gundê xwe jî şewitî zanibin" nebûbin. Dijmin dû tektikan dinav hevda bikartênî. A yekim; bi şeweyekî vekirî zordarî, sitem, îşkencê liser layengirê me û cihên nêzîkî kiryarên dikî, wanan digrî, rûbirûyî heqaretê dihêlî, ya dûwemin jî, van gund û kesan bo rexên gelî di nimûne didî nişandan, bi tehdîdên "emê jî ve bêtir bînine serê wanan" dixebitîn gel bitirsênin û bédeng bikin.

Jibo kiryarên cemawer gelekî dilxweş bûn. Lêbelê libin zordarî û tehdîdên dijmin jiber kû bi rastî û temami tenehiştin bê ma dawî wê bibî çî dinav şikê da zêrevanî li rûdahan kirin. Sitem û operasyonên dijmin kû hîn zêdetir bûn ev şika bicemawer ra hîn xurtir kir. Dijmin, jibo ev rewşa cemawer sah kir,

GEWERÊ (YÜKSEKOVA): Li Gewerê jibo girtina şervanên HRK li dema operasyonên kû bihezaran leşker beşdarî bûbûn da li roja 30ê Tebaxa 1984a desteyek ji komandoyên kolonyalistî-faşist û şervan rûbirûyî hev bûn, disereta da beramberî tektikên zanayî şoreşgeran dijmin ketine nav şaşitîyêkê û berî çekên xwe bikarbinin ketine jêr barana fişekan. Di vi şerê kû kêm kêşa da dû (2) serbazên komando hatine kuştin, hinek jî birindar bûn. Şervanan bê kû çî ziyânê bibînin, bi rengekî çelengane ji cihê kiryarê dûr bûne.

xebitî da tesîra başî kiryarên bişkênî. Yekemin rêya veder kirina êrişên dijmin û rakirina vê şikê û tirsê, diji dijmin di kirina kiryarên nû da derbas dibû. Bi hatina Kenan Evren ê faşist bo vi cihî ev meyl hate rewşeke kû baş xwe palbidi. Tevayî tedbirên emniyetê yê "mezin", ev kiryara kû paşî cuda bûna Kenan Evren jî Şemzînan hatekirin, şika cemawer ta endazeyêke mezin jî meydanê rakir, şexsiyeta dewleta Tirk ser û bin kir. Destkevtên vê kiryarê evana ne:

Yek G-3 ya qondax pilastîk, yek G-3, A-3 ya qondax portatif, yek M-5, şeş (6) xeşabê G-3, 101 fişek, dû (2) kêrê komando, 1 matara, yek ranzeyê portatif û çadir, 5 çanta tiji tişt û belge.

KURDÎSTAN BO KOLONIALÎSTAN DÎBÎ GORÎSTAN!

Şervanên HRK, roja 9ê Çiryapêşi 1984a, lipêş maşîna dijmin kû operasyonên xwînavî dikirin kemînek danîn, di vê kemînê da heşt (8) leşkerên dijmin bi mirinê ceza kirin û dest danine ser çekên wanan.

Paşî kiryarên şoreşgerî 15ê Tebaxê kolonyalistên-faşist kû li herêmê dest bi operasyonên fere kir û bi deh hazaran heza xweyî leşkerî û bi temami amade li herêmê kom kir û lêbelê bi çî şeweyî nêzîkî çiyayên kû digotin şervanan li wan binken xwe danine nebûn, ta iro jî

LÎ MURADÎYÊ SERBAZEK, LÎ ÇATAK JÎ ERDÊ DANA HELÎKOPTEREKÊ DE EFSEREK HATE KUŞTÎN!

MURADÎYÊ: Li roja 31ê Çiryapêşi 1984a li nêzîkî qeza Muradiyê bajarê Wan di şerê kû dinavbera hêzên faşist û şervanên HRK da derket serbazek hate kuştin, hinek jî birindar bûn.

Jibîlî vena disa li 15ê Çiryapêşi 1984a helikopterek ji dehan helikopteran ji asman piştigirî li operasyonên kû li navçeyê Wanê dihatine birêvebirin dikirin li nêzîkî Çatak jilayê şervanên HRK hate daxistin. Paşî ketina helikoptereê efserek mir û xebatkerên di ji birindar bûn.

Kolonyalîstan kû bi rengekî qezayê ketina helikoptereê dane nişandan, piştî vê kiryara serkevtî kû hate kirin, êdî destpêkirin kû helikopter û firokên xwe hîn bilindtir bifirênin.

Di dema operasyonên kû lijêr tedbirên mezin dihatine birêvebirin da, li çiyân li şervanan digeriyan, li cihê kû zaftirîn kolonyalist hatûcûnê lê dikin, jilayê şoreşgeran dane erda helikoptereê li navçe şahîyêke mezin pêkanî. Paşî kiryarên 15ê Tebaxê kû digotin şervan ji çiyân "daneketine" yek li dûv yekê li her cihî kû şervanên HRK darbe li kolonyalîstan xistin, bi rastî jî jilayê yên kû HRK nasnekedikirin tişteki şaşitîyê bû. Lêbelê, dana erda helikoptereê dinav gel da şahîyêke mezin pêkanî.

operasyonan tişteki bidest ne anîne. Herçend kolonyalist jibo têkçûna xweyî maddî-manewî kû beramberî kiryarên ketinê labibin, rojnamevanîya burjuwa rojnamên laperê wan ji salox, nivîsin û wênayên daraw belav dikî jî, di derbên kû yek li dûv yekê dixun ji diyar dibî kû pêwendîya wanan bi rastîyê ra tunin. Bitaybetî paşî biserdegirtinên Eruh û Şemzînan, di demeke kû digotin "me hemû girtin, em hesap dipirsîn, mehmetçik weki gure", bigiştî tunekirine mifrezeke dijmin, beramberî gelê me û rayagiştî ya cihan kolonyalist kêm xistiye. Heza politîkî kiryarên, rê vekiriye kû kolonyalist ta endazeyêke giring bi siyasî ziyânê bibînin, bi operasyonên xwe, gef û îşkencên xwe ve; cureta wan kû bê aman dimeşîne ser şoreşgeran, niştimanperweran û gelê me şikandiye.

DERÎYÊ ZÎMANÎ

Amadekar Cankurd

1) Deng û birê dengî

“Homêr û Nazê”

Homêr û Nazê ji gundê Jarê ne.
Homêr kurê Simo ye û Nazê dota Xatê ye.
Homêr pismamê Nazê ye û Nazê dotmama Homêre.
Ewan hev re diçin dibistanê.
Bavê Homêr û diya Nazê girtine.
Gelek kesên gundê wan ji mal revîne.
Ewan tev Kurdin û ji Kurdistanê re dixebitin.
Xebata wan ji bo serxwebûnê ye.
Hinek xurtên gund şoreşvanin, pêşmerge ne.
Nazê ji Homêr pirsir:

- Homêr! Kine pêşmerge?
- Homêr bersiv da Nazê:
- Pêşmerge rûmeta Kurdistanin.
- Ma emê kîngê bibin pêşmerge?
- Nazo!
- Çi..?!
- Tu çend saliyî?!...

Homêr û Nazê, wilo, li ser rêya dibistanê hev re dîpe-yivîn.

Gava em van gotinan bixînin, emê bibînin, ku her şorek (wêjeyek) ji deng û birên dengî pêkhatiye, wek:

A)			
Homêr	Ji	Ho/mêr	Her wêjeyek ji du bir dengî ye.
Nazê	Ji	Na/Zê	
Jarê	Ji	Ja/rê	
Hevre	Ji	Hev/re	

B)			
Dibistan	Ji	Di/bis/tan	Her wêjeyek ji sê bir dengî ye.
Kurdistan	Ji	Kur/dis/tan	
Pêşmerge	Ji	Pêş/mer/ge	
Serxwebûn	Ji	Ser/xwe/bûn	

C)			
Ci, Tu, Em, Ji, Gund, Çend			Her wêjeyek ji birekî dengî ye.
Wan, Kur, Dot, Bo, ne, in..			

Lê, di Kurdi de, piraniya şoran ji du, sê birên dengî ne.

Çar dengî:

Daxweyani	Ji	Da/xwe/ya/nî
Bazarvani	Ji	Ba/zar/va/nî

Pênc dengî wek:

Sermiyandari	Ji	Ser/mi/yan/da/rî
--------------	----	------------------

Pir dengî wek:

Niştimanperwerî	Ji	Niş/ti/man/per/we/rî
Serfirazixwaz	Ji	Ser/fi/ra/zi/xwaz
Kevneperestî	Ji	Kev/ne/pe/res/tî

Gava em li van şor û gotinan binêrin, emê bibînin, ku her birekî dengî ji tîpek dengdare (Dengani ye):

a e ê i î u û o

Wek: Ho Mêr, Na zê, Ja rê, Hev re
Di bis tan, Çend, Gund,
Kur dis tan, Ta ris tan. . .

û nazikiya zimanê bi wan pirtikên dengani pêkhatiye..
Di helbestê de naskirin û hejmartina pirtikên dengani pêwîste ji bo pîvana helbestê, wek:

Pirozî tu cejna dila
Cejna biwêj û bulbula
Xweşî te dayî bendiya
Geş bûn bi te van sorgula

...

Ger em birên, emê bibînin, ku di her rêzîkek (Xanek) helbestê de, 8 pirtik (bir) dengani hene:

Pi ro zi tu cej na di la
1 2 3 4 5 6 7 8

û bi rêya van birên dengî, em dikarin helbestên xweşik û pîvayî çêbikin. . .

û dema xatirê we, heya careke di. . .

العملية الجديدة كتتمة لدروس النضال السابقة ستكون حركة ثورية ناجحة ومنصرة ولاشك .

ان عمليتنا الثورية والتي نشأت كدفاع عملي مشروع عن القضية المشروقة والحقة نجحت بشكل عام في خلق وضع جديد وهام على المستوى السياسي والعملي ، أبرزت على أساسه لكل من الرأي العام العالمي والوطني ، عدم شرعية الاستعمار الفاشي وهدالة قضية التحرر الوطني لشعبنا ، وهذا النشاط العملي بدأت جماهير الشعب تستيقظ وتعي يوما بعد يوم أهمية النضال والعمل الثوري بشكل متزايد وأخذت تترج نفسها في خضم النضال بكل قواها وتحتضن القضية التحررية لشعبنا . ان المستقبل سيشهد ولاشك بهذه التطورات وسيحطم نضال شعبنا التحرري الاستعمار الفاشي التركي .

الموت للاستعمار الفاشي التركي
يحيا النضال التحرري الوطني الكوردستاني

١٥ / تشرين الثاني ١٩٨٤

قوات تحرير كوردستان ()
مكتب الاعلام

والممارسات ، وهو اليوم يضع جماهير شعبنا تحت رقابة عسكرية وسياسية بشكل أكبر من ذي قبل ، كما يحاول توسيع شبكة العمالة والجاسوسية للحيلولة دون توحده في اطار التحرر الوطني عن طريق نشر التشردم وتسخير الرجعيين كما يحاول استنزاف طاقته يخلق الاقتتال الداخلي في صفوفه وتبجيره من أرضه واقتلعه من ترابه وأرضه وحقله وحجارة وطنه وذلك عن طريق تفريغ القرى والقصبات .

وأمام كل هذا يجب أن نكون حذرين للأعيب الاستعمار الفاشي لنفشل الأعيب وسخطاته . واننا كقوات للتحرير سنجاهد ونعمل بالصبر والعزم في هذا الطريق ، ومن هنا ندعو القوى التي تخدم الاستعمار وتضرب الشعب والنضال الثوري أن ترى موقفها السلبي قبل أن ترتكب حماقات وجرائم أكثر ضد الشعب وأن تصطف في صفوف الشعب على طريق النضال التحرري كما نتوجه الى جماهير شعبنا لأن تقف ضد مطالب الاستعمار وتقاصها وأن ترفض السلاح والمهام الأخرى التي يفرضها المستعمار الفاشي ، وتدعو شعبنا الى أن يمتنع عن ترك أرضه ووطنه وأن يقاتل حتى آخر رمق مهما كانت ممارسات الاستعمار الفاشي . كما ندعو جماهيرنا لانهمنا المصادمات العنصرية والقبلية المسلحة ومشاكل الثأر التي يخذلها بيت فيها الرجوع الاستعمار الفاشي ، وأن يتحدوا ويسخروا كل قوتهم في سبيل هذه القضية المقدسة لتحقيق النصر ، فالوقوف الى جانب النضال التحرري الوطني يقتضي مجابهة التشردم الداخلي في صفوف الشعب .

لقد أعطت عمليتنا الثورية نتائجها الصحيحة وقد ثبت هذا بكل وضوح خلال الأشهر الثلاثة المنصرمة والتي شهدت نشاط عمليتنا العسكرية ، وقد كانت هذه العملية أطول وأقوى مجابهة ضد الفاشية منذ أربع أعوام هذا عن تصاعد وتيرة المقاومة الثورية في السجون ، فانهارت بذلك اسطورة البرجوازية الصغيرة التي كانت تزعم أن فاشية ١٢ أيلول قوة لا تقام ، قادرة على كل شيء . وأضحقت المقاومة القوية المتراكمة ضد الفاشية والاستعمار في كل من كوردستان وتركيا ، الطاقة الكامنة الغزيرة للمعارضة والتي ستتصاعد الى مستوى النضال العملي سريعا وهكذا نرى أن النضال التحرري الوطني في كوردستان ونضال الثورة الديمقراطية في تركيا سيعيشان تصعدا وتطورا جديدا في المرحلة القادمة على هذا الطريق .

لقد أشرت عمليتنا الثورية بوضوح الى خط النضال الثوري الحقيقي والنضال العملي في كوردستان وتركيا وحطمت كل المفاهيم الاصلاحية والتصفوية والسلبية التي لا ترى دحر النضال الفاشي والبرجوازي بل التعاضل في ظله . كما حطمت الجهود التصفوية والمؤامرة المحرقة التي تحيكها الامبريالية والفاشية دائما على الحركات الثورية . وقد اتضح بعد الآن بالممارسة العملية لكل ثوري ووطني يريد أن يناضل في أي طريق يجب أن يسير وما الذي ينبغي عليه القيام به في العمل الذي يقوم به وفي أي مكان وكيف يجب أن يكون . ان النضال الذي خضناه في الفترة المنصرمة أصبح خبرة جديدة كمشاط ثوري عملي ، كما نتخض عن هذا النضال دروس عملية لا تقدر قبضها .

ان التنفيذ العملي للخط الثوري يتكبدات سليمة لتطورا لطوب العمل وتحديد أشكال النضال والتنظيم الصحيح وتطبيق ذلك على المستوى العملي ، وحل مسائل التنظيم بمختلف مستوياتها وانجاح تنظيم جماهير الشعب بشكل صحيح - باختصار لتطوير النشاط التنظيمي - قد بين الأساليب والطرق الثورية الصحيحة والملائمة للطرف . ويعتبر هذا الأمر بالغ الأهمية بالنسبة للمناضلين الذين يريدون خوض النضال الثوري . ان الحركة الثورية التي تستوب الدروس

من الدنائة ، فلهذه الدرجة أصبح هولاء السادة ضد مصالح شعبنا ولنضال التحررى .

فعلى الرأى العام التقدمى أن يعرف هولاء الخدم ، فقد عرف شعبنا وشكل جيد الوجه الحقيقى لهؤلاء وسوف يقضى عليهم بنفسه التى وهبها لنضال التحرر الوطنى .

وعلى هولاء الأسياد أصحاب التواقيع أن يقيموا وضعهم جيدا فقبل الآن ومنذ خمس عشرة سنة أو أكثر كان من الممكن اخضاع الشعب بتسمية طلبات التوظيف ذات المرتبات العالمية التى يضحها الاستعمار - بأسماء ثورية ، أما الآن فقد أصبح ذلك غير ممكن . قبل خمس عشرة أو عشرين سنة كان من الممكن أن يقم البعض بالمعاملة ويح قضية الشعب باسم اليسار ، أما الآن فان ذلك مستحيل ، فالشعب الكورد ستانى اليوم قادر على الدفاع عن مصالحه أو على أقل تقدير على تحطيم تجارة السياسة بعد أن رأى مصالحة فى قيادة حزب العمال الكورد ستانسى . ومن هذه الزاوية غدا لزاما على المتحدثين عن الشعب الكورد ستانى وحول قضيتهم التحررى أن يكونوا حذرين وأن يسمع كل منهم اذنيه ما يخرج منه . فأن يقيس بدقة ما يقول ويفعل ، فقد جاء وقت هذا ولوى زمن ذلك . لقد أخذت عملياتنا الثورية صداها فى أواسط الرأى العام العالمى ، و

البشرية التقدمية ، كما بدأت القوى الديمقراطية فى أرجاء العالم اجمع تتحدث عن قضايا النضال التحررى الوطنى التى تتطور فى كورد ستان ، وتعرف الرأى العام بالوجه الحقيقى للاستعمار الفاشى التركى وتبين بوضوح أكبر عدالة قضية الشعب الكورد ستانى وإصراره على متابعة النضال فى سبيل قضيتهم .

فالعلاقات الصداقة بين شعبنا وشعوب العالم والقائمة على اسس حررة وميتينة ستتطور وتتعمق مع تطور هذا النضال الذى يلقى من شعوب العالم تأييدا وترحيبا كبيرا .

لقد وجدت عملياتنا الثورية صدى كبيرا على الصعيد العالمى كما هو حالها على الصعيد الوطنى ، على عكس أقوال تجار السياسة الذين يتشدقون بالتحرر الكورد ستانى ، فقد لاقى عملياتنا ترحيبا وحماسا كبيرين من قبل شعبنا لدرجة عاشت فيها جماهير الشعب هيجان الفخر والعزة الشئى الذى يشاق اليه شعبنا منذ سنين طويلة .

ان الغالبية العظمى من الجماهير صاحبت عملياتنا الثورية بعملياتها وقد أظهرت بذلك رغبة فى تسخير أبنائها الأقوياء للنضال وقد أظهرت ذلك بشكل واضح من خلال الدعم المادى والمعنوى للنضال الثورى و مطالبتها لقوات التحرير ، ومرة اخرى أصبحت الحقيقة التالية من الحقائق الثابتة " اذا لم نحظى بدعم شعبنا لن نكون قادرين على التقدم ولو خطوة واحدة " .

من الطبيعى أن الممارسات الوحشية والبربرية للفاشيين والبعودية الاستعمارية التى دامت مئات السنين قد خلقت شعورا بالخوف والهلع العميقين فى نفوس جماهير الشعب ، لكنا استطاع التخلص من هذه الآثار بأسرع ما كان متوقعا ، وهو اليوم بوجه اعتمائه أكثر فأكثر لقضية التحرر ومطابقتها فجماهير الشعب تظهر فى كل مناسبة أنها ستكاتف النضال التحررى الوطنى وستقف بكل شجاعة وقوة ضد الاستعمار الفاشى .

ان العدو والاستعمارى وهو الذى يحيى هذا الأمر جيدا يهاجم اليوم الشعب الكورد ستانى بكل وحشية محاولا ابعاده عن النضال بشتى الاساليب

صاحبا ، وانارتها بالقبائل المضيفة ليلاعدا عن بناء مئات المخافر الحدودية الجديدة . وهبى نفسه الآن - الاستعمار التركى - لتفريغ مناطق استراتيجىة فى جميع أرجاء كورد ستان ليصار تجويلها الى مناطق عسكرية لتتوجه بالاضافة لتهجير قسم من القريين وجمع القسم الآخر فى قرى كبرى وفى مناطق ملائمة لتسهيل السيطرة عليها وهو المشروع المعروف باسم (القرى الاستراتيجية) . لقد نفذت تركيا الكمالية والبنتاغون الأمريكى الكثير من المشاريع المشابهة فى الماضى وقد أصبحت اليوم مشاريع أثرية . لقد كان لنجاح هذه المشاريع فى الماضى خصوصية تتمثل فى تخلف البنى الاجتماعية بميزانها ، إلا أن الشعوب المظلومة فى العالم نجحت بتحطيم العشرات من هذه المشاريع الوحشية ولن يكون مصير هذه المشاريع المورثة عن " الأجداد " والاستعمار الالفشل الزريع فالشعب الكردى سينجح بالتأكيد فى كسب النصر وتحطيم كل المشاريع الرجعية بفضل ما يتحبه من علم ثورى ورؤية معاصرة .

ان العمليات الثورية التى طورت العقامة الثورية لم تكن أهدافها منحصرة فى خلخلة أركان الاستعمار الفاشى فحسب ، بل بالاضافة لذلك جعلت الاستعمار الفاشى وهلاسه مينا اختلقت أسماهم بتصويب عرقا باردا كما ضربت وشكل مينا كل مفاهيم التواطؤ والاستسلام والصلاحية والسلبية واليمينية وذلك بخلق ظروف النضال الثورى . وعلى أغلب الظن أن اليساريين المزيغين وتأثيرهم من عشاق الموت التى تتناهم استطاعوا أن يصفوا عملياتنا الثورية وحتى قبل معرفة مضمونها بـ "المؤامرة " فاليساريون المفهومين فى كورد ستان الذين يصفون أنفسهم بالثورية والوطنية من بعض المحامين والكتاب وأنصار الأقوات سارعوا الى مؤامرة النظام الفاشى بموت ضباط وصف ضباط جيشه حتى قبل أن يصح إيفان بمؤامرتهم ، وذلك بإعلانهم معاداة العمليات الثورية عند زيارتهم لاحدى المؤسسات التركية فى احدى المراكز الأوربية .

ان القوى السياسية التى أقلقت راحتها عملياتنا الثورية واستقبلت هذه العمليات بذهر وهلع شديد من هذا الشئى الذى أظهرته تعليقاتهم اللامسؤولة كـ " لم يحن الوقت بعد " ، " استعجلتم الأمر " ، " هدمتم البيت على رؤوسنا " . ان هذه القوى لم تكن لتقول ذلك لولا قناعتها بأنهم لن تستطيع الاتجار بالسياسة بعد وهم لذلك وقفوا موقفا معاديا للنضال الثورى بشكل جنونى .

وتندما نعمل لتوجيه ضربة ضد العدو والفاشى بقدر استطاعتنا وتطور نضال التحرر الوطنى لشعبنا قليلا رغم الصعوبات الجمة وتتصدى لمختلف أنواع الصعوبات تفرغ فى الخلف بيانات مصدرها أوروبا ، فبقدر ما وصل لأيدينا من هذه البيانات هناك بيان يحمل توقيع خمس منظمات هي " الحزب الاشتراكسى لكورد ستان تركيا ، كوك ، حزب طليعة عمال كورد ستان ، تكوشين ، روزكارى " يظهر فيه حزب العمال الكورد ستانى كاتنظم اربابى مخاسر حتى المؤامرة " ومطالب هذا البيان من شعبنا والرأى العام العالمى التقدمى على قطع علاقاتها مع حزبنا ، أما البعض ممن هم قوة خلف الستار فى كتابة مثل هذه البيانات فانهم عندما يجدون مشكل هذه البيادق " الجيدة " ولتى يحركونها الى الأماكن التى يرغبون بتشجيعهم لمتابعة محاربتهم لحزب العمال الكورد ستانى ، جاهدون فى اخفاء أنفسهم خلف هذه البيادق ، لقد قيل ان رؤية هذا اليوم مكتوب فى القدر . فحسب زعمهم لا يعتبر الجلوس فى أحضان رأس المال فى استوكهولم وانتظار عودة أيام أجويد وأينزو مؤامرة بل على العكس من ذلك يعتبرون خوض حرب ضد العدو والاستعمارى الفاشى على أرض كورد ستان بشجاعة وإيمان وتقديم التضحيات الكثيرة عبر شلال من الدم الظاهر وحمل الأرواح على الأثف هي المؤامرة . لقد وصل الأمر بالآسياد - كما هو واضح - الى هذا المستوى

وحدات الجيش التركي الى الخنادق وخلف الجبال والرمول ووصل بهم الأمر الى سد تقويم الأبواب وترك الحراسة ليلا . وقد بدأت جنرالات الناتسو والولايات المتحدة (USA) بالتقاط الى تركيا منذ ١٦ آب ١٩٨٤ احضرت الأطراف الاميرالية جميعا من الديمقراطيين حتى الفاشيست وقد تحدثت هذه الأطراف بشكل مكثف عن " اعمية الدور التركي من أجل العالم الغربي وحول ضرورة تسليح الجيش التركي بأسلحة حديثة ، كما انضروا من المدجج بالنظام الفاشي " كمدجج مثالي لاعادة الديمقراطية " كل ذلك أظهر بشكل واضح من هي القوى المستهدفة من قبل نضال التحرر الوطني الكوردستاني ، كما أظهرت نوايا مختلف الأطراف الحلف الاميرالي تجاه شعبنا .

لقد جعل الاستعمار الفاشي من حربه التي يشنها ضد شعبنا محورا لجميع سياساته ، فكما أن سياسته الداخلية تسج على هذا المنوال ، فان سياسته الخارجية هي أيضا كذلك ، فهوفاشي يتوسل ويمعد باعطاء تنازلات كثيرة لسوريا ويران والعراق وكل القوى الاشتراكية حينما من الوقت ويتم هبهدد في حين آخر كل هذه القوى ، فقد ألقى المسؤولية بشكل علني على الأنظمة المجاورة والقوى الاشتراكية بقوله : " ان الحوادث مدعومة من الخارج والأنصار يتدربون خلف الحدود " وقد ذاع صيت مقولة " النضال ضد الارهاب الدولي على الصعيد العالمي وكترجمة لهذه المقولة قام دبلوماسي النظام الفاشي بجولات مكوكية الى الرياض والقاهرة وبغداد وطهران ، كما قام النظام التركي والعراقي

بالتخطيط المشترك لمشروع مكافحة الشعب الكردى ووحيد وقواتهم من أجل ذلك . لقد أطلق الفاشيون الأتراك تهديدات صريحة باحتلال اجزاء أخرى من كردستان وهذا الشكل بنوا أهدافهم التوسعية ، كما حاولوا ارهاب شعبنا في اجزاء أخرى .

لقد أجبرت عملياتنا الثورية قوى عديدة على أن تخطو خطوات جديدة وأن تتجه لاشكال جديدة في علاقاتها السياسية ، كما أجبر الاستعمار الفاشي أمام عملياتنا الثورية على طرح مناقشة مشكلة وجوده في كردستان بشكل علني ، الاستعمار الفاشي التركي يضع اليم حيز التنفيذ القوانين التي صدرت عام ١٩٦٥م للقضاء على العصيان المسلح في كردستان لجعلها تحت الاستعمار العسكري ، وهكذا نجد أن المستعمرين ، اليم ، قد رجعا الى بداياتهم .

قبل انقضاء ستة أشهر على تشكيل الحكومة بدأت أزمة حكومية أخرى انبثق عنها موضوع حكومية جديدة والمجلس التركي ذو المائة والخمسين سنة والذي أسس على مبداء وضع عشرات الشعوب تحت هيمنته ، بدأ يناقش مسألة وجوده دامنا هذه القضية الى الناس بشكل علني ، كما أجبر أمام عملياتنا الثورية على دراسة وصفه وتطبيقه اساليب جديدة في الحرب ، والجيش التركي يعاني من عجز طارئ ان أن الجنود الخاضعين لأمره الضباط الفاشيين لا يريدون اطلاق النصارى على القوات الثورية والشعب ، لذلك يحاول النظام الفاشي تنظيم وحدات مدنية بشكل خاص . كما يحاول تشكيل عصابات مأجورة للقيام بها عجز الجيش عن القيام به ويحاول من جهة أخرى تنظيم وتسليح مجموعات من الخسوة والرجعيين والفاشيين في كردستان وهو يحاول اليم تجاوز عجزه بالقاء أعباء القتال على القرويين بترك خمسة أو عشر بنادق عند مختار كل قرية ، وهكذا يحاول تحويل المعركة الدائرة معه الى اقتتال داخلي في كردستان ، كما عاد الى تنفيذ عمليات التهجير من جديد تحت يافطة (الاسكان الاجباري) وهو يشرع اليم بتفريغ عشرات الكيلومترات المجاورة للحدود العراقية واليرانية والسورية لتشكيل مناطق عسكرية منقحة وبلخوية بالاضافة الى تلغيم المعرقات والطرق . كما يشدد من مراقبة الحدود بواسطة الطائرات والمهليكوهترات

كما طويلا بالامتناع عن الاعمال الاجرامية ضد الشعب ، وقد استسلم جراً ذلك العشرات من الجواسيس لقلوات التحرير الثورية وقطعوا وهدا بالامتناع عن ممارسة اعمال العمالة للاستعمار .

لقد قامت قوت التحرير بجميع هذه النشاطات وبها فتحت طريقا جديدا للتواعد الثوري في كردستان وتركيا ولن تكون التطورات بعد الآن الا في هذا المجرى . ان عملياتنا الثورية ما زالت مستمرة وستتطور ببقوات جديدة لتطوير عملية المقاومة الثورية هذه المقاومة التي هزت كيان الاستعمار الفاشي جديا وأفضلت مؤامراته وأعييه متعددة الوجود فأنقطت بذلك اقتنعت فخيبت بذلك آمال المستعمرين وكشفت عن نواياهم امام الرأى العام العالمي والكردى ، هذه النوايا الرجعية وغير المعاصرة عدوة البشرية ، فكانت ضربة قوية اذخلت الاستعمار في العجز .

لقد زارت الهيئة المولفة من نصف الحكومة الهزيلة - خلال الفترة التي استمرت فيها العمليات الثورية - الاماكن التي شهدت عمليات مكثفة ومن بعدها جاء رأس الجيش التركي ورئيس العصابة الفاشية ايفرغ ، ثم تبعه توكوت اوزال رأس الحكومة الهشة ومن ثم رئيس الجيش التركي الفاشي مرة أخرى بأدوار مكوكية متكررة أموا فيها معظم الاماكن التي اكتنفتها العمليات الثورية . ان افراد هذه الجوقة بالذات هم الذين خططوا للحرب الاستعمارية الفاشية ضد العمليات الثورية في كردستان وقد كشفوا من خلال تصريحاتهم وخطبهم " العصا " عن طبيعتهم الاجرامية كلهم تحدثوا عن الخراب والحرق والاعدامات والسجون وأسهبوا في الكلام عن التثريك وافصحوا عن آرائهم حول اساليب الحرب الاستعمارية كما تحدثوا طويلا عن (اعطاء) الدرس للامم في اقصر وقت للأشقياء) لكنهم غادروا كردستان بخيبة وحقد مشين بعد أن لمسوا صلابة العمليات الثورية وروءة فعمل جماهير الشعب على تقولااتهم .

لقد عادوا ويطلؤهم شعور العجز دون تحقيق آمالهم وطموحاتهم وقد بدا ذلك مشحوا في وضع الفاشي ايفرغ ، فقد قدم رئيس العصابة الفاشية الى كردستان بحقد وأمل وخوف شديد ولم يحقق الكثير من بنود برنامج زيارته فقد تحدثت عن الاعدامات وصرخ بشدة كقطيد اس على ذيله ، وفي خطابه الاخير في " قارص " بلور فهمه للموقف بقوله : (في الحقيقة لا يوجد شيء جدي ، هناك أمور بسيطة) وكم يبدو وعجزه جليا في تسويق اعماله خلال اسبوع في كردستان ، أكانت للاشي ؟ .

ان وحدات الجيش الفاشي التي عاشت في حالة ذعر وهلع شديد بين جراً تصاعدت العمليات الثورية - اجبرت على اخلاء عدة من اماكنها وتجمعاتها ليعاد تجميعها من جديد في مراكز أكبر تفاديا لهجمات الثوار الوطنيين كما قامت وحدات من الجيش الفاشي تضم عشرات الآلاف من الجنود باحتلال اماكن استراتيجية ومن ثم زحف الى المنطقة محاولة تطوير الحرب الاستعمارية ضد شعبنا بيشن المزيد من العمليات القذرة ، فقد اقتحمت جنسوت الجيش الفاشي القرى وقاموا بتعذيب جماهير الشعب في السلاحات و بأساليب متوحشة وبتكررة قتلوا نتيجة هذه الممارسات على امتداد ثلاثية اشهر كانت واضحة الفشل وهيد وهذا جليا للعيان من خلال تصريحاتهم بالذات . ان البربرية والوحشية لم توقف شعبنا الكردستاني ، بل على العكس من ذلك جعلته مكانها ، فالقوات الثورية افشلت كل الهجمات الفاشية والمقابل طورت عملياتها وجعلتها مستمرة . فكانت النتيجة دفع

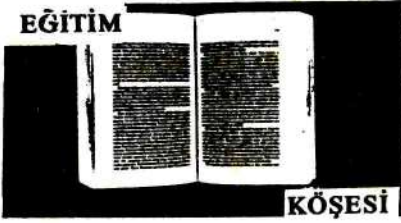
الاستعمار الفاشي يتزعج اثر

تطور نضال شعبنا التحرري الوطني

لقد سجل نضال التحرر الوطني الكردستاني - المستمر ببسالة تحت قيادة حزب العمال الكردستاني (PKK) رغم العقبات الكبيرة - تطورات هامة عشنا مرحلة النضال القوي الذي هز أركان الاستعمار التركي . فكما هو معلوم ، بدأت الطليعة الثورية المسؤولة (PKK) والتي اختارها الشعب عملياتها الثورية ، بعد أن استكملت التحضيرات النظرية والسياسية والعملية تحت شعار - نحو نضال أقوى لتطوير المقاومة الثورية ضد الارهاب الفاشي - وذلك منذ ثلاث أشهر خلت - في حين كانت البرجوازية الصغيرة الرئاسية - التي تمارس هيولانياتها تحت قناع الشورى - تناقش وجود أو عدم وجود ظروف مؤاتية للنضال في كردستان وكانت قد توصلت مسبقا الى نتيجة مفادها انعدام الظروف المناسبة للنضال . لقد سجلت عملية المقاومة الثورية تطورات ناجحة ، وأسفرت - منذ الآن - عن نتائج سياسية وعملية هامة . ففوات التحرير - التي قامت بعملياتها هذه في اطار المقاومة الثورية المتصاعدة - وجهت للاستعمار الفاشي ضربات قاسية وأصبحت القوة التي تتشدها جماهير الشعب ، ففي الفترة الماضية نفذت العمليات التالية :

- ١- في ١٥ آب ١٩٨٤ - وكما أعلننا عن ذلك من قبل - تم تنفيذ العديد من العمليات الناجحة بهدف عرض القوة الثورية وقد استمرت لساعات عديدة حيث قامت بها في (أروه) وحدة ٢١ آذار للدعاية ، وفي شمندلي وحدة ١٤ تموز للدعاية .
- ٢- في ٢٢ آب ١٩٨٤ قتل جنديان كوماتدوس أحدهما مساعد ، جراء اشتباك وقع بين القوات الوطنية و وحدات من الجيش الفاشي تقوم بعمليات التمشيط في (يوكسهكوا) وقد جرح وطني أثناء الاشتباك استطاع خرق الطوق الذي فرضه العدو .
- ٣- في ١٨ أيلول ١٩٨٤ لجأ جندي يسلم الى قوات التحرير ، كان قد هرب من مخفر قرية "ساوا" التابعة لـ "يوكسهكوا" ، كما فر العديد من الجنود من الوحدات المنتسبين لها في "بيت الشباب" و "شزناق" و "أروه" ، كما أقبيل واعتقل مئات الضباط وصف الضباط ، حيث يسود وحدات الجيش الفاشي قلق واضطراب حاد .
- ٤- في ١٧ أيلول ١٩٨٤ نصبت مجموعة الشهيد "جمعة تاق" كميناً قرب قرية "بسوى" التابعة لولاية هكاري لمعاينة العميل نوزات جهنجي وقد شيعه المستعمرون الفاشيون بمراسم عسكرية .
- ٥- في ١٩ أيلول ١٩٨٤ أعقبت مجموعة الشهيد "سعيد" العميل عسكرياً في مركز قضاء "جوقورجا" حيث نال جراحاً العادل .
- ٦- في ٢٣ أيلول ١٩٨٤ وفي اشتباك قرب قرية "سيان" التابعة لأروه بين الثوار و طابرة عملية شكلتها مختار وأمام القرية حيث أصيب اتمام القرية بجرح بالغة واستشهد ثوري .
- ٧- في ١ تشرين الأول ١٩٨٤ نصبت مجموعة الشهيد "فهاد قورطاي" كميناً قرب شمندلي لدورية عائدة من عمليات التمشيط ، وقد تم تدمير ناقلة عسكرية وقعت في الكمين وشكل عام قتل ثلاثة عسكرياً أحدهم برتبة مساعد أول وجندي جراء الحادث ، وقد تم اعتقال الجنود الذين لم يشتركوا في المعركة وهربوا من مكان الحادث وذلك على أيدي الضباط الفاشيين .
- ومن الجدير بالذكر أن العملية نفذت في مساء اليوم الذي وصل فيه

- ٣- (3 G) و ٦ خزانات ج-٣ و ١٠١ طلقة وسدس إس و إس تي كي (٣٥٧) مع ثلاث مخازن و ١٠ طلقة له ، كما أمم منظار وحرمان و خيمة واحدة وأشيا أخرى .
- ٨- في ٩ تشرين الأول ١٩٨٤ أسرفنا دورية مخفر "شوكا" التابعة لقضاء "جوقورجا" في عملية مشتركة نفذتها كل من مجموعة الشهيد "جمعة تاق" والشهيد "سعيد" حيث تم تجريد الدورية المؤلفنة من سبعة جنود من أسلحتهم كما سلموا بيان قوات تحرير كردستان وأقيمت عليهم كلمة أعلنوا فيها أننا لانريد أن نقلبهم كما دعوا للاحتراق بقوات التحرير وطالبوا بأن لا يمارسوا الضغوطات على الشعب وأن لا يطلقوا النار على الثوار من ثم أطلق سراحهم . وقد أمم في هذه العملية العتاد التالي ٧ بنادق (3 G) وواحد وثلاثين مخزناً (3 G) كذلك (١٤٥) طلقة و٧ جعلات وخوذتان وحرية ومظرة مساء .
- ٩- في ٩ تشرين الأول ١٩٨٤ نصب كمين على طريق "بيت الشباب" من قبل مجموعة الشهيد "صالح كندال" حيث تم تصفية قائد سرية "بيت الشباب" وهو برتبة نقيب بعد أن وقع في الكمين .
- ١٠- في نفس التاريخ السابق ٩ تشرين الأول ١٩٨٤ قتل ثمانية جنود في معركة اندلعت بين وحدات من الجيش الفاشي تقوم بعمليات التمشيط وقوى وطنية من مؤيدي حزبنا وتوجيهه وذلك بين "جوقورجا" و "هكاري" كما أصيب جنديان بجروح بليغة .
- ١١- في ١٠ تشرين الأول ١٩٨٤ تم تصفية الاقطاعي العميل خالد العمر من قبل القرويين الوطنيين مؤيدي حزبنا قرب قرية "سيكارا" التابعة لقضاء "أولودرا" .
- ١٢- في ٢٤ / ١٠ / ١٩٨٤ هاجمت كل من مجموعتي الشهيد "أحمد قوت" والشهيد "صالح كندال" بعملية مشتركة مخفر قرية "كوندكي ملي" التابعة لقضاء "شزناخ" حيث قتل أربعة جنود وجرح اثناعشر جندي آخر خلال المعركة التي دارت هناك وقد أمم في هذه العملية ٣ بنادق (3 G) مع كامل تجهيزاتها وقد استشهد لنا "الرفيق موسى" الذي أظهر مقاومة بطولية نادرة ، كما جرح أحد مقاتلينا .
- ١٣- في الفترة المنصرمة نظمت مظاهرة في قضاء "شيلوان" التابعة لولاية "سورت" من قبل مجموعة "الشهيد عبد القادر شيكجو" وزع فيها بيانات على الجماهير وألصقت الاعلانات الثورية على الجدران . وعند تدخل جنود الاستعمار وقع اشتباك بين قواتنا وقوات الاستعمار الفاشي في حين تم تصفية جاسوسين في نفس المكان .
- ١٤- كما نظمت العديد من المظاهرات في مراكز "وان" و "هكاري" و "باشركلا" التابعة لـ "بتليس" من قبل وحدة "١٨ آذار للدعاية" وزعت فيها البيانات وألصقت الملصقات وحرقت سيارة قائمقام ، كما تم تصفية ثلاثة جواسيس في مركز ولاية "وان" .
- ١٥- كما جرت في الفترة المنصرمة ذاتها عدة معارك بين قوات التحرير الثورية ووحدات من الجيش الاستعماري الفاشي في "آدى يمان" و "ينكول" و "شانقيا" التابعة لولاية "ارزم" وفي عدة أماكن أخرى لم نصلنا معلومات مفصلة عنها بعد .
- ١٦- كما تم تنظيم عدد كبير من الاجتماعات الدعائية على صعيد كردستان في مئات القرى ، حيث تم تنهير جماهير الشعب وتسليحها بالوعي الوطني الثوري وأثر عدد كبير من الجواسيس لترك أعمال الجاسوسية المشينة

Amilcar Cabral'ın

Son Konuşmalar Adlı Kitabının Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde

Kişilik ve Vekar Makalesinden Alınmıştır

Yerli küçük burjuvazinin bir bölümünün halk kitlesi ile özdeşleştirilmesinin temel bir öngereği vardır. Emperyalist egemenliğin yıkıcı eylemi karşısında kitlelerin sömürgeci güçten ayrı ve farklı olan kişiliklerini muhafaza etmeleri. Dolayısı ile bu muhafazanın hangi durumlarda kabil olduğunu; neden, ne zaman ve egemenlik altındaki toplumun hangi düzeyinde kişiliğin kaybı ya da yokluğu sorununun ortaya çıktığını saptamak boşuna bir zahmet olmayacaktır. Ve bunun sonucu olarak da sömürgeci gücünden ayrı ve farklı bir kişiliği, bağımsızlık öncesi hareket çerçevesi içinde, yeniden vurgulamak zorunlu hale gelecektir.

Bir bireyin ya da bir özel halk grubunun kişiliği bu birey ya da grubun iradeleri dışında bir bio-sosyolojik faktördür, ancak başka birey ya da gruplara nazaran ele alındığı zaman bir anlam ifade eder. Kişiliğin diyalektik karakteri, bir bireyin (ya da bir grubun) başka belli bireyler ile (ya da gruplar ile) aynı olabilmesi için aynı zamanda öteki bireylerden (ya da gruplardan) farklı olması gerektiği gerçeğinde yatmaktadır.

Bireysel ya da kolektif kişiliğin tanımı, bireyleri ya da grupları gelişimlerinin bir anındaki tarihsel (biyolojik ya da sosyolojik) faktörler ile tanımlayan belli sayıdaki karakteristiklerin aynı zamanda kabulü ve inkârıdır. Gerçekten, kişilik değişmez değildir ve bu tamamıyla kendisini tanımlayan biyolojik ve sosyolojik faktörlerin sürekli olarak değişmesinin bir sonucudur. Biyolojik ve sosyolojik olarak, içlerinde ortak veya ayırmedici özellikleri bulmak daima kabil olduğundan, birbirinin bütünüyle aynısı olan ya da birbirinden bütünüyle farklı olan iki varlık (bireysel ya da kolektif) mevcut değildir. Dolayısıyla bir varlığın kişiliği daima görelî bir niteliktedir ve hatta tanımlanması söz konusu varlığın biyolojik ve sosyolojik özelliklerinin, az ya da çok katı ve titiz bir seçimini gerektirdiği için asılla değil, ayrıntularla ilgilidir. Şunu da belirtmelidir ki, kişiliğin tanımındaki temel ikililikte, sosyolojik faktörler biyolojik faktörlerden daha çok belirleyicidir. Gerçekten, eğer biyolojik ögenin atadan soya çekimle kalan, kişiliğin varlığının ve sürüp giden gelişiminin kaçınılmaz fiziksel temeli olduğu doğru ise, sosyolojik ögenin de, ona öz ve biçim temin ederek ve bireyler arasında ve gruplar arasında anlaşmazlıklara ve uzlaşmalara yol açarak, kişiliğe objektif özü sağladığı daha da doğru değildir. Kişiliğin tam bir tanımını yapmak için, biyolojik ögenin işe katılması gereklidir, fakat bu durum sosyolojik bir benzerlik içermez, çünkü sosyolojik bakımdan bütünüyle aynı

olan iki varlık zorunlu olarak benzer biyolojik kişiliklere sahiptirler.

Bu durum bir yandan, toplum, (insan toplumu) yaşamın ıleri bir biçimi olduğundan, toplumsal şartların bireysel şartlara olan üstünlüğünü gösteriyor. Ancak öte yandan da, biyolojik ögenin asıl belirleyici olduğu orjinal kişilik ile, sosyolojik ögenin asıl belirleyici olduğu aktüel kişiliği birbirine karıştırmamanın gerekliliğini gösteriyor. Açık ki, bir varlığın (bireysel ya da kolektif) gelişiminin saptanan bir anında dikkate alınması gereken kişiliği, onun aktüel kişiliğidir ve söz konusu varlığı, yalnızca onun orjinal kişiliği temelleri üzerinde algılamak eksik, bütünü kapsamayan ve yanlış olacaktır, çünkü kişiliğin içerik ve biçimi üzerindeki sosyal şartların etkisi dışlanmış ya da kapsanmamış olacaktır.

Bireysel ya da kolektif kişiliğin biçimleniş ve gelişiminde toplumsal şartlar, söz konusu toplumun gelişim ve tarihinin ayırmedici özellikleri olan ekonomik, siyasi toplumsal ve kültürel görünüşlerinin ortaya çıkardığı, objektif bir etkidir. Şayet birisi çıkar da ekonomik durumun temel olduğunu öne sürerse, bir başkası da kişiliğin bir anlamda ekonomik gerçekliğin bir ifadesi olduğunu bildirebilir. Bu gerçeklik, toplumun coğrafi bağlantısı ve gelişim çizgisi ne olursa olsun, üretici güçlerin düzeyi (insan ile doğa arasındaki ilişki) ve üretim ilişkileri (toplumdaki kişiler ve sınıflar arasındaki ilişkiler) tarafından belirlenir. Şayet kültürün toplumun maddi ve manevi şartlarının dinamik bir birleşimi olduğu ve hem insan ile doğa ve hem de toplumdaki farklı sınıflar arasındaki ilişkiyi ifade ettiği kabul edilirse, kişiliğin bireysel ve kolektif düzeyde ve ekonomik şartların ötesinde, kültürün bir ifadesi olduğu öne sürülebilir. Kültür çerçevesi içinde bir bireyin ya da grubun kişiliğini o birey ya da gruptan daha üstün bir yere oturtulmasının, onun daha üstün ilân edilmesinin sebebi de budur. Şimdi artık hepimizin bildiği gibi, herhangi bir toplumda kültürün, temel dayanağı toplumsal yapıdır. Dolayısıyla, yabancı egemenlik karşısında, bir hareket grubunun kişiliğini koruma (ya da yitirme) olasılığının, toplumsal yapısının, adı geçen egemenliğin zorlaması altında uğradığı tahribatın genişliğine bağlı olduğu sonucu çıkartılabilir.

Emperyalist egemenliğin, egemenlik altındaki halkın toplumsal yapısında-etkilerini görmek için, bağımsızlık öncesi hareketin kendisiyle uğraşmakta olduğu klasik sömürgecilik örneğine bakmak zorunludur. Bu durumda, egemenlik altındaki toplumun tarihsel gelişimi ne

olursa olsun, toplumsal yapı şu deneylere tabi tutulabilir: a) Bütünüyle yok etme, yani yerli halkın anı ya da giderek tasfiyesi ve yabancı bir halk ile yer değiştirmesi; b) kısmi yoketme, yani az ya da çok yabancı nüfusun ülkeye yerleştirilmesi; c) görünüşte koruma, yani yerli halkın genellikle yaşam araçlarından yoksun olan coğrafi bölgeler ve özel olarak ayrılmış arazilerde yaşama zorunda bırakılması ve bir yabancı nüfusun kitlesel akımlarla ülkeye gelmesi.

Afrikanlı halkın, toplumsal yapısının etnik grupların bolluğundan ıleri gelen, esas olarak yatay karakteri, kültürel direncin ve kişiliğin korunma derecesinin tekdüze olmaması sonucunu doğurur. Dolayısıyla, etnik grupların kişiliklerini geniş ölçüde korumayı başardıkları yerlerde bile, en dirençli grupların etkin işgal döneminde sömürgeci güce karşı en şiddetli savaşları vermiş olanlar^(*) ya da coğrafi konumlarından dolayı yabancı varlığı ile en az ilişkide bulunanlar^(**) olduğunu gözleriz. İşaret edilmelidir ki, sömürgeci gücün etnik gruplara karşı olan tavır, çözülemeyen çelişkiler yaratır: bir yandan yönetmek için bilmek ya da bölünmeleri korumak zorundadır ve bu yüzden etnik gruplar arasındaki çatışmalardan değilse bile ayrılmalardan yana davranır; öte yandan da egemenliğini devamlı kılma çabası içinde, bu grupların toplumsal yapılarını ve bunun sonucu olarak da kişiliklerini tahrip etmenin gereğini duyar. Dahası, sömürgeci işgal sırasında belirleyici bir destek sağlamış olan grupların (örneğin ülkemizdeki Fula aşireti ya da ulusu) yönetici sınıfını korumak zorundadır ki, bu, grupların kişiliklerini korumalarından yana bir politikadır.

Daha önce de belirttiği gibi, yerli toplumsal piramitlerin (bir devlete sahip grup ya da toplumlar) düşey biçiminde kültür açısından genellikle önemli değişiklikler yoktur. Her bir tabaka ya da sınıf, grubuna bağlı fakat öteki toplumsal sınıflardan ayrı olarak kişiliğini korur. Tam tersine, sömürgeci gücün kültürel nüfuzunun kendini hissettirdiği ülkenin bazı iç kısımlarında olduğu gibi, kent merkezlerinde kişilik sorunu karmaşıktır. Toplumsal piramidin tabanı ve tepesi (yani farklı etnik gruplardan çıkmış emekçi sınıf kitlesi ve yabancı egemen sınıf) kişiliklerini korurken, kültürel bakımdan kökünden koparılmış, yabancılaşmış ya da az veya çok özümlemiş olan piramidin orta düzeyi (yerli küçük-burjuvazi) kişiliğini bulmak için sosyolojik bir savaşa girişir. Şurası da belirtmelidir ki, -sömürgeci güç tarafından güvence altına

Devamı 11. sayfada

**HERŞEY KÜRDİSTAN İÇİN, HERŞEY ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİ İÇİN!
HER TİŞT JI BO KURDİSTAN! HER TİŞT JI BO ENİYA RİZGARİYA NETEWİ!**